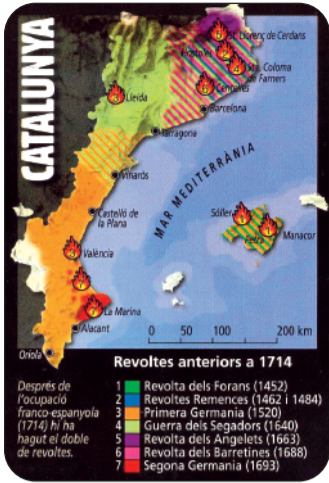

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 616

1ER DE DESEMBRE DEL 2007

PREU: 2 €

ES DIJOUS BO

Fa mig any que en Manuel Castro regenta la botiga d'informàtica DEFCOM al carrer del Peix,12 d'Inca. Tel. 971

Fa un any que en Manolo Gomez i na Rodica Damian regenten la botiga Art Moble Estudi al carrer can Dureta,74 d'Inca. Mobles de cuina, bany, guardaroques, parquet... Tel. 871 911 606

En Pep Pericàs ven els dimecres a Sineu i els dijous a Inca les olives, el bacallà, l'oli. Te el magatzem a l'avinguda d'Alcúdia,73 d'Inca. Tel. 971 883 444

Fa 2 anys que en Guillem Guasch regenta la papereria i llibreria Tot Despatx al carrer del Bisbe Llompart,38, local 2 d'Inca. Tel. 971 501 498

Fa 26 anys que en Josep Javaloyas és majorista de productes gallegos i maonesos al carrer de Joan Miró,184 de Ciutat. A la foto amb en Josep Gallego Que també és majorista. Tel. 971 402 143

ESTEL-DECO
DECORACION & REGALOS

C/. Ramon Llull, 8 - 07300 Inca
Tel. 871 91 23 53

Cicciolina beneeix a Cristina Fernández com a presidenta argentina

L'ex-actriu porno i ex-diputada italiana Anna Ilona Staller àlies Cicciolina, ha beneït l'elecció de Cristina Fernández com a nova presidenta d'Argentina. Cicciolina diu ser molt feliç pel fet de tenir una dona presidint el parlament argentí, i en destaca el seu somriure obert cap a un poble carismàtic i gentil. Nosaltres ens quedem amb la Cicciolina actriu, però també ens encantaria veure un "tête a tête" amb la Fernández.

Dolores Haze (13/11/2007)

mallorquina de pavimentos
Formigó polid * Morter autonivellant * Morter alleugerat de poliestiré expandit * Formigó estampat
Carrer del Canonge Sebasitá Garcia Palou, 52 * INCA
Tel. 678 737 928 * 652 384 927
Tel. i Fax: 971 505 674

prou agressions dels estats espanyol i francès a la nostra llengua
Volem viure plenament **EN CATALÀ**
PLATA FORMA PER LA LLENGUA

‘Esclaus’

Voler solucionar situacions problemàtiques sense anar a l'arrel de la qüestió és contribuir a la confusió i per tant a l'allargament i l'empitjorament del problema.

La nació catalana viu una situació dramàtica des de fa segles. I sembla que per part de les nostres classes dirigents, polítiques i culturals, faci por fer el diagnòstic precís, denunciar sense pèls a la llengua la causa última dels nostres mals.

Cal tenir la claredat mental, però també el coratge i la passió per denunciar el problema, assenyalar els responsables de la situació i trobar la força psicològica, moral i espiritual per plantar cara a la mentida, a la confusió i a la fatxenderia dels nostres colonitzadors, als quals els catalans ens haurem d'encarar si volem deixar de ser uns esclaus i assolir una independència sense claudicacions.

Si, no ho he escrit enduta per la passió, sinó per la freda anàlisi històrica i l'observació de la nostra realitat. Els catalans hem esdevingut uns esclaus, i sovint, sense ser-ne conscients, perquè ens han disfressat i ens hem disfressat la tràgica situació en què vivim.

Diguem-ho ben alt i amb veu clara. Denunciem el nostre mal més profund:

SOM UN PAIS COLONITZAT.

Un poble a qui se li ha xuclat l'ànima. S'ha desviat la nostra creativitat cap al servei d'uns interessos que no només no són els nostres, sinó que sovint s'han utilitzat en contra nostre. Se'ns ha sotmès, en paraules del gran alliberador Simon Bolívar “a la tirania econòmica”, i sobretot, se'ns ha substituït la nostra forma genuïna de pensar i de parlar, introduint una altra llengua, la llengua de l'estat colonitzador.

La colonització és l'esclavatge d'un poble perpetrat per un altre poble, i per això és més punyent encara que l'esclavatge individual.

Un estat com l'espanyol,

que ha basat la seva política durant centúries en la colonització, i que encara manté durament colonitzades nacions en el territori peninsular, no té el dret moral-encara que ho esgrimeixin amb tot el cinisme i la hipocresia a què ens tenen avesats- d'emparar-se en termes com democràcia o drets individuals per mantenir el que anomenen la unitat, i que només és l'eufemisme que amaga la submissió i la colonització d'altres nacions.

No tenen el dret moral, deia, d'emparar-se en cap concepte noble perquè són els primers transgressors del dret més sagrat que existeix: **L'LLIBERTAT DELS POBLES A MANIFESTAR-SE EN PLENITUD AL SEU TERRITORI.**

Si volem desempallegar-nos d'una vegada del llast no només econòmic, sinó sobretot del llast psicològic i espiritual que la submissió a l'estat espanyol ens ocasiona, hem d'aprendre a dir les coses pel seu nom i començar a desemmascarar els responsables.

Amb actituds falsament conciliadores no se superen ni es transmuten les situacions traumàtiques, com ho és el genocidi que durant segles l'estat i la seva cinquena columna instal·lada en el territori nacional català han estat i estan, encara, perpetrant contra els catalans.

Els catalans hem de reconèixer el dolor, la submissió, la humiliació que se'ns ha infligit, i se'ns infligeix encara, i sense violència, però amb una contundència que no deixi cap mena de dubte, hem de mirar als representants de l'estat espanyol -a Madrid i a Catalunya-, i dir-los que ja n'hi ha prou, que ja no tolerem més la submissió ni la indignitat a què ens han reduït.

Que hem pres la inamovible decisió d'esdevenir altra volta els amos de casa nostra, i que ja els ha arribat l'hora de tornar a allà d'on mai havien d'haver sortit, per a sotmetre altres pobles.

Quan el poble sotmès reconeix i verbalitza clarament davant del seu colonitzador que ja no permetrà més que se'l

segueixi humiliant, s'ha fet el pas més gran i difícil en el procés d'alliberament.

Quan es denuncia amb gosadia la causa i els causants d'una situació d'opressió, es clarifica la situació i es pot avançar en el procés de la seva solució. Cosa impossible mentre s'està immers en la confusió i en l'atiament de la mentida que lògicament propugnen els nostres opressors, i que la nostra classe dirigent accepta i tolera sense desemmascarar.

Quan es planteja amb claredat el problema, i es denuncien els responsables, les seves mentides i els seus crims, es produeix el mateix efecte que té la llum sobre els teixits vius: tot s'ordena i ocupa el lloc que li pertoca.

Com lapidàriament va assenyalar el Crist, quan hom es devé instrument de la Veritat i de l'autèntica justícia, quan hom va a l'Essència de la Realitat- i la llibertat és part constituent d'aquesta Realitat-, obligues els altres a “estar amb tu o contra tu”. No hi ha possibilitat d'indefinió.

Davant l'opressió sistemàtica de tot un poble, o estàs amb els qui volen l'alliberament i la plenitud d'aquest poble, o estàs amb els qui en volen el seu anorreament, la seva provincialització.

Ja no només els executors de polítiques colonitzadores: PP, PSC, Ciudadanos, amb noms propis com Vidal Cuadras, F. de Carreras, Maragall, Montilla..., sinó tota persona o partit polític que justifica o simplement s'adapta a la situació que ha creat la colonització, sense qüestionar-la i sense voluntat clara de rectificar-la, està en contra d'aquest poble.

Aquells que exigeixen o toleren el manteniment de la llei imposada pel colonitzador, a través de l'Estatut i la Constitució, es mostren indignes de formar part de la Nova Catalunya lliure, que la gent més conscient i fidel a l'Esperit d'aquesta terra farem possible.

I aquells que diuen voler la independència, però que instal·lats en el poder articulen discursos i praxis polítiques

d'una feblesa asfixiant tampoc treballen amb eficàcia per a l'alliberament.

Les polítiques fetes des de l'ambigüitat sempre castiguen els ambigus, perquè posen en evidència la seva feblesa i manca de credibilitat.

Es un error cercar majories creades sobre la confusió. Cal cercar la Veritat. I la Veritat sempre és al costat de la causa de la llibertat dels pobles. La Veritat va afaiçonant una nova consciència que no tolera la submissió forçada. Una nova consciència que configurarà les majories i les circumstàncies que ens calguin, perquè com diu el místic J. Goldsmith “un amb la Veritat és majoria”, i aquesta es plasmarà en el moment precís.

Les majories no es creen adobant la confusió i claudicant a les exigències del colonitzador en temes tan fonamentals com la llengua. Catalunya ja té una llengua vernacle que serà la única llengua oficial i d'ús social en la propera Catalunya lliure.

Les majories es creen quan un lideratge valent i lúcid diu les coses pel seu nom. Assenyala els opressors i els seus còmplices, enumera els seus crims i explica amb claredat a tothom qui viu en els nostre país que la situació esquizofrènica a què s'ha arribat, només ha estat possible perquè vivim en una colònia, sotmesos a un poder que sap que se li acaba el temps i que té com a objectiu atiar l'odi i l'enfrontament dintre la nació catalana. I que tot això no hauria succeït mai en una nació lliure amb uns líders al servei del poble.

Si els catalans no som capaços de trobar la força en la nostra ànima col·lectiva, en “l'esperit que ens aguanta” com deia Pujols, i no ens decidim a confrontar la mentida i la voluntat de sotmetre'ns que l'estat espanyol i els botiflers encara esgrimeixen amb orgull i cinisme, serem esborrats del mapa de les nacions, perquè no haurem demostrat la capacitat d'exercir el do més gran que se'ns ha donat: el de ser un poble lliure.

No ens haurem fet mereixedors d'ocupar un lloc en el món.

No en dubteu, assolir la independència i construir la nostra plenitud només és a les nostres mans. Cap exercit, cap llei, cap actitud prepotent i mentidera poden res contra aquell que sap qui és i es compromet a ser fidel a les exigències de l'Esperit del poble on viu.

Un Esperit que acull a tothom, però que exigeix també a tothom sinceritat i compromís en la defensa de l'ànima de la nostra nació.

S'ha de superar el fals tòpic que és català aquell que viu i treballa a Catalunya. Català ho és aquell que exerceix de català!! I això passa per emprar la llengua catalana i per estimar i defensar el territori, la cultura i els nostres interessos com a poble. L'autèntic català és aquell que estima i vol portar a la plenitud tots els trets del caràcter català i de la seva creativitat. El pol oposat és el del colonitzador, que només veu Catalunya com objecte d'espoli, i que en darrer terme no estima aquesta terra tal com és, sinó que la vol sotmesa i provinciana.

Si aspirem a una independència digne, cal que ens desempalleguem amb urgència dels tics de l'esclau, que són bàsicament la por i la claudicació, i actuem com actuarien els homes de qualsevol poble lliure per defensar el seu bé més preuat: la llibertat.

Tenim l'arma més poderosa al nostre costat: la Veritat. Utilitzem-la amb audàcia i intel·ligència i serem independents i lliures..

Hem estat dissenyats per expressar la nostra plenitud, i això només és possible si plantem cara als opressors i a les seves mentides, i ens guanyem allò que és la nostra heretat: La llibertat.

Maria Torrents

Consellera de Catalunya

Acció

[mtorrents](#) | dimecres, 10

d'octubre

PERE FELIP I BUADES

En formar-se el govern varem escriure que, contràriament al que exigien els poderosos, "els nostres governants, si volen ser fidels al mandat dels lectors socialistes i d'esquerra han de partir de la voluntat del nostre poble. Han de reivindicar el dret d'aquest poble a defensar-se –junt amb altres pobles– dels especuladors que destrueixen les illes i ensorren les condicions de vida i de treball de la majoria. Han de reivindicar la sobirania dels pobles plantant cara a les institucions antidemocràtiques de Brussel·les i d'aquí".

Tres mesos i mig més tard, el 5 d'octubre, el president Antich, en una compareixença patètica, va comunicar al nostre poble que seguirà edificant l'hospital de so n'Espases.

El president Antich no va donar cap garantia precisa de preservació de l'entorn de la Real. Vol dir que els promotors poden organitzar la destroça de tot el cantó esquerra de la carretera de Valldemosa. La festa segueix.

Ahora veiem que els grans

hotelers, per boca d'Escarrer, saluden amb alegrois el compromís del govern amb el "turisme", amb el seu turisme.

L'ordre regna a les illes

No fa gaire, però, el 6 de juliol, Francesc Antich va demanar a la investidura al Parlament reafirmant: "l'objectiu de construir un hospital nou al solar de son Dureta". Era el programa del Partit Socialista a les eleccions del 27 de maig: "llevar a cabo el proyecto del PSIP-PSOE: construir un nuevo hospital Son Dureta i realizar un plan de obras para mantener al actual Hospital Son Dureta, mientras no se disponga de las nuevas instalaciones".

Tothom és conscient, tots els mitjans de comunicació han subratllat, que la decisió del 5 d'octubre ultrapassa la importància –que ja és enorme– del sistema de salut i de l'urbanisme. La qüestió és el signe del govern, el camí que el govern pren davant la disjuntiva que definien a final de juny: la voluntat dels electors o les exigències d'un nou Estatut a mida de Brussel·les i de l'Estat monàrquic.

Hi ha socialistes i gent d'esquerra ben intencionats que diuen que el govern haurà de compensar aquesta malifeta amb una bona gestió social durant els propers anys. No ens enganyem: una

bona gestió social exigeix canviar d'orientació. Si els qui van ser elegits el 27 de maig per canviar la política a les illes es sotmeten als interessos i les regles que els han fet optar per so n'Espases, no pot haver-hi cap política social, ni progrés ni democràcia.

Podia fer una altra cosa en Francesc Antich?

No i si. Depèn del camí que prengui.

Ens expliquen raons per dir que no pot fer altra cosa. El govern ha heretat una autonomia endeutada i una llista inacabable de problemes que no tenen espera i que requereixen doblers. Es troba lligat per l'Estatut i les lleis a evitar el dèficit públic. Fa unes setmanes el Consell europeu ha tornat a votar sense cap vergonya la desgraciada "Constitució Europea" amb un altre nom. I el nou tractat obliga a les administracions a tenir superàvit, encara que s'ensorrin els pobles. Solbes és el guardià d'aquesta llei de ferro, i quan el nou govern ha anat a reclamar fons pels consells insulars, Solbes els ha fet repetir la lliçó.

De fet, d'ençà que en Zapatero va imposar als governs autonòmics un "pacte de fiançament de la sanitat" a la mida de Brussel·les (abandonant les promeses electorals socialistes), totes les autonomies han deixat en mans de les grans construc-

tores els nous hospitals. Amb això condemnen a la bancarrota el sistema de salut però constructores i bancs troben un recanvi de la construcció residencial. Que volíeu que fes en Francesc Antich? Ens diuen.

Per molt neguit que ara mostri na Fina de Santiago, el 7 de setembre a Última Hora ja explicava que tots els partits de l'esquerra governant donaven per fet que l'hospital de so n'Espases tiraria endavant. Tant el partit Socialista com els altres volien una altra cosa però "no pot ser", diuen. Per exemple, alguns s'anomenen independentistes, gran paraula, són devots de la santa Unió Europea, que és la mare de totes les dependències. I per tant mengen la mateixa sopa que en Solbes, i volen que el poble balear segueixi sotmès a la política que destroça les illes en benefici dels especuladors.

Si el nou govern segueix el camí emprés, les illes són abocades a una gran crisi, perquè hi haurà una desfeta de les organitzacions dels treballadors.

La submissió del govern Zapatero a Brussel·les que vol dir als especuladors i els franquistes, duu tots els pobles a una gran crisi.

I tanmateix, és inevitable que els governants ens duguin al desastre? No hi ha cap més camí.

Sí que hi ha un altre camí

El poble de les illes no vol deixar la seva sanitat en mans de les constructores.

El poble de les illes no vol que la destroça de l'entorn de la Real sigui el senyal d'una nova disbauxa de destrucció del que queda en aquest país.

En democràcia, el que el poble vol ha de ser llei.

I no estem pas sols. Tots els pobles de l'Estat espanyol volen defensar la sanitat pública que tots plegats varem conquerir amb els sindicats i partits dels treballadors a primera línia.

El que els pobles volen ha de ser llei. El que sobra és la dictadura de Brussel·les, al servei exclusiu de les multinacionals.

La gravetat de la situació ens fa interpel·lar totes les organitzacions que es reclamen dels treballadors, de la democràcia, del poble balear i dels altres pobles. Encara som a temps de prendre un altre camí.

Diguem no. No al l'hospital de so n'Espases. Si a l'entorn de la Real. No a la privatització de la sanitat, a la destrucció de les bases econòmiques dels pobles de l'Estat espanyol. Si a la democràcia, que vol dir República.

Tot allò que es lliga es pot deslligar

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

Abraham Lincoln va posar punt final a l'esclavitud en els Estats Units el 1863. Just un segle més tard, l'any 1963, uns 250.000 nord-americans, convocats per organitzacions afroamericanes, es manifestaren a Washington. Fou després d'una marxa coneguda com la tercera revolució negra (la primera s'havia produït a Montgomery i la segona a Birmingham, ciutats totes dues d'Alabama) en reclam de la integració i igualtat total.

Així doncs, la supressió de l'esclavitud no va garantir que els afroamericans esdevingués-

sin ciutadans de ple dret. La igualtat d'oportunitats, base de tota democràcia moderna, es va veure enterbolida per un nova forma de racisme: el segregacionisme. És a dir, el col·lectiu afroamericà estava legalment inferioritzat. Això suposava haver d'assumir les feines més dures i mal pagades, no disposar de plenes garanties en l'exercici lliure del vot, només poder seure en determinats llocs dels autobusos públics i del restaurants, acceptar que els autobusos escolars només eren per a vaillets blancs, no tenir accés a les escoles dels blancs, que acostumaven a tenir molts més recursos, entre altres coses. Tot i que les lleis segregacionistes contradeien els principis constitucionals nord-americans, aquestes no van deixar de tenir validesa fins que la comunitat afroamericana es va organitzar

activament.

Un ocell lligat per diferents bandes podria ser tant la metàfora de l'esclavisme com, en un altre nivell, del franquisme. Si un dia el deslligues de tots aquests costats menys d'un, l'animal continuarà sense poder volar, que podria ser tant la metàfora del període segregacionista nord-americà com, en un altre nivell, del postfranquisme en el qual hem quedat ancorats. I és que el règim espanyol actual no té cap intenció de reconèixer els nostres drets nacionals i, en fer del castellà la única llengua d'Estat, inferioritza legalment les altres llengües peninsulars. Aquesta asimetria, que deixa en posició de força jeràrquica el castellà i desvaloritza el català, explica que aleshores alguns jutges, metges, cambrers, ... es vegin en cor d'en-

valentonar-se amb menyspreus lingüístics.

És possible que la constitució nord-americana d'aleshores fos una bona constitució per a la comunitat blanca, majoritària en els Estats Units. Però totes les lleis segregacionistes existents en aquesta carta magna no eren respectuoses amb els afroamericans. És possible que la constitució espanyola actual sigui una bona constitució per aquells que són castellanoparlants. Però no per aquells que som catalanoparlants. I és que els castellanoparlants poden viure en castellà allà on aquesta llengua és l'autòctona i, en canvi, els catalanoparlants no podem viure en català allà on ho és la nostra.

Respecte a aquestes situacions, el psicòleg Carles M. Espinalt pensava que cal ensen-

yar a ser lliure. I posava d'exemple que des d'Estats Units «quan es va acabar la guerra del 45 varen haver d'enviar uns psicòlegs americans, i justament eren de l'escola de Fromm, perquè reeduquessin als alemanys el sentit de llibertat». Si el nazisme va provocar estralls en l'univers mental alemany, amb el franquisme no n'hi va haver per menys. Amb l'afegit que cap govern democràtic posterior s'ha proposat seriosament de reflotar psicològicament la nostra identitat. Això explica que ens continuï mancant esma a l'hora de desfernos de la darrera lligadura, segurament la més enrevessada de deslligar, que ens impedeix d'agafar volada. I que fins i tot puguem fàcilment arribar a donar per bona una constitució de matriu castellana que no respon a les nostres necessitats.

Opinions: Correus, l'altre esvoranc

La Sociedad Estatal de Correos y Telégrafos, S.A. depèn avui al 100% del ministeri d'Economia, per bé que correspon al ministeri de Foment vetllar pel bon funcionament del mercat postal a l'Estat espanyol. A diferència d'altres països, a Espanya la liberalització del sector postal incompleix el full de ruta dissenyat per les directives europees fins al punt que Unipost, el principal competidor de Correus, té avui una quota de mercat i una cobertura geogràfica inferiors a les que tenia fa tres anys. El 28 de juny de 2005 el Tribunal de Defensa de la Competència (TDC) va imposar a Correus una multa de 900.000 euros, la quantitat màxima legalment prevista, per conducta abusiva de posició de domini.

Aquesta resolució també obligava Correus a aturar immediatament la discriminació que ha estat exercint contra els editors de la premsa professional. Els fets sancionats havien estat denunciats per la barcelonina Associació de Premsa Professional (APP), composta per petites, mitjanes i grans editorials de revistes de caràcter tècnic i especialitzat (jurídiques, mèdiques, turístiques, etcètera) adreçades específicament a professionals, una bona part dels quals són catalans. I és que Correus, coincidint amb l'entrada de l'euro el primer de gener del 2002, i sense previ avís, va incrementar en un 100% les tarifes postals només als editors de premsa professional, però no als editors de la premsa diària.

De llavors ençà les publicacions professionals han topat amb les constants negatives de Correus, que, gràcies a la seva posició de monopoli heretada del franquisme, ha optat per la desobediència als jutges en la seva estratègia de

dilació premeditada del procés. Correus va recórrer la sentència del TDC a l'Audiència Nacional (AN), que va denegar la suspensió de l'execució i va exigir l'aturada immediata de les seves pràctiques discriminatòries. Dos anys i mig més tard, Correus continua desobeint l'AN, perjudicant greument la premsa professional des del 2002 i obligant moltes revistes a fer reajustaments d'ocupació i a ajornar el llançament de noves capçaleres. En contrast amb els costos creixents que pateixen els editors per aquest fet i pels beneficis que estan deixant d'obtenir (costos d'oportunitat), Correus es vanta dels seus creixents beneficis anuals.

No es difon, però, que les sancions imposades contra Correus per les seves pràctiques anticompetitives superen els 22 milions d'euros, una xifra que s'ha d'ingressar a les arques de l'Estat. I és que la propietat pública del capital social de Correus, així com també la inclusió de subvencions creixents per a Correus als pressupostos generals de l'Estat any rere any, fan que tot quedi a casa: la multa pagada amb diners de la butxaca esquerra entren a la butxaca dreta, sempre però dels mateixos pantalons.

El juliol de 2007 l'Audiència Nacional [espanyola] va confirmar íntegrament la condemna que el 2005 el TDC va imposar a Correus i va tornar a instar aquesta societat estatal a cessar immediatament la seva pràctica discriminatòria envers la premsa professional. Correus, però, s'ha limitat tot just a canviar el model de contracte amb les revistes especialitzades per tal de fer veure que ara sí que

fa bondat, però a la pràctica segueix aplicant la mateixa discriminació de preus. Al mateix temps, Correus ha tornat a empantanar judicialment el conflicte: ha presentat un nou recurs, ara al Tribunal Suprem (TS), que pot trigar ben bé cinc o sis anys abans no dicti una sentència definitiva sobre el cas.

Jurídicament el tema és força clar i, vistes les sentències del TDC i de l'AN, Correus té tots els números per perdre també davant del TS. El més greu de tot plegat, però, és la sensació de total impunitat amb què els actuals gestors de Correus (com també feien els gestors que hi havia durant el govern del PP) fan i desfan com volen al capdavant d'una empresa pública que hauria de servir les empreses i els ciutadans. Atès que la

responsabilitat final serà de l'Estat, l'única preocupació dels gestors públics actuals és seguir ajornant el tema tant com es pugui i passar la patata calenta als gestors que vindran després. La voluntat dels directius de Correus de negociar amb els afectats segueix sent nul·la i, tot i l'acumulació de sentències en contra, es neguen a qualsevol solució pactada que estalviï temps i diners a totes dues parts.

El cas de l'APP contra correus pale-

sa dèficits de gestió del sector públic central a Catalunya. Uns dèficits que, com en el cas dels dèficits d'infraestructures, també pengen del ministeri de Foment i són una barreja de desídia, incompetència i mala fe. L'incompliment de les resolucions judicials i administratives per part del principal operador postal és clamorós, però tant el ministeri de Foment -que és l'àrbitre del sector- com el ministeri d'Economia -que n'és l'únic accionista- fan els ulls grossos. Després de quasi sis anys de discriminació en aquest sector, l'actuació de Correus està distorsionant clarament el mercat postal espanyol i altera la lliure formació dels seus preus. Només resten les accions legals per la via penal i les querelles criminals, per mitjà de les quals la cúpula i alguns treballadors de Correus podrien arribar a ser processats i inhabilitats. La impunitat de gestió de Correus, davant la passivitat total del regulador postal, és un altre esvoranc del ministeri de Foment.

Ramon Tremosa i Balcells

(Economista i professor de teoria econòmica a la Universitat de Barcelona. Article publicat al seu web el dimarts, 13 de novembre)

Nota de la redacció: Els anys vuitanta, l'Estel pagava 40 cèntims de peseta per segell, els noranta va pujar a 50 cèntims. Fou el 2002 que el segell va pujar de manera brutal a 30 cèntims d'euro. Ara pagam 33 cèntims fins a 100 grams, però la darrera vegada la nostra revista va pesar 105 grams i l'administradora de Sineu en va facturar a 42 cèntims. En el futur haurem d'estar alerta a fer l'Estel massa gruixat.

Als especialistes del joc brut

Dedicat a tots els imperialistes i a la filosofia caciquista que no ha evolucionat. Per què?

Els catalans o d'altres, si reivindicuem un nacionalisme democràtic i legítim, tenim tot el sentit savi i digne d'un poble sotmès i tolerant.

El que sempre han imposat els imperialistes amb les traïdories i la força de les armes és de feixistes; ells no són nacionalistes, ells són això altre, precisament: uns imperialistes feixistes. Amb tota aquesta gent que imposen a casa d'un altre "por cojonos" el que sigui, sense cap possibilitat de diàleg perquè l'únic diàleg que val és el seu, a les bones no hi ha res a fer. És molt

trista la insistència constant d'aquests personatges dient constantment que ells són "los demócratas" uns "demócratas" que estan constantment contra tots i contra tot. Una cosa sí té tota la lògica en la seva actitud, que provenen de l'escola franquista i constantment els delata el seu tarannà inquisidor. No em cansaré mai de dir-ho: aquests col·lectius de malalts anti diàleg cal aïllar-los fomentant la cultura al poble. Si actualment tenen tanta força i fan la garagara, és que no hi ha democràcia i tot és un muntatge.

Permeteu-me un resumit llistat: (1) Monarquia, qui l'ha votada? (2) Els secretaris dels ajuntaments que manen més que l'alcalde, qui els vota? (3) Con-

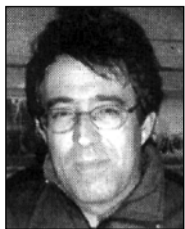
stitució espanyola, una trampa i una mentida democràtica (4) Espoli econòmic, us podria parlar de xifres (5) Espoli històric i cultural (6) "Café para todos" menys per els qui el paguen -sembla ésser que a molts "catalans" ja els agrada això d'anar de cornuts i pagar el beure- (7) Imposició de l'espanyolitat on sigui i la corresponent colonització -aquest tarannà els caracteritza molt- (8) Fre de la cultura i de la iniciativa -tenen molta manya en el fet de posar bastons a les rodes, amb la intenció que Catalunya no destaquï o s'endarrereixi- (9) Manipulació constant de la societat a través dels mitjans que controlen (10) Desaparició d'arxius històrics -cal que proliferi la

seva mentida per tal de fer desaparèixer la veritat dels altres- (11) Imposició de lleis o doctrines al servei dels de sempre -La justícia és una altra cosa que no existeix a la terra dels mortals- (12) Permissivitat de màfies i tripijocs, amiguismes, tràfic d'influències, tractes de favor... Podríem continuar amb un llarg etc... Un mai acabar de corrupteles el qual aquest trist sistema practica i que consisteix en "la política del val més guanyar brut que perdre net".

P.D.: Para los amigos todo. Para los indiferentes la ley. Para los enemigos palos. Francisco Franco.

Joaquim Pugnau Vidal.
Membre de Catalunyaacció.

ANDREU SALOM I MIR

El món és ple de nacionalismes. De nacionalismes i de nacionalistes de tota casta. D'ací que el fet de manifestar-se'n, o declarar-se'n, com a tal, sense especificar-ne quin ni ampliar-ne el contingut, suposa o bé un símptoma clar d'indefinició calculada, o una voluntat de subreptícia mancaça d'identificació nacional o, encara, una simple abstracció de la retòrica. D'altra banda, les realitats de cada país són les que marquen, indefectiblement, el comportament caracterològic dels seus habitants i, per tant, llur adscripció majoritària al tipus de nacionalisme dominant - atès les variables de temps i lloc.

Des del nacionalisme exacerbant dels ciutadans lliures, iguals i fraters de la França revolucionària i terrorista (aquest terme deriva precisament del vocable terror, usat per a definir el clima de por i d'assassinats desfermat pel govern de Robespierre i dels jacobins radicals) fins al nacionalisme d'arrel germànica i d'inspiració romàntica que confirma la *primigeneïtat* en el temps de la nació respecte de l'estat (a cada nació, en un procés de construcció nacional, li correspon el seu propi estat, argument que recolliria el president nordamericà Wilson, quan en finalitzar la primera guerra mundial defensà l'anomenat principi de les nacionalitats, que reconeixia llur dret a l'autodeterminació), a més de l'eclosió, en el segle XX, del nacionalisme feixista

(Alemanya, Espanya, Itàlia, Portugal ...), la dificultat per establir-ne una única categoria epistemològica que ens serveixi per explicar aquest fenomen tan complex i polièdric és d'al·lò més extrema.

El nacionalisme, doncs, com a ideologia, tant serveix per a alliberar uns pobles com per a sotmetre'n d'altres. Pot ésser tant un instrument de tarannà progressista i emancipador com el *leitmotiv*, o motiu conductor, d'un mecanisme de caire expansionista, obscurantista i reaccionari que fa córrer la sang a dojo i que pretén constantment alterar, modificar, les fronteres de tots els continents. Aquest darrer constitueix el gran problema de la pau mundial i l'origen de tots els conflictes i conflagracions del nostre temps. El

primer, l'alliberador i democràtic, és, en canvi, un dels motors que fan avançar la humanitat perquè, sense oblidar el passat, tenen la voluntat de construir un futur digne per a tothom. És un nacionalisme integrador i plural, en contraposició al nacionalisme excloent, absorbent i absolut de l'anterior, el qual reclama constantment posicions de privilegi i de supeditació sota el pretext del que anomenen "projectes comuns" (a l'Europa Occidental, els casos francès, espanyol, italià o anglès són paradigmàtics).

A tall del raonament esbossat, atès les paraules de Goethe: "*Sobald man spricht, beginnt man schon zu irren*" (tan aviat com parla l'home, comença a equivocar-se) i l'anti-

ga observació de Tucídides, segons la qual els homes "dominen allà on poden i tenen la inclinació ambivalent a estendre el propi domini sobre d'altri", no podem deixar de palesar, doncs, que l'assumpció per part de qualssevilla del terme "nacionalista" ens aclareix ben poca cosa, a no ser que vagi acompanyada de quelcom més substancial i definidor que ens forneixi la informació suficient i ens indiqui, clarament, la filiació nacional corresponent (ací, entre nosaltres, no podem obviar, és clar, el gentilici català). En aquesta faísó, els versos de Martí i Pol són, com d'*habitud*, ben escaients: "Cridem qui som i que tothom ho escolti./ I, en acabat, que cadascú es vesteixi/ com bonament li plagui, i via fora,/ que tot està per fer i tot és possible."

El neofranquista Rajoy anuncia una ofensiva d'extermini contra el català, el basc i el gallec

De guanyar les eleccions legislarà per "garantir" el dret a utilitzar i aprendre el castellà a tot el cicle educatiu. Rajoy vol carregar-se la normalització lingüística a les escoles

18.11.2007 ! 17.00h El president del PP, Mariano Rajoy, ha afirmat aquest diumenge que si guanya les eleccions el pròxim mes de març garantirà 'per llei' el dret a 'utilitzar i a aprendre el castellà en totes les etapes del sistema educatiu a Espanya', amenaçant així el model lingüístic català que regula l'Estatut. Rajoy, que ha fet aquesta promesa en la cloenda de la Conferència Política del seu partit, creu que 'és també necessari garantir la capacitat de les Corts per regular la política educativa i lingüística', si cal, per sobre de les autonomies. El president del PP també ha mostrat el seu rebuig a una negociació amb ETA perquè, segons ell, l'únic camí per acabar amb el terrorisme és 'la rendició o la derrota' i ha promès als qui guanyin menys de 16.000 euros anuals que no hauran de pagar l'impost de la renda. Al llarg de tres dies, el PP ha celebrat a Madrid una Conferència en la qual Rajoy ha anunciat la posada en marxa d'un Nou Consens que 'torni

l'estabilitat perduda durant aquesta legislatura'. Segons Rajoy, en aquests anys s'han 'pulveritzat' els acords a nivell estatal assolits durant la Transició i 'és fonamental recuperar el terreny comú d'entesa sobre qüestions fonamentals'. El president popular ha anunciat també el seu compromís perquè governi el partit més votat i així els ciutadans 'vegin que la seva voluntat compta' i ha descartat la possibilitat de negociar amb ETA en un futur perquè 'no és raonable que es consulti als terroristes sobre els seus desitjos o el preu del seu silenci'. Ha anunciat també que pensa proposar al parlament espanyol que aprovi una declaració amb el compromís que no es negociarà amb ETA, 'ja que el terrorisme no admet més solució que la rendició o la derrota'. Sobre política exterior, el líder popular ha advo-

cat per recuperar el prestigi d'Espanya en l'exterior perquè 'no és raonable que un país democràtic defensor de les llibertats individuals, renunciï a intervenir en el món en empara de la democràcia i dels drets humans'. 'No és raonable que ens aliem amb els tirans enfront dels dissidents tant a Cuba com a Veneçuela. Hem de recuperar el prestigi d'Espanya a Llatinoamèrica', ha dit. I és que, per a Mariano Rajoy, 'la política exterior d'Espanya ha de ser la que correspon a la dignitat de la nostra nació, a la nostra història, a la nostra posició en el món i als nostres objectius culturals i econòmics. És un instrument fonamental per defensar la seguretat dels nostres compatriotes i els interessos de les nostres empreses comercials'..

Reproduït de www.directe.cat

Tomben un dels darrers 'Braus d'Osborne' que encara hi havia al país

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) ha reivindicat l'enderroc d'un dels braus d'Osborne que encara restava dempeus al país, a Montfort (País Valencià) aquest cap de setmana, una acció que s'emmarca dins la campanya "Subversió per la Llibertat - Fora la simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers". La coordinadora ha afirmat que l'acció és "un acte més" de protesta i desobediència davant el procés judicial que demà obre l'Audiència espanyola contra aquells qui han cremat fotos del rei espanyol.

Encara resten tres braus espanyols més de l'empresa Osborne, a Montfort del Portitxol, Tavernes de la Valldigna i La Vila Joiosa, que també han estat atacats, i l'estructura de la qual ha quedat fortament debilitada, de tal manera que s'espera que acabin caient pel seu propi pes.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

Salvar Mallorca!

Defensa d'Aina Calafat i de la Plataforma Salvem la Real

Son Espases i la cadira

La decisió del president Antich de continuar amb el projecte estrella del PP fent l'hospital a Son Espases és motiu de nombroses reflexions i comentaris. I també, com no podia ser altrament, d'un profund desencís que augmenta entre les fileres progressistes, entre tots aquells i aquelles que volguérem creure altra volta en les promeses dels professionals de la política. N'hem parlat en alguna ocasió des d'aquestes mateixes pàgines d'opinió. Per als més cínics, alguns centenars de vividors del romanço que són en nòmina i només compareixien a les manifestacions de la Plataforma Salvem la Real! per a aconseguir la cadira, la decisió del president és la més lògica i coherent. En el fons, tots aquests especialistes de la mentida i la mistificació no creien en el contingut de les pancartes que portaven quan eren al carrer en lluita aparent contra el PP. Com han fet sempre els oportunistes de totes les tendències, tan sols eren al costat nostre per provar de treure rendiment personal a la lluita de les plataformes antiautopistes, a les plataformes de ses Fontanelles, al valent col·lectiu de Salvem la Real! Empraven les mobilitzacions del poble com a estri, com un simple objecte manipulable. L'oblit de les promeses i de les lluites de les plataformes, l'elaboració d'excuses de mal pagador, increïbles i gens elaborades, així ho han fet veure a una gran part de l'electorat progressista que SÍ que, per enèsima vegada, provaven de confiar novament en uns professionals de la política que sempre ens acaben enganyant.

Els manifestants que demanaven i demanen els compliments de les promeses electorals demanen diàriament COHERÈNCIA i DIGNITAT. Però tothom, els sectors més avançats del nostre poble que es mobilitzaren per a preservar recursos i territori, se sent traït. Els editorials dels diaris que donaren suport a les mobilitzacions que serviren per a acabar amb l'hegemonia del PP a les Illes parlen igualment de greuges fets al poble i de traïdes. Un d'aquests periòdics ha escrit: "A hores d'ara, les persones que ajudaren a canviar el Govern, amb els seus president i vicepresident al capdavant, ja ha previst obertament la possibilitat de traïr la voluntat d'aquestes persones. El greuge tan sols es pot atenuar recuperant la sintonia amb la voluntat popular, manifes-

tada sobretot, és menester repetir-ho, mitjançant els moviments ciutadans, i fent autocrítica per aquesta desgraciada espera d'una resolució".

És evident que quan el PSOE inicià la campanya electoral demanant perdó als poders fàctics de les Illes, especialment a la patronal d'hostaleria, i els prometé que mai més de la vida pensaria en l'ecotaxa (demanar als turistes un euro per a projectes mediambientals!) ja imaginàvem que la legislatura podia començar malament. Era massa submissió a qui realment controla la situació —la banca, el capital— per a fer-se excessives il·lusions del que podia fer una esquerra oficial amb tantes prevencions davant els poders fàctics de la nostra terra. Però, talment com hem fet tantes vegades, en un acte voluntarista, hem volgut donar una nova oportunitat a tots aquells que havien fet seu el discurs de la protecció de la terra i de la lluita contra l'especulació.

Com diu la gent que abans de les eleccions era al carrer de bracet de Francesc Antich, Aina Calvo i Francina Armengol, l'esquerra de la moqueta i el cotxe oficial ens ha tornat a defraudar. Les promeses electorals sembla que són sempre el mateix: cortines de fum per a rapinyar uns vots als incauts i, damunt la suor, les il·lusions i esper-

ances del poble, aconseguir fruit dels bons sous i privilegis que comporta la gestió del règim.

Tot plegat d'una grisor política vertaderament esfereïdora. Potser mai, en tots aquests anys de renúncies i claudicacions no s'havia vist tan clarament la supeditació d'aquells que diuen ser els nostres governants a la banca i els especuladors. Qui ha escrit l'article més trist i més desesperat sobre totes aquestes qüestions que comentam ha estat l'escriptor Llorenç Capellà, que era al costat nostre en la manifestació de l'altre dia per a demanar coherència i dignitat al govern progressista. Analitzant l'oportunisme elevat a la màxima potència que domina el panorama actual, Llorenç Capellà pensava que la manca de principis, de coherència i de dignitat eren producte d'una sola cosa: la cadira. Per això en Llorenç escrivia: "Divendres passat, davant el Consolat de Mar, on vaig acudir responent a la crida de la gent de la Real, vaig tenir oportunitat de comprovar com la ideologia de la cadira s'imposa descaradament, sense matisos ni excuses pietoses. On era, divendres, la gent amb la qual, fa tres mesos, em vaig manifestar en defensa de la terra? A hores d'ara la xarxa de govern del nou Pacte de Progrés emmordassa més de tres mil persones, em vaig dir. I vaig concloure que totes les ide-

ologies convergeixen en la cadira. Ni socialistes, ni comunistes, ni anarquistes, ni nacionalistes, tots ells partidaris de protegir la Real, canvien de parer en un batre d'ulls. Els embruteix l'ànima, la cadira".

Defensa d'Aina Calafat i de la Plataforma Salvem la Real

Ho he llegit a diversos blogs i també en els articles d'algun publicista: Aina Calafat, la Plataforma Salvem la Real i tots aquells i aquelles que no s'han desmobilitzat i continuen lluitant per salvar Mallorca i les Illes de les urpades de l'especulació "fan el joc a la dreta". Diuen que "és perillós desestabilitzar el Pacte amb crides constants a la mobilització ciutadana". Sembla que un sector de la l'esquerra oficial, en veure que la Plataforma de la Real no afluixa en les seves justes reivindicacions, ha decidit passar a l'acostumada campanya de desprestigi i demonització de la dissidència. Tots plegat, aquesta brutor inclassificable... no us recorda les campanyes carrillistes contra els partits que, en temps de la transició, lluitaven per la República i el socialisme mentre que a determinats dirigents sense ètica ni principis ja els anava bé posar-se al servei del règim, de la maniobra de restauració monàrquica? Si en el passat no tengueren vergonya per a oblidar quaranta anys

de lluita republicana i anticapitalista per tal de fruir dels bons sous que donava pactar amb el franquisme reciclat... per què ara haurien d'averkonyir-se de trair la Plataforma Salvem la Real, ses Fontanelles, la memòria de Toni Roig, els esforços de tots els mallorquins i mallorquines que confiaven que l'esquerra nominal sabria complir les promeses electorals?

La demonització de les persones, entitats socials, sindicats i associacions de veïns que des de fa unes setmanes es reuneixen al Casal d'Entitats Ciutadanes de Palma per a continuar la lluita per salvar la Real, em recorda igualment les campanyes de desprestigi ordides pels estòmacs satisfets contra la diputada verda Margalida Rosselló o contra la consellera de Benestar Social de l'anterior Pacte de Progrés, l'eficient política Nanda Caro, que, en un acte de sinistre sectarisme, va ser obligada pels seus a callar i a no opinar sota amenaça de fer-li dimitir el seu càrrec. Eren dues persones, Margalida Rosselló i Nanda Caro, que deien el que pensaven, que no volien vinclar-se davant l'embranchada dels poders fàctics i per això mateix molestaven aquells dels seus que només eren en política per a cobrar uns bons sous. Les idees, els principis? De quan l'oportunisme ha tengut mai coherència i dignitat?

Per a desgràcia del nostre poble, hi ha molta gent mancada del més mínim tarannà democràtic, que no sap respectar ni entendre —no en vol fer el més mínim esforç!— la dissidència. Escoltar aquells que pensen d'una manera diferent? Quin doi! “Una vegada que som a dalt, nosaltres comandam”, xerriquen, cofois. La persecució i criminalització de la dissidència és una forma més de dogmatisme i feixisme que, a aquestes alçades del règim postfranquista, i dècades després de la mort del dictador, ens pensàvem que s'hauria anat acabant. Els comentaris denigradors fets en referència a Aina Calafat, a la Plataforma Salvem la Real, a tots aquells i aquelles que pugnam per enfortir la societat civil, per defensar el que pensam que és just, ens fa constatar com de lluny som encara d'una mínima cultura democràtica.

Potser que el cinisme, la manca de principis, l'oportunisme d'alguns sectors de l'esquerra de la nòmina i el cotxe oficial, sigui un producte estantís de la postmodernitat. Genteta que és a un partit d'esquerra perquè el carnet li produeix beneficis econòmics. Res més. Sectors dogmàtics que s'histeritzen en veure que la mobilització de la societat civil podria posar en qüestió els privilegis econòmics que comporta la gestió del règim. Són personatges, els que demonitzen les entitats i plataformes que han portat a coll la lluita contra l'especulació i la corrupció, contra la destrucció de Mallorca, que tant podrien ser del PP com d'UM com, indubtablement, del PSM o del PSOE. Ramat d'o-

portunistes a recer del poder. La seva ideologia és el compte corrent, i l'emic no és tant la corrupció o els que han destruït Mallorca, sinó tots aquells i aquelles que, servant la memòria històrica de les lluites més emblemàtiques del nostre poble, no combreguen amb rodes de molí.

El problema que tenen aquells que no voldrien una societat civil viva i dinamitzadora del teixit social és que ara ja no es tracta de desprestigiar una persona o un petit col·lectiu; ara són ja molts els partits i sindicats, agrupacions i associacions de veïns, entitats socials i publicistes a demonitzar. Com s'ho faran per a fer creure que la CGT, Alternativa per Pollença, Attac, Drets Humans, EU, la Federació d'Associacions de Veïns de Palma, la Joventut Comunista, l'Obra Cultural Balear, la Plataforma Salvem Can Tàpera, la Plataforma Salvem la Real, STEI-i, Unió Obrera Balear, fan el joc a la dreta i l'extrema dreta? Qui els creurà aquesta vegada? És molt senzill, des del poder, amb tots els mitjans econòmics i de comunicació, amb l'exèrcit de servils que sempre envolta a qui comanda, sigui aquest del color que sigui, atacar, demonitzar persones aïllades, activistes que només tenen, per a defensar-se, la veu de la coherència i de la dignitat per a fer front a la indignitat de la mentida, la calúmia i la manipulació informativa.

Aquesta vegada, repetesc, ho tendran més mal de fer. Els col·lectius que preparen els actes lúdics i solidaris de dia 10 de novembre a la Real; els partits, sindicats i organitzacions que pensen organitzar les mobilitzacions que començaran el proper dissabte 17 de novembre en defensa del territori, són prou forts i nombrosos per a no témer les campanyes rebentistes dels acostumats vividors del romanço. El temps, la situació política, sortosament va canviant a favor de la societat civil.

Peticions al nou Govern

Han passat més de cent dies d'ençà la constitució del nou govern de les Illes i la preocupació, entre molts dels sectors que l'ajudaren a atènyer el poder, continuen, augmenten i s'accentuen. Ja no és solament la Plataforma Salvem la Real i els col·lectius, partits i organitzacions que li donen suport, la que torna a estar en peu de guerra per a fer complir les promeses electorals de l'esquerra oficial i en defensa del territori, sinó organitzacions com el GOB, l'OCB, els JEN-PSM, la Plataforma de ses Fontanelles, la CGT—la llista pot allargar-se més i més— que demanen explicacions a punts no complits o que requereixen d'una atenció preferent.

Cap de tots aquests col·lectius vol, evidentment, la tornada del PP al poder, però exigeixen d'aquells que són a dalt a conseqüència de les mobilitzacions populars que no facin el mateix que els anteriors governants. El canvi exigít per la majoria de col·lectius que expressen la seva preocupació neix de la convic-

ció que el canvi autèntic que vol l'electorat progressista no és de PERSONES, de la gent que és en nòmina en un moment determinat. No és aquesta la qüestió. El que vol —i ho expressa amb els seus comunicats— és un canvi de POLÍTICA. Es tan mal d'entendre una cosa tan senzilla?

En la línia de la contínua preocupació que senten —i sentim!— els sectors que hem demanat el vot per a l'esquerra oficial, aquells que hem estat amb ells en les manifestacions de defensa de la Real i altres mobilitzacions igualment importants —ses Fontanelles, el mal anomenat port “Adriano”— la Plataforma Salvem la Real acaba de fer un comunicat prou indicatiu del que s'esdevé entre els votants progressistes. Hi expressen la decepció i la indignació per la decisió del govern de continuar amb el projecte del PP i de Jaume Matas de fer l'hospital de referència a Son Espases oblidant Son Dureta —com s'havia promès— o la base militar general Asensio, un indret on seria possible la construcció de l'hospital que Mallorca necessita (i més ara que governen els socialistes en l'àmbit estatal).

La Plataforma Salvem la Real no es resigna a la derrota malgrat les campanyes de demonització i aïllament decretades per aquells que gaudeixen de l'usdefruit del poder precisament per les lluites de la Real i altres de semblants. La nota que comentam anuncia que continuaran les presentacions als jutjats de Palma i a la Fiscalia Anticorrupció de totes les malifetes produïdes al patrimoni dels mallorquins: l'espoliació dels jaciments arqueològics, la destrucció dels BIC de les síquies d'en Baster i de la font de la Vila... La Plataforma Salvem la Real vol fer saber als milers de persones que han cregut en les promeses dels actuals governants i que, paraules textuales, “s'han doblegat” davant els grups de pressió, que la lluita continuarà fins a preservar Mallorca de la corrupció que abans denunciaven —per pujar al poder— els que ara callen.

Els sectors que encara lluiten per salvar la Real tenen una manifestació convocada per dia 24 de novembre a les 18,00 hores a la plaça d'Espanya.

Unió de Pagesos, mitjançant un comunicat explicatiu de la difícil situació que travessa la pagesia, fa saber igualment que “Unió de pagesos de Mallorca, en cas de no trobar respostes del Govern Balear, es plantejarà la convocatòria de mobilitzacions per a demanar l'adopció de mesures urgents”.

En un article molt important sobre la crisi del camp titulat “Descontent i preocupació a la pagesia”, Mateu Morro, l'antic secretari general del PSM, analitza, en la línia del comunicat d'Unió de Pagesos, la crisi actual produïda —entre molts d'altres factors— per l'augment desmesurat dels aliments per al bestiar, pel poder omnímode dels grans trusts comercials —les grans superfícies— a

l'hora de la distribució, i pel sobrecost causat per la insularitat, que en alguns sectors pot arribar a més del 15% en comparació amb la producció a la resta de l'estat. Les subvencions a activitats essencials dels ramaders com Pro-Porc i Pro-Boví no arriben ni se'n sap res, i si els ramaders no cobren el que se'ls va prometre, i cobren aviat, la ruïna del sector en serà la conseqüència. Per això mateix, perquè la situació del camp comença a ser insostenible, és que l'articulista demana del govern menys indiferència burocràtica i més comprensió dels problemes de la pagesia.

Els joves també es queixen de manca de suport i comprensió. En un comunicat fet públic pels Joves d'Esquerra Nacionalista-PSM, aquests expliquen que consideren “totalment insuficient” la partida pressupostària de Joventut per al exercici 2008. Per als Joves d'Esquerra Nacionalista, “després de nou anys d'increments moderats en les partides destinades a Joventut en els Pressuposts del Govern, és inadmissible que els actuals responsables de la Conselleria d'Esports i Joventut hagin decidit, per primera vegada, no apujar aquesta partida ni tan sols el percentatge equivalent a l'IPC”.

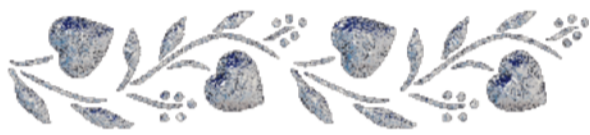
L'OCB denuncia que l'actual executiu de les Illes actua contra l'esperit de la Llei de normalització lingüística en convocar una plaça de secretari/ària per al Servei d'Ocupació de les Illes Balears sense demanar coneixements de català, alhora que manifesta la seva inquietud davant els comptes de la Comunitat Autònoma de 2008. L'OCB diu que el pressupost destinat a política lingüística és pràcticament idèntic al del govern anterior. L'OCB explica que els 4,5 milions d'euros pressupostats demostren una manca de voluntat de l'actual executiu d'impulsar com pertoca el procés de recuperació lingüística de les Illes. Com diu el comunicat que hem llegit en el blog Artà Jove: “L'OCB considerava que destinar a la política lingüística els mateixos recursos que hi destinava el PP implica mantenir la mateixa línia d'actuació de l'anterior govern, que es va caracteritzar per la inactivitat i el menfotisme”. Per això es demana rectificar a l'alça la quantitat esmentada fins arribar als 12 milions d'euros per a l'exercici 2008.

Hem resumit una mica alguns dels nombrosos tocs d'atenció al nou govern fets pels mateixos col·lectius que lluitaren per enlairar l'actual executiu a l'usdefruit del poder: Unió de Pagesos, la Plataforma Salvem la Real, els Joves d'Esquerra Nacionalista-PSM i l'OCB. Pensam que són uns punts de vista prou raonables, en la línia de les lluites dels quatre anys de batalla contra el PP, que ara l'actual executiu no pot deixar de banda, fent el sord a les peticions d'aquells que són columna fonamental de la seva mateixa existència.

EL MATRIMONI.

3ª PART: NATURA HUMANA I DECEPCIONS.

Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana).

NATURA HUMANA.

★ “En el matrimoni feliç, no hi ha lloc per a la neurosi” (Sigmund Freud, 1856-1939, psicòleg austríacojueu, fundador de la Psicoanàlisi).

★ “Tots els matrimonis haurien d'aprendre l'art de batallar com haurien d'aprendre l'art de fer l'amor. La bona batalla és objectiva i sincera, no mai aviada ni cruel. La bona batalla és saludable, constructiva, i aporta al matrimoni el principi de la companyonia entre iguals” (Esther “Eppie” Pauline Friedman Lederer [Ann Landers], 1918-2002, columnista estatounidenca).

★ “La millor base per al matrimoni és la mútua incomprensió” (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor irlandès).

★ “Quan un home pren muller per segona veg-

ada és perquè adorava la primera muller” (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor irlandès).

★ “El succés en el matrimoni, més que trobar la persona escaient; és ser la persona escaient” (B. R. Brickner, rabí nord-americà).

★ “El matrimoni és una aventura, com anar-se'n a guerra” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

★ “L'amor és física; el matrimoni, química” (Alexandre Dumas -pare, 1803-1870, novel·lista francès, autor de *Els tres mosqueters*).

ALEXANDRE DUMAS (Pare).

★ “...unes relacions ben preparades entre dues persones que romanen estranyes tota la vida, que no atenyen mai una “relació central”, ans es tracten amb cortesia...En aquest concepte de l'amor i del matrimoni, allò més important és trobar un recer de la sensació de soledat. Hi resta establerta una aliança de dos contra el món; i aquest egoisme à deux és confós amb amor i intimitat” (*L'art d'estimar*, 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatounidenc).

★ “Les hordes humanes anteriors a les unions estables, tingueren la intuïció de forçar l'home a un jurament que el lliga en el moment en què el desig fa més fàcil que s'hi avengui” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

★ “El matrimoni és popular perquè combina el màxim de temptació amb el màxim d'oportunitat” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

★ “Intuec que la única manera d'aturar la taxa de divorcis és aturar la taxa de matrimonis” (Will Rogers, 1879-1935, actor de cinema xeroki).

★ “Una Casa Blanca ben ocupada, un hortet de cacauets ben llaurat, i una muller que accepti anar al Bronx són grans riqueses” (*L'Almanac del Pobre Jimmy*).

★ “Cap dona no es casa per diners; són totes prou llestes com per a enamorar-se'n, abans de casar-se amb un milionari” (Cesare Pavese, 1908-1950, escriptor italià).

★ “Per força han de ser ben escadussers els matrimonis feliços, perquè l'essència del matrimoni és

tenir, com a principal fita, no pas la generació actual, sinó la futura” (No en consta l'autor).

★ “Un bon matrimoni seria entre una muller cega i un marit sord” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

★ “El matrimoni és felicitat. La ignorància és felicitat. Ergo...” (Anònim).

★ “La gent es casa per falta de seny, es divorcia per falta de paciència i es torna a casar per manca de memòria” (No en consta l'autor).

★ “Per què les núvies van de blanc? Perquè és el color més popular per a atuells de la cuina” “Una dona rares vegades demana consell abans d'haver comprat la seva roba de noccs” (Joseph Addison, 1672-1719, escriptor, viatger i estadista anglès).

★ “Quan un enamorat es creu tan segur de l'objecte estimat que ja no tem perdre'l per manca de delicadesa, deixa gairebé sempre d'estimar. Per tant, si la fi del matrimoni fos ser feliços, aquest hagués estat inventat, és clar, perquè tot amor en projecta la intensitat en la creença d'una durada perpètua; però les desil·lusions amuntegades l'haurien descreditat faria ja a muntó temps” “El matrimoni no és pas un ideal necessari des del punt de mira de la felicitat. Els qui senten la felicitat personal com a fi suprem, no solen casar-se” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942, filòsof i científic alemany).

★ “Mai no vaig estar tan a prop d'ambdós, vull dir, d'ells com a parella; en aquell moment em van semblar aqueix magnífic animal bicèfal que pot ser un matrimoni” (“*Justine*”, 1957, del “*Quartet d'Alexandria*”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

ROBERT, COMTE D'HARCOURT.

★ “El seu sentit irònic és la força que el deslliga dels fets i li crea una mena de llibertat davant de l'univers. Diu: “*Les dones no tenen història perquè no es poden deslligar d'elles mateixes. Aquesta és la causa de llur fidelitat. Estan relligades a una necessitat de dependència*” (Robert, comte D'Harcourt, 1881-1965, escriptor francès).

DECEPCIÓ.

★ “Em casí per un jutge. Havia d’haver-ho fet per un jurat” (Julius Henry Marx, *Groucho*, 1890-1977, comediant i escriptor estatunidenc).

★ “Un plaer segurament prou simple, esmorzar a soles amb el marit d’una, però com és d’estrany que els matrimonis puguin fer-ho mai” (Anne Morrow Lindbergh, 1906-2001, pionera de l’aviació estatunidenc).

★ “L’amor és un engany obsessiu que es guareix amb el matrimoni” (Dr. Karl Bowman).

★ “Quan una noia es casa, intercanvia les atencions de molts homes per la manca d’atenció de només un” (Helen Rowland, 1875-1950, escriptora estatunidenc).

★ “El matrimoni colga l’amor d’un embolcall tan gruixut que amaga les variacions de l’amor. Els esposos no l’aguaiten i creuen que el temps l’enforteix secretament. Un xoc obre la petxina i llavors s’adonen que a dins ja no hi queda res” (Paul Le Févrel Gerald, 1885-1954, escriptor francès).

★ “Cada dia el sentia una mica més lluny. Mentre jo m’anava amargant, ell semblava que es tornés més jove; un dia em vaig adonar que tenia els ulls brillants com quan festejàvem per aquests carrers... A l’últim em van passar les ganes de sortir de casa, perquè tots els coneguts em deien que havia canviat. Als teus anys creia en moltes coses. –Jo –va dir Aloma-, ja no crec en cap. –T’ho sembla” (“Aloma”, 1936, de Mercè Rodoreda i Gurgui, 1908-1983, escriptora barcelonina).

MERCÈ RODOREDA. SAM KINISON.

★ “No em capfic pel terrorisme: he estat casat durant un parell d’anys” (Sam Kinison, 1953-1992, comediant estatunidenc).

★ “La única cosa que manté junt un matrimoni és que el marit sia prou adult com per a fer mut, que reculi i que vegi on la muller s’ha equivocat” (Archie Bunker, en “*All in the Family / Tot en la Família*”, programa de televisió d’EUA).

★ “Homes i dones es casen tots pel mateix motiu; perquè ni ells ni elles saben el que fan” (León Dandú, 1905-1985, escriptor foraster).

★ “El matrimoni és com un violí. Després que la música s’acabi, encara li queden les cordes” (Anònim).

★ “Sols el bigam creu de debò en el matrimoni” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

★ “*Avec le temps, on n’aime plus / Amb el temps, hom no estima pus*” (Cançó de jazz *cajane* cantada per Abbey Lincoln).

★ “L’amor és una cosa ideal; el matrimoni, una cosa real; la confusió d’allò real amb allò ideal mai queda sense càstig” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

JOHNNY CARSON.

★ “Si la varietat és la salsa de vida, el matrimoni és el gran poder de l’*espana* restant” (Johnny Carson, 1925-2005, escriptor i actor estatunidenc).

★ “Per als qui manquen d’esperit crític, si s’han casat a cegues amb l’esperança de trobar la felicitat, el matrimoni és generalment una decepció” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942, filòsof i científic alemany).

★ “I ara! Què ha pres muller? I pensar que el deixí gaudint de tan bona salut” (Antífanes de Rodes, 388-311 a. C., dramaturg grec).

★ “Vet ací un gran argument en favor del matrimoni: Els qui es penedeixen d’haver-se casat no en són mai més que aquells qui es casen” (Noel Clarasó Serrat, 1905-1985, comediant català).

★ “Em casava una altra vegada cas de trobar un home que tingués 15 milions i que me’n donàs més de la meitat abans de casar-nos, amb la garantia que havia de morir-se abans de l’any” (Bette Davis, 5.4.1908-6.10.1989, actriu nord-americana).

★ “No hi ha pitjor marit que el millor dels homes” (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

★ “El món ha patit més per les destrosses de matrimonis mal aconsellats que per les de la virginitat” (Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor satíric estatunidenc).

★ “Si tens por de solitud, no et casis” (Anton Pavlovitx Txekhov, 1860-1904, escriptor rus).

★ “Casar-se és el destí i l’execució tot en una” (John Heywood, 1505-1580, dramaturg anglès).

★ “El matrimoni assenyala tenir un preu baix,

però passes la resta de la vida pagant-lo” (Baskins).

★ “És sorprenent a quin preu tan baix pots ficar l’aliança en una mà inútil; però, per la bellesa de la nostra llei, quins cabassos d’or no són indispensables per treure-li-la!” (Douglas Jerold, 1803-1857).

★ “No pens de casar-me una altra vegada. Simplement trobaré una dona que no m’agradi i li donaré una casa” (Lewis McDonald Grizzard Jr., 1946-1994, escriptor i humorista estatunidenc).

Refransys

- Març, marçot,
mata la vella
a vora del foc
i la jove si pot.
- Qui tingui força al braç
que cavi i podi al març.
- Al març vent, pluja a l’abril...
i al rebost, tot l’any pernil.
- Sant Josep,
vine cap aquí,
que em posaràs el gec.
- Per Sant Josep
pàmpol al cep.
- Ni al Carnaval ni a Quaresma
procura no perdre l’esma.
- Quaranta dies de Quaresma
quaranta dies de menjar
arengades rovellades
i bocins de bacallà.
- Quan ve la Setmana Santa,
qui en tot l’any no canta, canta.
- Quan vénen les Pasqües
vénen les basques.
- A l’abril,
cada gota en val per mil.

Amics anarquistes

(Una gosadia: Crítica dels supercrítics -o les impertinències de la nostra vida impertinent).

On ha guanyat l'anarquisme? Enlloc. Ni pot guanyar mai. Perquè allí on ha guanyat temporalment sempre han anat els capitalistes o els stalinistes autòctons o, si no, els estrangers, i els han massacrats.

L'anarquisme és un simple cant de sirena per a desviar allò possible cap a l'impossible. Un camí cap a l'escorxador.

La societat comunista sense Estat, com a article de fe de la teoria revolucionària...Jo no hi crec, tanmateix.

Sóc incrèdul del marxisme i de l'anarquisme.

He estat marxista, però després d'escolar-se els anys i les experiències i de llegir molta història i psicologia, no puc ja concebre com una cosa així podria esdevenir-se mai ni enlloc del món (a no ser que la gent es transformessin en àngels, cosa que entra ja en l'àmbit de la metafísica). Si algú m'explica com pot fer-se la revolució mundial sense que degeneri ni sia aixafada, com vèncer la burocratització i les tendències policiaques, etc. almenys podríem començar un debat concret en comptes de les generalitats amb poc significat que els metafísics de la revolució exposen.

L'anarquisme sorgeix amb més força allà on una potència ha anihilat l'Estat originari (Catalunya, Aragó, Al-Andalus...) i és una reacció cega a segles d'opressió i de desarticulació sistemàtica de la nació dominada, malalta i consumida d'odi i d'avorrició front a un poder (invasor i colonitzador) estrany i sàdic. L'anarquisme és la porta falsa i venal, emocionalment primària, a l'horror de la tortura socioeconòmica i mental contra un poble sense Estat propi. Però és una resposta de colonitzats que eternitzarà el problema i el durà a un culdesac crònic, enmig la violència més eixorca.

Molts esquerrans s'escaroten fins i tot violentament quan critiquen coses que, al meu entendre, no tenen en realitat base i són simples supersicions modernes o progrés, al nivell que la gent humil pot creure en curandars, etc.

He conegut molts anarcos al llarg de ma vida, de fet alguns són bons amics meus, i puc dir que la pràctica totalitat són prou afeccionats a fumar canuts. Alguns els ha donat també per altres drogues, de fet alguns van acabar de ionquis, d'alcohòlics, se suïcidaren...I ho dic amb gran dolor perquè era gent que, més o menys, me'ls apreciava. L'anarquisme ha estat un bon pretext per a fer el que els venia en gana encara que fos demencial i autodestructiu. Per això estic absolutament convençut que l'anarquisme és una ideologia molt perillosa, autodestructiva, imbecil per impossible, que tendeix a la violència i a la drogadicció i sempre farà tots els possibles per alliberar els meus i el món sencer d'una plaga absurda i nihilista, tan nefasta com són aquestes ideologies pretensioses i megalòmanes, filles dels deliris dels abusos ètics.

L'anarquisme fa acerades crítiques a tot: a l'Estat, als patrons, a la religió, al capitalisme, al marxisme, etc. Crec que tenen raó, sincera-

ment. i llàstima que no s'hagin mai afegit seriosament ells mateixos a la llista dels criticats i criticables, perquè "de bo no n'hi ha ni un" (la Bíblia), i qui s'ho pensa és que ha xalat massa i ha treballat poc.

Normalment tothom té raó, més o menys, a veure faltes: n'hi ha tantíssimes pertot! L'anarquisme descriu vivament la natura humana caiguda i la gran mentida humana. Però la proposta anarquista diu: ho hem de fer bé, ara, nosaltres. Dir això és una desesperada ingenuïtat i autoengany: encabotar-se desesperadament a no reconèixer quina és la natura humana, creure's especials, una mena de "milhomes anarquistes", és crear una secta...La Història ho demostra a bastament, per això l'anarquisme és ahistoricista: no aprèn de la Història...En tota revolució, els anarquistes han estat aixafats pels capitalistes (Comuna de París, Astúries...) o pels stalinistes (Kronstadt, Maig 37...). L'anarquisme pretén una Arcàdia, una Humanitat sense Estat, la d'abans de Noè. Després del diluvi, amb Babel, apareix l'Estat, l'autoritat política. Abans hi havia poca població i molta terra...(elemental!).

Els anarquistes són bons crítics d'una societat molt degradada, però pessims autocrítics perquè no tenen referències gaire concretes, no volen mirar la Història, i, de fet, en la Història (la prova del cotó-en-pèl) sempre han perdut per golejada: els han esclafats. Per què? Perquè es tracta de la mateixa natura de les coses que cau del propi pes, només són belles utopies, teoria del desig, és a dir, demagògies que porten la gent despistada a l'escorxador dels poderosos, un joc perillós, barrejat de burreria política, històrica...i psicològica...: Desconeixement de la natura humana, idealisme fora de lloc i de context. L'autoritat, el poder, encara que no ens entusiasmi i generalment ens avergonyesca pregonament, és consubstancial a l'organització de la societat humana i, o l'amillem o ens esclafa. No n'hi ha més. Les Xauxes i les Arcàdies sense Estat van desaparèixer en el Diluvi Universal o bé són cosa de pamflets i còmics.

Si tant odien les banderes...perquè els anarquistes també en tenen una, amb l'A o la de la CNT, etc.? O és que en nom de l'A no envien també gent a la mort, com si es tractàs de la bandera de qualsevol Estat? Si tant odien les banderes perquè ells també en tenen una i l'honoren i s'enfaden quan uns altres els la cremen, etc.?

L'anarquisme és la presó mental dels anarquistes, igual que l'integrisme ho és per als integristes, la diferència és de caràcter: els anarquistes no tenen un clar concepte d'ordre, realisme i lògica mentre que els integristes tenen aquest concepte maximitzat maníacament i obsessiva.

Si ara vingués en Ramon Muntaner a muntó dels nostres "indepe-revolucionaris" de corral li dirien nazi *oldfashioned*, si vingués Lluís el menysprearien per ser cristià, si vingués Gaudí li dirien boig i beat, i si vingués Macià li retraurien que havia estat militar espanyol, però si vingués Hitler o Franco amb la falç i el martell o amb l'A anarquista molts esquerranosos els seguirien ben pagats.

Es tracta de ridiculitzar els referents nacionals catalans perquè tothom en fugi

"Qui penjarà el cascavell al gat?"

Durant segles els portuguesos, de primer, i els espanyols, més tard, van efectuar innumbrables expedicions Àfrica endins a la caça d'esclaus. Un cop capturats calia encaminar-se fins la costa atlàntica i, per tant, travessar a peu bona part del Sàhara. Arribats vora mar, aquell botí humà era embarcat de qualsevol manera cap a Amèrica. Al Sudan, els expedicionaris europeus van ensopegar amb els felates. Quan un membre d'aquesta tribu era pres tenia la consigna de deixar-se caure a terra, de tal manera que per moure'l l'havien d'arrossegat. Els felates captius tampoc menjaven, ni bevien, ni parlaven, amb la qual cosa gairebé sempre se'ls morien pel camí. Com que no sabien què fer amb els presoners d'aquesta tribu, els portuguesos s'avisaren entre ells que encaçar els felates no els era rendible. Lluís Maria Xirinacs, que és el difusor d'aquest relat històric a casa nostra, conclou: «Els caçadors els obviaven i la tribu, fora de les primeres víctimes, va romandre lliure de visites d'esclavistes» (dins el llibre Què ens mou?). Xirinacs afegeix que amb el sacrifici d'uns quants se salvaren moltes vides: «Si cada un, solidàriament, intentava protegir la seva tribu, amb tres o quatre n'hi havia prou. És la no cooperació portada a l'extrem».

Si la no cooperació acostuma a enfonsar, tard o d'hora, les pretensions de l'opressor, la cooperació acostuma a desencadenar justament el contrari. En aquesta línia, els catalans tendim a ser crítics amb Espanya, fins al punt de voler abandonar-la, però amb la nostra forma d'actuar l'únic que aconseguim, en la majoria de casos, és cooperar activament amb l'Estat. Per trencar precisament aquesta dinàmica, la plataforma Sobirania i Progrés estudia vies de desobediència fiscal «per resoldre el tema de l'expoliació» (Avui, 2-3-07) i s'ha fixat assolir un milió de signatures que els permetin reclamar la transferència a Catalunya en matèria de celebració de referèndums.

Martin Luther King apuntava que si un poble és capaç d'aplegar un petit tant per cent de persones decidides a anar a la presó per una causa que creu justa, llavors cap obstacle el pot detenir. En terra catalana, però, pràcticament ningú està disposat a jugar-se-la en bé del nostre alliberament nacional. Això delata que tenim molts dubtes a l'hora de creure en nosaltres. No oblidem que la malfiança i la desunió interna traspua vulnerabilitat. I que, aleshores, som molt més fàcils de dominar.

Per l'escriptor Sebastià Alzamora, allò que ens paralitza és el repertori inacabable de temors que els catalans hem desenvolupat; «entre els quals destaca amb llum pròpia el temor -potser fora més adequat dir-ne el pànic- a fer el ridícul» (Avui, 7-4-07). Aquest sentit tan acusat del ridícul no existiria si abans no s'haguessin produït veritables linxaments mediàtics (Jordi Pujol, Joan Maria Pujals, Josep-Lluís Carod-Rovira...) quan la metròpoli considera ofensius certs plantejaments catalanistes. És a dir, es tracta de ridiculitzar al màxim els referents nacionals catalans a fi i efecte que tothom en fugi per no haver de passar la mateixa vergonya. Alzamora pensa que el ridícul no és més que una modalitat de l'error «i l'error, per molt que ens disgusti admetre-ho, és imprescindible per arribar a aconseguir l'encert (...) fer algun cop el ridícul sol ser una bona manera de prendre impuls a continuació en la direcció adequada». La reacció dels felates en ser capturats devia ser vista d'allò més ridícula per portuguesos i espanyols. Però aquests darrers saben més bé que ningú que «quien la sigue la consigue».

QUIM GIBERT, psicòleg

<http://www.radiocatalunya.ca/editorial/4174>

El President de Catalunya constata que el país ja s'està independitzant emocionalment d'Espanya

El President de Catalunya, José Montilla, alerta que el país s'està allunyant de manera "irreversible" d'Espanya. La situació ha arribat tant al límit que "no admet respostes en clau de campanya electoral ni frases enginyoses", ja que, sinó, els catalans acabaran veient que continuar vinculats a Espanya no els serveix. Montilla, qui té ben clar que el 61,6% dels catalans creu que el país encara no ha assolit un nivell suficient d'autonomia, segons el baròmetre del CEO d'octubre, ha constatat en una conferència a Madrid que aquesta "desafecció emocional de Catalunya cap a Espanya" -identificant les dues nacions com a dos subjectes polítics diferents- pot acabar comportant "greus conseqüències polítiques a mitjà i llarg termini".

Montilla critica que tots els governs espanyols han atiat un odi visceral envers Catalunya -amb menys *talante* algunes vegades, amb més actualment-, que ha estat el que ha acabat generant aquests anticossos tant forts en el si de la societat catalana. Segons Montilla, conflictes com el recurs de l'Estatut al Tribunal Constitucional, les pèssimes infraestructures i els atacs contra la llengua i cultura catalanes. En aquest últim punt, el president ha carregat durant durament contra els governs d'Adolfo Suárez, Felipe González i José María Aznar, entre els quals no considera que hi

hagi hagut cap diferència de plantejaments, afirmant que, "si des dels inicis de la transició els successius governs d'Espanya haguessin fet bandera de la pluralitat de llengües que conviuen a Espanya, avui no estaríem on estem".

A banda de la fermesa institucional que ha mostrat, Montilla tampoc no s'ha estat de realitzar l'enèsim cant de sirena a favor de l'entesa entre Espanya i Catalunya. Montilla ha fet una crida a "desactivar l'errònia percepció que associa singularitat catalana amb privilegis", ja que, mentre que a Catalunya hi ha el convenciment de la "desatenció" inversora, a Espanya "s'ha propagat una percepció molt diferent i equivocada d'aquest desequilibri".

En aquesta línia, el president català alerta que a Espanya "li convé" continuar disposant de Catalunya, ja que és el "motor de creixement i desenvolupament", motiu pel qual ha de modular els

prejudicis que ha anat acumulant durant tants i tants anys. L'argument de Montilla, doncs, coincideix de ple amb el principal retret que fa el sobiranisme català a Espanya: a Madrid tan sols "li convé" que Catalunya continuï formant part d'Espanya perquè no para d'extreure'n impostos, sense oferir-li cap servei bàsic.

Montilla -en un discurs que els usuaris de Tribuna Catalana poden trobar a la secció Documents- també ha exigit a la classe dirigent espanyola que faci un "esforç per despolititzar al màxim la llengua i la cultura catalanes" i ha entrat de ple en el debat generat per la presència de la literatura catalana a Frankfurt. El president de la Generalitat s'ha vist obligat a donar classes de Primària l'elit política estatal: "la literatura catalana és aquella que utilitza la llengua catalana. Per a mi és tan elemental que em sembla surrealista haver de verbalitzar-ho". Alhora, Montilla ha donat un toc d'atenció als apocalíptics i ciutadans varis que proclamen la fi del castellà a Catalunya: "A Catalunya no hi ha una guerra de llengües, ni es persegueix la llengua castellana, ni s'obliga a ningú a parlar una determinada llengua".

07/11/2007 · Madrid

La ignorància és atrevida

A mitjan maig, el franjatí Alfredo Boné, que repeteix de conseller del govern aragonès i és un dels principals dirigents del PAR, va dir ras i curt que la seva llengua materna i la de tants altres veïns del Torre del Comte, vila del Matarranya que el va veure nàixer, és el *chappurreau*. Seguidament va puntualitzar que així ho volia la gent i que, per tant, calia respectar-ho. En total sintonia amb Boné, José Ángel Biel, que repeteix com a vicepresident del govern aragonès i és president del PAR, també és del parer que hi ha moltes diferències entre els parlars de la Franja i que, consegüentment, això genera dubtes sobre com s'ha de dir l'idioma autòcton d'aquestes contrades.

«Parlar molt imperfectament una llengua barrejant-hi mots, expressions, etc., d'una altra». D'aquesta manera defineix el diccionari que vol dir enxampurar. Tret d'algun immigrant africà o de l'est europeu, que encara no ha tingut temps d'aprendre la llengua, és públic i notori que en aquests verals de ponent ningú parla de forma imperfecta ni fa barreges estranyes. I que aquelles imperfeccions i barreges que se li puguin escapar a algú són les habituals de qualsevol parlant del planeta. Sigui com sigui, tant la Real Academia Española com la comunitat científica subscriuen que la llengua autòctona de la Franja no és altra que la catalana.

Allà on certs polítics amb responsabilitats institucionals hi veuen un parlar carregat de defectes, els professionals de Nous Formats de TV3, per contra, hi veuen un parlar carregat d'atractius. Precisament per aquesta raó, els primers no donen cap reconeixement oficial a la nostra llengua a la Franja. I els segons no dubten a dignificar-la. Tant és així, que durant l'estiu un equip de *Caçadors de paraules* ha recorregut aquesta llenca ponentina de dalt a baix. Arran de l'èxit de l'esmentat programa de Televisió de Catalunya, que es mou a cavall de l'entreteniment i la descoberta lingüística, a hores d'ara s'estan dissenyant nous capítols. Per Roger de Gràcia, el presentador de *Caçadors de paraules*, el secret dels bons nivells d'audiència rau en el fet que el programa va apostar per reflectir la diversitat del català. I en aquesta línia, s'han plantejat la segona temporada: «el que s'han d'abordar són les diferències». I afegeix: «en general a tot arreu ens han acollit molt bé»

Quim Gibert

Aptituds molt perilloses

El passat mes d'octubre foren beatificats i elevats als altars de la religió catòlica sis beats mallorquins, que foren afusellats a la zona republicana de la guerra civil espanyola. Per les mateixes dates, en el Bosc de Bellver, se col·locava una placa en memòria dels republicans empresonats i represaliats per l'aixecament feixista a la nostra illa. D'aquesta manera els familiars volgueren honorar la memòria de qui, obligats

per treballs forçats, realitzaren la carretera que uneix el carrer Polvorí i les coves de Bellver.

Idò be, no ha passat ni un mes i aquesta placa ha estat mutilada i embrutada de forma covarda i venjativa.

Que jo sàpiga, a ningú se li ha ocorregut entrar a les esglésies on els quadres dels nous beats disposen d'un setial preferent i mutilar o embrutar aquestes imatges.

Encara que hagin passat molts d'anys des d'aleshores, i Mallorca és molt diferent, l'odi intemporal que s'estableix en les consciències de les persones encara subsisteix.

Vivim en una societat amb un dèficit democràtic enorme. Una societat deseparada i sense consciència de memòria dels terribles successos.

En qualsevol moment poden passar situacions molt desagradables.

Desgraciadament, poc o res hem après de la Història.

Sempre vivim perillosament.

A vegades, com ara, encara més.

Que la calma i la serenitat guiïn la nostra conducta social. Al mateix temps, estiguem vigilants i expectants davant qualsevol esdeveniment extraordinari.

Pere Felip i Buades

L'hispano-papisme

Al'Església oficial hi ha molt d'inconseqüent: catòlics que no actuen com a cristians, catòlics abans espanyols que cristians, incrèduls que no deixen de voler aparentar que són catòlics, bisbes jurant la bandera espanyola com si fossin soldats de l'"aznaridad"... Tot això provoca una confusió moral, intel·lectual, política, etc. enorme, i és l'origen de molts mals, i molt especialment a l'Estat Espanyol, des de fa molts segles. El cesaropapisme sempre ha estat un mestre a pescar en riu tèrbol, encegar el poble, dividir-lo (la Guerra 1936-39 fou una guerra de religió entre l'integrisme hispanopapista i l'anticatolicisme exacerbant generat per tantes bestieses)...i deixar-nos sense peixos als altres. Són els trilers de l'ensarronada políticoreligiosa.

L'Església Catòlica és una estructura rígida, medieval, autocràtica i piramidal - però molt ben organitzada i amb una quantiosa informació privilegiada que amb prou feines podem imaginar- on és difícil que els bisbes vagin gaire pel seu compte. Hi ha un concordat (diplomàtico-religiós entre el Vaticà i Madrid). Això vol dir que ells pacten com a ens jurídics sobirans a les esquenes dels pobles -i també dels bisbes catalans.

La Jerarquia catòlica espanyola, en conjunt, no són pastors, sinó polítics al servei de l'Estat del qual cobren i amb el qual el Vaticà té una estreta aliança estratègica, com a mínim, des dels Reis Catòlics. El fet que la majoria de bisbes tinguin carrera diplomàtica i que vagin a jurar bandera (cosa prohibida pel mateix Jesucrist als Evangelis) en actes militaristes de l'Exèrcit espanyol demostra clarament la natura de llops d'aquests suposats pastors.

Hi ha molt de pàmfil que es creu que l'Estat espanyol és actualment aconfessional "perquè ho diu la Constitució". L'Estat espanyol és criptoconfessional, és una versió light del nacionalcatolicisme: penseu que l'Església Catòlica rep tota mena de subvencions i té un fum de privilegis. Quant a la laïcitat social és un greu símptoma de decadència. Si els espanyols es fan laïcistes simplement serà que en comptes d'adorar el Papa adoraran Espanya, la qual cosa tampoc no interessa.

Cesaropapisme: "La llista dels horrors de l'església en Espanya és de tal magnitud, que els seus fidels farien bé en valorar, com a prova de l'existència de Deu, el que encara sia tolerada" (Javier Figuero).

Tanmateix, d'ençà uns dos cents anys, l'Església ja no assassina físicament ni directa, en canvi, els laïcistes i ateus sí.

Per què l'Església Catòlica espanyola està en decadència? Ho explica el mateix Wojtyła: "Quan el cristianisme s'esdevé eina del nacionalisme (*), queda ferit dins el cor i es torna eixorc" (Joan Pau II, [Karol Józef Wojtyła], Papa integrista, Cap de l'Estat del Vaticà -i valedor de la Jerarquia catòlica espanyola que jura voluntàriament la bandera espanyola, contra tot principi evangèlic, per demostrar submissió a la caverna madrilenya, per cert que la

decadència d'una Església eina del nacionalisme espanyol demostra la veritat d'aquesta premissa).

(* en aquest cas podem entendre: del nacionalisme espanyol.

"Quan es tracta de diners tots són de la mateixa religió" (Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

"Quan una mà et dona de menjar, no li crearàs problemes" (Merche Sánchez, de la CGT de Barcelona).

"Tinc la impressió que la tria dels bisbes corre a càrrec majorment de diplomàtics, car procedeixen de la carrera diplomàtica i en fan ús dels mateixos criteris, els quals no sé fins a quin punt poden ser tinguts com a pastorals" (Cardenal Pellegrino, Milà, 1980-1981).

"L'Estat deu a muntó a l'Església, però l'Església així mateix deu no pas poc a l'Estat... El cristianisme hereta del paganism els seus privilegis i immunitats. Els sacerdots frueixen de la immunitat fiscal, o exempció del pagament d'impostos i de càrregues públiques, i adquireixen el privilegi anomenat fur eclesiàstic. Malgrat això, la protecció dels emperadors se'ls escaigué perjudicial. D'un costat, l'obligació que imposaren als pagans d'abjurar de llur religió forní a l'Església elements impurs que foren causa de perturbacions i de corrupció" ("Història de l'Església-Serveis prestats per l'Estat a l'Església", epígraf 92. d'A Boulanger, catedràtic catòlicoromà).

"Ningú no pot servir dos senyors. Hom no pot servir Déu i les riqueses" (Evangeli segons Mateu 6:24, apòstol galileu, escrit a les darreries s. D).

"Perquè l'arrel de tots els mals és l'amor als diners" (1ª Llettra a Timoteu 6:10, de l'apòstol Pau de Macedònia estant, ca. 63 d. C.).

"Alexandre VI (1492-1503) ha estat descrit com un dels homes més rics del món i "el papa més notable de tota la història". Al seu diccionari filosòfic, Voltaire deia que Alexandre visqué com un príncep i organitzà orgies salvatges on participaven homes, dones i fins i tot animals. Era comentat que li agradava mirar - i de vegades participar-hi- grups d'homes masturbant-se, mentre que els criats "portaven el compte dels orgasmes de cada home". "El Papa admirava en gran manera la virilitat -deia Voltaire-, "i mesurava la masclor d'un home segons la seva capacitat d'ejacular". Després que tots (els participants) quedaven exhausts -deia Voltaire-, els premis que Alexandre distribuïa eren capots, botes, capes i túniques de seda fina a aquells homes que havien descarregat més semen..." (Es tracta del segon Borja valencià, el qual donà el títol de "Reyes Catòlics" als reis antisemites Fernando i Isabel -que els integristes espanyols pretenen canonitzar).

"I vosaltres, els rics, ploreu i gemegueu per les desgràcies que us cauran al damunt! Les vostres riqueses són podrides, s'han arnat els vostres vestits. El vostre or i la vostra plata s'han rovellat, i el seu rovell farà de testimoni contra vosaltres, i us men-

jarà la carn com un foc. És això el que heu acumulat per a la fi dels temps! El jornal que escatimàveu als qui us segaven els camps clama al cel, i el clam dels segadors ha arribat fins a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu anat engeixant per al dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat, i ell no s'ha resistit" (Lletra de Jaume 5:1-6, Epístola cap al 40 d. C., del mig "germà de Jesús", la més socialitzant de totes. Es tracta de l'apòstol suposadament "matamoros" i "patrón de España" que pretenen tenir-lo soterrat a Compostel·la- malgrat que mai no sortí de Palestina, on morí màrtir).

"Uai de vosaltres! Per culpa vostra el meu Nom és blasfemat entre les nacions" (Romans 2:27, Isaïes 52:5, Ezequiel 36:20).

"Els fariseus, que eren amics dels diners, van sentir tot això i es reien de Jesús. Ell els digué: -Vosaltres sou els qui davant la gent us feu passar per justs, però Déu coneix els vostres cors: allò que és admirat entre els homes, és detestable als ulls de Déu" (Lluc 16:14-15).

Cesarisme i templolatria.

Amb l'entronització de l'Església Universal, per l'emperador Teodosi, com a religió oficial que havia demostrat a bastament una gran força per revitalitzar el decadent Imperi Romà, també l'Església va anar contaminant-se progressivament. Per aquella època, Agustí de Bona s'exclama: "Quants n'hi ha qui no són pas dels nostres a dins, i quants que seran dels nostres són fora!" (de l'Església visible). En realitat, el legalisme i el fariseisme sempre han estat molt forts des d'aleshores a totes les grans esglésies i segurament també a les no tan grans. Segons Arnold Toynbee: "Els descendents de les generacions de Jesús havien barrejat llur herència espiritual amb un formulisme farisaic, un materialisme saduceu, un oportunisme herodià i un fanatisme zelot" ("Estudi de la Història").

Segons Berdiaev: "El cristianisme ha patit una deformació causada per haver-se acoblat al reialme del Cèsar; s'ha vinclat davant la força de l'Estat i ha maldat per santificar-la De fet l'Imperi s'esdevingué cristià en els seus símbols, però, el que és més important, l'Església s'esdevingué imperial. Els pares i doctors de l'Església deixaren de ser els defensors de la llibertat de consciència com abans havien estat; aquell esperit perdé la integritat en profit del Cèsar". L'Imperi deixà de matar els cossos per començar a matar les consciències, deixà de lligar mans i començà a lligar enteniments. Des d'aleshores, la majoria d'homes d'Estat han entès que calia instrumentalitzar l'església institucional en benefici de la cínica raó d'Estat, dels tèrbols interessos polítics dels Imperis.

Felip Guaman Poma de Ayala, gran descendent dels inques, retreia això mateix als conqueridors castellans: "Me'n vaig a les muntanyes a cercar mos germans Crists, els Crists crucificats. Que Déu ens deslliuri dels missioners, perquè ensenyen un

Déu cruel i sense pietat". En realitat, a la Bíblia, allò mundanal equival a allò sense misericòrdia. Una església sense justícia ni misericòrdia no és sinó religió mundana, fins i tot una forma d'Anticrist. Al Nou Testament aprenem que la religiositat sense misericòrdia és un dels trets de l'Anticrist: "vingué dels nostres, però no era dels nostres" (1ª Joan 2:19). La religiositat pagana es basa en allò ritual i extern: "Qui dubta, doncs, que la munió prega i col·loca públicament llurs imatges consagrades, perquè l'opinió i pensament dels ignorants s'enganya amb la música dels mots, s'enlluerna amb la resplendor de l'or, s'emballadeix amb l'esclat de l'argent i la blancor del vori? Els egipcis mateixos, com la majoria de vosaltres, no tenen pas més por d'Isis que de la coïssor de les cebes, ni tremolen tant de Serapis com dels sorolls fets eixir de les parts pudentes del cos" (Minuci Fèlix, apològista cristià del s.III, a "Octavi"). No hi ha cap testimoni de l'existència de cap temple cristià anterior a l'any 222-235: l'Església primitiva s'aplegava en cases particulars (o a l'aire lliure o en catacumbes), però ni tan sols bastí temples cristians. El mateix autor adés esmentat escriu a Octavi, capítol 32è: "Us penseu, doncs, que nosaltres, si no tenim santuaris ni ares, amaguem allò que adorem? Quina imatge imaginaré que té Déu, quan, si ho penses bé, l'home és imatge de Déu? Quin temple li bastiré, quan tot aquest món, construït per obra seva, no el pot contenir? I si com a home visc amb amplitud, com enclouré un poder de tanta majestat dins un temple? No fora millor dedicar-li un temple a la nostra ment i consagra-li'l en el nostre pit? Per tant, qui conrea la innocència, fa súplica a Déu, qui conrea la justícia, fa libacions en honor de Déu; qui s'absté del frau, propicia Déu; qui sostreu l'home del perill, ofereix la millor víctima. Aquests són els nostres sacrificis, les cerimònies de Déu: així, entre nosaltres, el més religiós és el més just". L'Esperit Sant no habita dins temples fets de mans humanes (Fets 17:24) sinó que els creients som temples de carn de l'Esperit Sant (1ª Corintis 3:16).

La templolatria és consubstancial a la religiositat mundana i és el lloc per on l'Imperi encaixa l'església visible. L'home capitula sovint quan el pecat li es presentat vestit de virtut, la gent convencional hi cau quan li'l presenten respectable, lluent i mudat: marketing i propaganda. La templolatria és una mena de segrest del cristianisme per sotmetre'l al nou pacte entre els nous torsimans de la llei i el nou Cèsar per perseguir i assassinar de nou Crist a la terra. "No crec pas que la llei espiritual s'expressi en un camp particular. Al contrari, consider que es manifesta a través dels actes diaris. De tal manera, afecta el camp polític i social" (Mahatma Gandhi). Per això també Bonhöffer reclamava un cristianisme sense religió i una església sense parets.

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

López Tena respon al debat de Racó Català: 'El model de nació del Cercle d'Estudis Sobiranistes'

El 13 de novembre va començar a Racó Català un fòrum amb el títol "López Tena i el seu model de país: A la Catalunya independent es torturarà en català". Aquesta infàmia vil, començada per l'usuària Isona reprement un post de Jordi Martí Font, secretari general de CGT del Camp de Tarragona, és una més de les calúrnies que darrerament em llença la Jihad Hispànica però, venint de compatriotes, mereix resposta.

Sé què és la tortura. Comencí lluitant contra Franco als 14 anys, el 1972, distribuint propaganda, organitzant assemblees, vagues i manifestacions, fent lluita de carrer contra la policia, tot en la clandestinitat, on la pròpia integritat, i la dels altres, penjava del fil d'una detenció i confessió arrencada sota tortura. Tinguí sort, ningú em delatà, però no en tingué la companya que fou violada i torturada fins perdre la raó i suïcidar-se als 17 anys. Si sóc ací és perquè ella no parlà. Sé què és lluitar sota i contra el feixisme, a diferència d'Isona i Jordi Martí Font, que per edat se'n lliuraren.

Aquesta, però, no és la qüestió, sinó la pretensió catalaneta primmirada de no voler la independència si no va lligada a la concreta posició política favorita de l'independentista exquisit, que vol l'Estat català només si és "inclusiu, social, socialista i no autoritari", en el cas de Jordi Martí Font, que afirma: "jo no vull un estat català del Principat que deixi de banda la resta de la nació, la resta dels Països Catalans, que exerceixi una política econòmica ultraliberal i que estigui al servei dels de sempre, amb exèrcit i amb una policia que 'torturi en català'. Gairebé tot això ja ho tinc ara...".

Efectivament, tot això ja ho té ara en espanyol i a Espanya, on els jutges espanyols, aplicant lleis espanyoles a policies espanyols, no eradiquen la tortura, bé perquè no fan res, bé perquè les seves condemnes són sistemàticament indultades pels governs espanyols del PP i del PSOE, que desqualifiquen i amaguen els informes tant d'Amnistia Internacional com del Relator de Nacions Unides sobre la tortura a Espanya, i no apliquen les recomanacions del Consell d'Europa. La minoria nacional catalana això no ho pot canviar, i la majoria nacional espanyola no en vol. En un Estat català, però, depèn de nosaltres fer-ho, amb els nostres jutges i les nostres lleis. Si som independents i volem, podem; si som dependents, ni volent podem.

Espanya sempre ens ha guanyat perquè ells són capaços de dir, com el feixista Calvo Sotelo, "antes roja que rota". Només guanyarem la llibertat si som nosaltres capaços de dir "abans ... que sotmesa", i cadascú que ompli els punts suspensius amb allò que menys li plagui: monàrquica, socialista, capitalista, liberal, autoritària, corrupta, principatina, amb o sense exèrcit, amb o sense tortura. Qui proclama que Catalunya, per ser independent, ha de ser simultàniament o prèvia una altra cosa, és que no vol la independència, vol l'altra cosa.

No és la posició del Cercle d'Estudis Sobiranistes. Volem la independència, i punt. La guanyarem justament per això, perquè no la subordinem a res, no en posem de condicions al nostre Estat per existir. Ni els espanyols, ni cap altra nació independent del món, no en posen perquè existeixi el seu Estat, i per això el tenen, perquè se'l mereixen.

Un únic objectiu, un únic model de nació: independent. A proa s'hi cap.

Alfons López Tena

(vocal del Consell General del Poder Judicial espanyol (CGPJ) i un dels principals impulsors del Cercle d'Estudis Sobiranistes)

P.S.: Reconec que l'exemple de la tortura és molt fort, gràcies per l'esforç d'entendre'l. Sou fantàstics: Def, Supercat, Spartac, Stoichkov, Barrufetcantaire, Subversiu, Força i honor, Rigorós, Miquel Badia, hipocresia, Pep 2n, Països Catalans Lliures, alsa manela!, zako, Yoda, jo-català, tumateix, Laietania, SOVIETCAT, EmulatorQ, Jordi.1, Yoda, RobRoy, Centuria, MeLiNNet, Sants, Marc Espasa, xaroussek, Bismut, Xes, Jaumot, Pages, diner d'engruna, torrainna-infernal. Contra vosaltres, Espanya és un tigre de paper.

Comentaris

-Totalment d'acord. No perdem el temps amb si esquerra, dreta, lliberal, comunista. SOM Catalans !!!

-Primer ens hem de treure el jou dels espanyols de sobre, després decidirem el país que volem, però ho decidirem nosaltres un cop el domini dels espanyols ja només sigui un mal son

-Una cosa que hem d'entendre: Volem ser lliures, tot lo lliures que es pot ser avui dia però amb

el mateix grau de llibertat que gaudeixen altres comunitats - algunes d'esperpèntiques i cruels com la espanyola. I ser lliures vol dir que "els catalans" ens alliberarem. Is'alliberaran els violadors, i els estafadors, i els torturadors, i els assassins, i els mentiders i els sants, i els beats i els bon jan i els ecos i els okupes, i els comunistes, i els anarquistes i els feixistes i els que esperen l'adveniment del IV Reich o els que esperen l'arribada del Messies, i els papistes i els protestants... Perquè això "és" una nació. Com ja vaig dir un dia sobre els mossos arran d'alguna extralimitació: Son uns cabrons, però son "els nostres cabrons". I el que volem és que siguin els nostres premis Nobel, els nostres literats reconeguts internacionalment, els nostres metges, els nostres tècnics, els nostres artistes i els nostres menestrals i botiguers i senyores de casa i dones de la vida i gíbolos i multimilionaris.... Volem això. No?

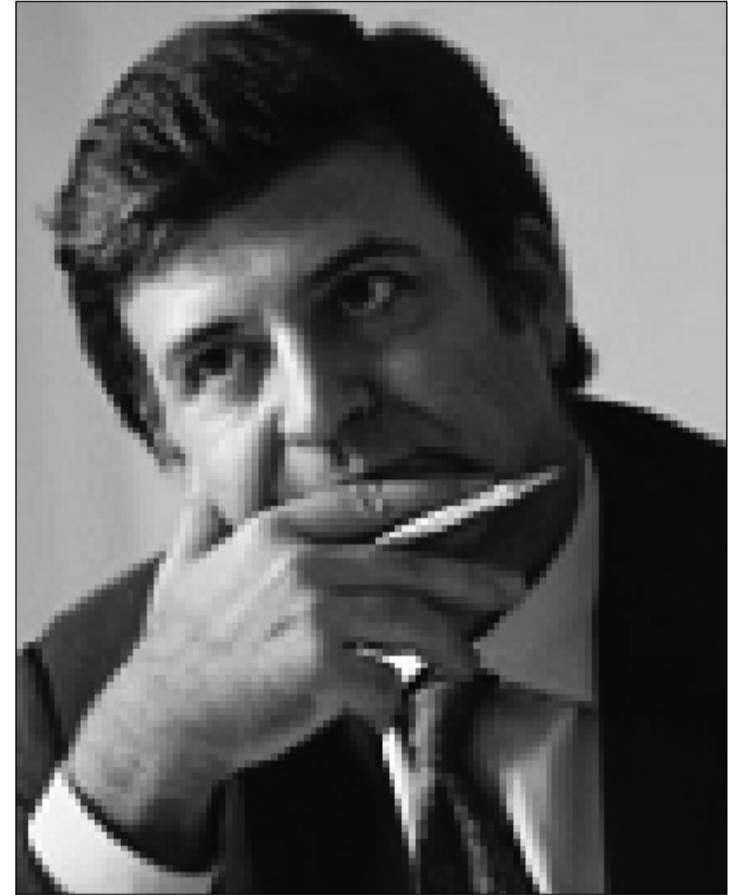
-Sí senyor!! Aquest home no para de sorprendre i a cada cosa que fa o diu es supera. Per fi una persona coherent, amb un discurs inapel·lable, sense estar lligat a cap partit i capaç de liderar tot un poble! No t'aturis Alfons!

-A mi m'agradaria saber i a veure si algú em pot aclarir: S'ha pronunciat sobre la independència del País Valencià (ja que només l'he sentit parlar sobre el Principat i ell ha nascut al PV). Creu en uns PPCC polítics?

-Tant de bo ell (i molts més) feren feina pel PV, però ací ja sabem com estan les coses, però parlant només del Principat no se si abandona el PV donant-lo per impossible, vol primer la independència de Catalunya i que des de fora, ajudar a la resta de territoris, o que.

-En un article anterior de Racó Català es citen paraules seves sobre aquest punt: **El Cercle d'Estudis Sobiranistes es constitueix oficialment**

Alfons López Tena va voler reiter-

ar que l'objectiu principal del projecte, referit a Catalunya, és "la independència", tot i que evidentment "sense tancar-nos a la col·laboració o l'entesa amb entitats que puguin ser de la mateixa línia de l'àmbit dels Països Catalans". Tena va aclarir que "no és un problema de creure o no en els Països Catalans", sinó de poder fer un projecte polític "allà on hi ha les condicions per a fer-ho [...] és un problema de viabilitat de projecte". Per Tena si valencians i illencs impulsen també un procés cap a la independència "tirarem endavant" junts, però va voler remarcar que "és la seva decisió, no se'ls pot imposar res des de Catalunya, ni al revés".

Ell té clar el que, a hores d'ara, tots els valencians haurien de tenir clar. Que al PV s'ha de parlar de més finançament, de normalització del valencià, del projecte del Bloc Nacionalista valencià i de crear un centre-dreta valencià moderat, i no de palles mentals de PPCC per demà, de banderes amb blau o sense i de xuminades vàries. Ell és una persona seriosa, i valenciana. No com la major part dels nacionalistes valencians que pul·lulen per aquí, que encara no entenen que la seva realitat nacional és diferent (agradi o no) a la nostra. Per això molts, que veiem amb gran simpatia el valencianisme, davant les actituds radicaloides i estèrils d'alguns us engegaríem a fregir espàrrecs (i em sap greu dir-ho). Salut!

Dimecres, 7 de novembre

Escòcia: les comparacions són odioses

El Partit Nacionalista Escocès (SNP) va celebrar el darrer cap de setmana d'octubre el seu 73è. Congrés, amb la proposta de celebració d'un referèndum d'autodeterminació per a l'any 2010 com a teló de fons. És la primera vegada que el líder del partit és també el màxim responsable del govern del país i per això Alex Salmond va parlar amb orgull dels "160 dies d'èxit" –fent referència al temps que porta l'SNP al capdavant de l'executiu escocès–, malgrat governar en minoria i no tenir experiència prèvia en aquest sentit.

L'SNP (*Pàrtaidh Nàiseanta na h-Alba*) va fundar-se el 1934 com a resultat de la fusió de diversos grups independentistes. A les eleccions generals de 1935 obtingué l'1% dels vots emesos a Escòcia i cap escó. El 1974 va assolir un 30% dels vots i 11 escons al Parlament de Londres, l'èxit més gran fins aquella data. Després, els vots i els escons anaren de baixa. Però quan Escòcia va aconseguir la descentralització política i va recuperar el seu Parlament al 1997 (la *Devolution*, promoguda des dels anys vuitanta pels laboristes, liberals, sindicats i l'Església; no per l'SNP, encara que votà sí al referèndum que la va aprovar amb un 73% dels vots), el vot nacionalista tornà a pujar: a la primera legislatura (1999) el 29% dels vots i 35 escons; a la segona (2003) el 24% i 27 escons, i a la tercera (2007) el 37% i 47 escons. En les dues primeres legislatures l'SNP es mantingué a l'oposició, mentre el Partit Laborista formava govern en coalició amb els liberals. Va ser l'augment de la consciència nacional dels escocesos i la seva voluntat d'anar més enllà de l'autogovern el que ha portat l'SNP a la victòria a les eleccions. A diferència d'allò que creuen alguns, estar al govern a qualsevol preu no és cap garantia d'èxit. Ben al contrari. Xavier Solano, analista polític de l'SNP i autor d'*El mirall escocès* ho explica d'aquesta manera: "Un altre factor a tenir en compte és que l'SNP ha aconseguit aquesta victòria des de l'oposició. Polítics catalans m'han comentat al llarg del temps que l'oposició és el cementiri polític. Aquí dalt li diem la terra de les oportunitats. Molts diputats de l'SNP creuen que només hi ha un lloc millor que l'oposició, dirigint un govern. La prova està que un cop celebrades

les eleccions del propassat maig, el partit Liberal Demòcrata, tot i trobar-se en una posició molt còmoda per entrar al govern per tercer cop consecutiu va decidir no donar suport ni a l'SNP ni al Partit Laborista. La raó? Potser perquè després de 8 anys en un govern no dirigit per ells els Liberal Demòcrates tornaven a treure el mateix nombre d'escons que a les primeres eleccions escoceses de 1999, és a dir, 17 escons. En vuit anys de govern no havien avançat res. Ara són a la oposició."

Aquest és un punt particularment important, ja que tot i que la postura que havia d'adoptar el partit respecte la *Devolution* provocà importants divisions internes –entre els que la defensaven com un primer pas cap a la independència, com el propi Salmond, i els que la rebutjaven per insuficient–, tothom va estar d'acord en què la tasca pedagògica que exigia el procés sobiranista només podia fer-se governant... en solitari: "Hi ha algunes coses que tu pots fer des del Parlament escocès, però si tu vols afrontar el nucli dels problemes de la societat escocesa només pots fer-ho tenint tots els poders" va afirmar el 2002 John Swinney –del sector gradualista, com el mateix Salmond– a *The Scotsman*. Per això l'SNP va romandre a l'oposició els anys 1999 i 2003, treballant activament per erosionar els governs laboristes i augmentar el suport popular. És així com ha guanyat les eleccions de maig del 2007.

Però tornem al congrés del cap de setmana. Un dels acords principals que s'adoptà va ser la ratificació d'un document anomenat *Choosing Scotland's Future*. A *National Conversation*. Es tracta d'un full de ruta de sis capítols on es fixen els arguments favorables a la celebració del referèndum d'autodeterminació. Al capítol sisè, el més important, es parla de la necessitat d'establir un diàleg amb la societat i amb la resta d'agents polítics per tal de definir el futur d'Escòcia, deixant obertes totes les possibilitats. És a dir, que l'SNP reconeix que tot sol no pot fer avançar el país cap a la independència i per això s'obre a trobar punts d'entesa amb la resta de partits. El reconeixement de la incapacitat que té una sola força política per arrossegar tot un país vers el seu alliberament, no és només un exercici de modèstia digne d'elogi sinó també

una intuïció política de gran abast. En efecte, en un article publicat a *The Spectator* un mes abans de les eleccions s'esmentava un pla secret del Partit Conservador per recolzar la independència d'Escòcia, que començaria segregant la secció escocesa de l'anglesa per així guanyar suport social. Per la seva part, en el discurs de cloenda del congrés Alex Salmond va afirmar que "la política no és una feina ni és un hobby. La política està per canviar el món que ens envolta. Per decidir la classe de societat que volem ser i conduir el nostre propi destí. La feina d'aquest partit, i d'aquest govern, ha de comprometre la gent d'Escòcia en aquesta missió: reconnectar per reunir una coalició dels disposats a transformar aquest país. Ara bé, naturalment uns estan més disposats que altres."

Arribats a aquest punt, és inevitable contraposar novament el discurs i l'estratègia de Salmond amb la línia política dels actuals dirigents d'ERC. En una entrevista publicada dilluns passat Joan Ridaó declarava en que "prioritzar l'eix nacional no forma part del nostre ADN". Sobre la possibilitat d'arribar a acords futurs amb Artur Mas, el candidat republicà va reconèixer "no estar per la labor." En canvi, per "la labor" que sí estan és per continuar en un Govern que va en una direcció diametralment oposada a la via escocesa. En paraules de J.B. Culla: "Los líderes de ERC quisieron salvar y justificar la contradicción intrínseca del pacto que dio lugar al Gobierno Montilla mediante la siguiente piroeta argumental: dándoles al PSC y a su candidato, pese a los resultados electorales, las llaves de la Generalitat no

sólo conseguiremos que el independentismo penetre y crezca en los cotos sociológicos de la izquierda clásica, además –explicaron– vamos a atraer, a seducir, a arrastrar a los socialistas catalanes hacia el soberanismo y el autodeterminismo, con lo cual iremos forjando una mayoría social por la independencia. Casi un año después, no se observa ni rastro de aquella presunta abducción ideológica. Más bien al contrario: durante el debate de política general de finales de septiembre pasado, el presidente Montilla afirmó la necesidad de superar 'el dilema excluyente entre Cataluña y España'; al otro día, el portavoz parlamentario Miquel Iceta, glosó un catalanismo despolitizado, y rechazó los planteamientos soberanistas como 'atajos que no llevan a ninguna parte.' (...) Así las cosas, no cabe sorprenderse de que en el seno de la masa social identificada con Esquerra existan incomodidad y decepción."

En resum, que mentre a Escòcia l'SNP va optar per romandre a l'oposició fins assolir la majoria en unes eleccions i, un cop arribat al govern, cerca un acord nacional amb altres partits per aconseguir la independència, a Catalunya l'independentisme oficial (i no només pel cotxe, sinó perquè es creu l'únic mereixedor d'aital consideració) prefereix ser el soci minoritari d'un govern hostil als seus teòrics postulats i rebutja frontalment qualsevol col·laboració amb altres nacionalistes. La nit i el dia. Potser si el conseller Puigercós acaba fent el seu anunciat viatge a Edimburg torni amb les idees una mica més clares.

Mentre els espanyols no volen alliberar els esclaus catalans i envien KKK per apallissar-nos...

Els anglesos volen separar-se dels escocesos... (Quins móns tan distints el de la llibertat anglosaxona i el del tètric negrerisme del sud mafiós i hispano-vaticanista!)

SISPLAU, NECESSITEM ESPANYOLS QUE VULGUIN SEPARAR-SE DE CATALUNYA I GUANYAR-SE ELLS MATEIXOS ELS DINERS, SENSE ROBAR

A les vostres mans està salvar la NOSTRA TERRA dels que la volen convertir en una sucursal de castella, (de castella o potser del magreb) a les vostres mans està, millor dit al vostre VOT si l'useu a favor de la INDEPENDÈNCIA d'aquesta terra o en contra de la nostra LLIBERTAT. PROU d'humiliacions!! Que pare i ens deixin la nostra ESCLAVITUT i el nostre ABORREGAMENT, no et desentenguis!!! a les teves mans està SALVAR-NOS o MATAR-NOS!!!, no votes als qui ens estan esclavitzant. VOTA A FAVOR NOSTRE!!.

Josep Casalta

El gran fracàs del vicnesvivismisme (V)

En veient junts a Juan Antonio Samaranch i a Jordi Pujol, justament el dia abans que el segon, neguitejat pels taxistes de Madrid, ens exhortés –com els capellans d'abans des de la trona - a ser “consistents”, hom es pregunta: què deuen tenir en comú un renegat anticatalà, altament compromès amb la dictadura terrorista espanyola i el Pare Carbassot?, què els uneix a aquesta estranya – o no tant - parella? Parafraçant un refrany espanyol ho podem concloure així: Déu els cria i la “unidad de España” els ajunta. Tant se val que mentre Pujol era a la presó, l'altre fos un “jerarca” franquista; lo important és que la “sagrada unidad del chollo en lo universal” s'eternitzi.

De fet això no és cap novetat, em pot indicar algú. Certament, i més tenint en compte que ja fa uns 50 anys, Jordi Pujol, Jaume Vicens Vives i, l'aleshores ministre de la dictadura sanguinària espanyola, florentino Pérez Embid –el de la “europeización de los medios y españolización de los fines”-, es van reunir, com a mínim, una vegada. Esperem que el Pare Carbassot, en les seves anunciades memòries, ens detalli fil per randa el contingut de la trobada.

O encara no toca?.

Aquesta quimera de la “españolización de los fines” “el vicnesvivismisme, amb Pujol al capdavant, l'ha treballat a fons. Fins podríem preguntar-nos: hi ha quelcom que els hagi comportat tant d'esforç? Voleu dir que s'han dedicat seriosament a alguna altra cosa, que no fos impedir la Independència de Catalunya?

En aquest sentit el Pare Carbassot ha brillat molt per damunt de tots els altres. Des de permetre, callant vilment, que el Cappare de l'independentisme modern Josep M. Batista i Roca fos acusat de terrorista per les rates de claveguera del “imperio”, fins a criar i fomentar aventurers, farsants i falsos líders independentistes; passant per ocultar i silenciar, d'una banda, i coadjuvar a calumniar de l'altra, al ferm patriota i lloctinent de Batista i Roca al Consell Nacional Català, Carles M. Espinalt.

Però nosaltres els espinaltians, prenguin-ne bona nota Sr. Pujol i companyia, amb molta honra de fer-nos “pesats”, i fins i tot insofribles, no deixarem de complir el mandat que en el llit de mort, a l'agost del 1978, Batista i Roca li llegà a Muñoz Espinalt: “Mentre vagin fent la viu viu, però no posin en perill la pervivència de Catalunya, deixeu-los fer. Però quan veieu en perill la supervivència de Catalunya, arremeteu fort-

ament contra ells”.

No pararem fins que el vicnesvivismisme a Catalunya, només sigui un mal record d'una època funesta i nefasta, amarada d'un cretinisme asfixiant i sectari.

No permetrem, de cap manera, que aconseguixi el seu veritable objectiu: la “españolización de los fines”.

Pujol i el vicnesvivismisme en general han fracassat en tot: No han aconseguit democratitzar i civilitzar “l'imperio”. I això que el Pare Carbassot fins i tot els renyava. Ho recordeu?: “Son una colla de ximples!”, doncs posaven en perill, segons ell, la “estabilidad” del “chollo en lo universal”. Que pretensions i cretí!

Es va anar embalant fins creure's un veritable transformador de la mentalitat dels “pares del imperio”. No hi ha res que els tregui més de polleguera. Quin desconeixement més gran, tot i haver-los patit, de lo que és un espanyol d'ofici! Ja dèiem, discurs amunt, - i dispenseu l'auto-referència - que el vicnesvivismisme no sap amb qui se les heu. No han descolonitzat Catalunya “encaixant-la”(?) a Espanya. No han pogut evitar, ans al contrari, que ens deixin de robar, de maltractar i d'odiar.

Això si: gairebé han desmantellat el teixit socio-econòmic genuïnament

català. Pagesia, pesca, ramaderia, artesans i menestrals de tota mena, petita i mitjana empresa, familiar o no, etc. I han triomfat – de moment - quasi del tot, en l'assumpció i abandonament respectius, per part de moltíssims catalans, del verb espanyol “colocarse” i del verb català establir-se; que per si sols ja son tot un tractat de psicologia col·lectiva diferencial. Com deia el professor Muñoz Espinalt els pitjors barbarismes no son els lingüístics, sinó els mentals.

Però no hi ha res que amb enfortiment caracterològic, mitjançant la Psicoestètica, no es pugui refer. I més tenint en compte, i a favor, la sentència del genial Francesc Pujols: “El Pensament Català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors”; que el professor Muñoz Espinalt, com a cobrament de la conferència que donà a Figueres l'any 1982, “Pujols arquetipus de Dalí”, féu posar en marbre perquè quedés immortalitzada, al peu del monument que Salvador Dalí erigí al “geni de la filosofia catalana”.

Antoni Gomis

vermelhet@hotmail.com

Festa marinera a l'Associació de la Tercera Edat Bona Gent

L'activa i dinàmica Associació d'Amics de la Tercera Edat Bona Gent, de la popular barriada de Sant Catalina, celebrà el passat dia 10 de novembre, la seva anual festa marinera. Assistiren a l'acte unes 600 persones que abarrotaren el local social del carrer Ferro. Entre els assistents hi era la batlesa de Ciutat Aina Calvo, qui fou

rebuda amb efusives mostres de simpatia i carinyo, al compàs de La Balanguera. La batlesa per la seva part va tenir la deferència de saludar, una per una les més de 600 persones presents.

Hi va haver ball de saló. Exposició de treballs dels socis i sòcies com pintura a l'oli, macramé etc.

També actuà la Coral de Bona Gent, Recital de poesies, rifes. Berenar gratuït amb sabor mariner i bunyols a rompre.

Finalitzà la festa amb parlaments a càrrec de Pere Felip i de Pep Company, (portaveu i director respectivament de Bona Gent que lloaren el talant democràtic d'Aina Calvo. La batlesa va posar punt final amb unes paraules d'agraïment per la bona acollida que havia

tingut.

Bona Gent lliurà a la batlesa, com a record d'aquest dia, d'un quadre de pintura a l'oli i d'un molí de vent, ambdós obsequis elaborats pels alumnes (nas) dels tallers de la entitat catalinera.

Una altra festa multitudinària de Bona Gent. I van...

Redacció

Zapatero anuncia

Resum del seu discurs a TVE el 10 de Novembre de 2007.
Ajuda espanyola substancial a tot iberoamèrica per les desgràcies ocasionades per catàstrofes naturals. Segurament provocades pel ditxós canvi climàtic principalment per culpa dels malvats EEUU.

1.500 milions de \$ USA per 4.000.000 de latinoamericans que no tenen aigua potable

+ 900 milions d'Eurons per ajudar a la Sanitat i l'Educació de tots aquells països. Condonació del seu deute extern.

Inversions espanyoles per valor de més de 100.000 milions d'Eurons.

Oferta per fer de mitjancer en els conflictes de fronterers regionals oberts a tota la comunitat latinoamericana.

Ajuda al Marroc per elevar el seu nivell econòmic i social. Veuen els catalans (nacionalistes i no-nacionalistes) lo convenient que és separar-se d'Espanya?

Com sempre han fet, mentre ets colònia de la Corona et massacren i t'espolien. Quan t'independentitzes t'omplen de regals.

- Jo ja estic fent la meua llista:
- Un ordinador portàtil.
- Un cotxe no contaminant.
- 100 caixes de preservatius.
- 5 Agents de Seguretat per vigilar el meu pis, la meua escala, el meu terrat, el meu fill i la meua dona.
- 3 Bolis amb l'escut del Real Madrid.
- 1 Passaport dels Països Catalans.

FRANK DUBÉ (Novembre de 2007)

E S D I J O U S B O

Fa tres mesos que na Cristina Fernández, (te el mateix nom de la presidenta de l'Argentina), ha obert la perqueria i estètica NICA al carrer Malferits,34 d'Inca. Tel. 971 881 770

Fa 6 anys que en Manuel Rincón va obrir l'empresa de parets amiterges i decoració Placotech. Actualment el trobareu al carrer del General Weiler, 173 al costat de la Plaá del Lladoner d'Inca. Tel. 971 501 205

Fa 4 mesos que en Francesc Xavier amb en Rafel González regenta el Cafeteria Javi al carrer del General Weiler, 184 a la Plaça del Lladoner d'Inca. Pepitos, amburgueses... Tel. 871 913 330

Fa 43 anys que en Joan Amer va obrir l'empresa de Construcció i obra pública Amer i Fills al carrer Mostasaf, cantonada Eivissa d'Inca. Te 130 empleats i molta maquinària pesada. Tel. 971 500 680

Fa 27 anys que en Pep Balaguer va fundar la Associació de Veïns Es Lladoner i ara és el president, a la plaça del mateix nom d'Inca. A la foto amb dos dels seus directius Joan Amer i Ramon Planes. El senyor Balaguer fou el fundador del partit polític Unió Inquera, essent elegit regidor durant 16 anys, en aquell temps que governava Unió Mallorquina. També fou directiu dels Constància i president de la Penya Can Remendon. Aquesta associació te 1300 associats, organitza les festes de la barriada de Crist Rei. Fan festes, excursions... Tel. 971 504 268

Fa 25 anys que les germanes Costa obren la Perruqueria Costa al carrer del Cardenal Cisneros,12. Ara fan comptes d'obrir una perqueria més gran al centre de la ciutat. Rentar i marcar són 5 . Tallar i marcar 12 Demanau hora al 971 503 329

Fa 35 anys que n'Antoni Rotger va obrir el Taller Tecno Centre al carrer del Cardenal Cisneros,37 d'Inca. Ara que està jubilat el te llogat. Antoni és aficionat als cotxes antics i és soci del Club Veteran Cars. A la foto amb el seu cotxe Graham Paige de l'any 1929. Tel. 609 617 035

Recoma es Raiguer, S.L.
B-57458374

Tel.: +34 871 910 927
Fax: +34 871 912 958

Mestre Antoni Torrandell, 48
07300 Inca. Illes Balears. España

jfic.api@qualitasinversions.com
www.qualitasinversions.com

QUALITAS
Inversions

API

reformes · construccions · hipoteques · immobiliària

unifrio, SA
Servicio Técnico Autorizado

RATIONAL CAMARAS FRIGORIFICAS
HORNO VAPOR + CONVECCION AIRE ACONDICIONADO

SCOTSMAN
FABRICADORAS DE HIELO

971 47 52 53 - Fax 971 47 52 11 - C/. Jacinto Benavente, 25
07008 Palma de Mallorca
info@unifrio.com.es

**Fusters
& Montadors**

TENDA FUSTERIA
FERRETERIA
PORTES · CUINES
PARQUETS · ARMARIS...

I Tot el Relacionat
amb la **FUSTA**

Av. Reis Catòlics, 101 - 07300 Inca
Tel.: 971 503 073 · Fax: 871 911 237
Mòbil: 609 294 741
fustersimontadors@yahoo.es

Bar Merendero
Cà'n Ramon
Miguel y Gabi

BERENARS · ENTREPANES · BAGUETTES
FRIT MALLORQUÍ · LLOM amb TUMBET
ESCABETXO

HORARIO
DE LUNES A SÁBADO
6:00 h. - 20:00 h.
DOMINGOS Y FESTIVOS
CERRADO

C/ ALBERT Nº 51 - ES RAFAL VELL
MÓV: 635.633.607

Cuina Mallorquina | Carns a la Brasa

Ca's Metge Nou

Av. d'Alcúdia, 8
INCA (Mallorca)
Tel. 971 88 00 24

Berenars · Menús Diaris · Sopars d'empresa

DEFCON
informàtica

Venta de Ordenadores
Servicio Técnico
Reparaciones en 24 Horas
Cibercafé (30 Ordenadores)

**GARANTIZAMOS
LOS MEJORES PRECIOS DE LA ISLA**

Peix, 12 - 07300 Inca
Tel.: 971 500 223
www.defconshop.com

**CAFETAL
EXTRISIMO**

Toni Ramis
610 208 943

Gral. Weyler, 91
07300 Inca (Mallorca)
Tel. 971 880 375
Fax 971 881 695
cafetal_extrisiko@hotmail.com

TUPINAMBA
Cava **Ravenós**
ARTESANOS

FUCHS DE VIDAL
CAVA

Jamones de Trevélez

Lotes, Regalos y Cestas Navideñas.

AMER e hijos
Transportes, Excavaciones y Obras Públicas

JUAN AMER SOLER
Tel. móvil 670 881 370

Mostasaf s/n. esq. Ibiza
07300 Inca (Mallorca)
www.amerhijos.com

Tfno. 971 500 680
Fax: 971 881 370
info@amerehijos.com

E S D I J O U S B O

Fa 2 anys que na Marta Beltran regenta la Perruqueria Hair Styling al carrer Perez Galdós, 3 d'Inca. Tel. 871 910 817

Només fa un mes que l'apotecària Margarida Perelló és la titular de la farmàcia Perelló al carrer Costa i Llobera, 94 d'Inca. Abans era sòcia de la titular Joana Pujades que ara s'ha jubilat. Fa formules magistrals, omeopatia. Tel. 971 501 344

Fa 2 anys que en Bernat Bibiloni regenta la Cafeteria MUMPER a la carretera Palma-Alcúdia quilòmetre 30 d'Inca. Despatxa els plats combinats a partir de 6 euróns. Entrepans, tapes... Tel. 971 880211

Fa 5 anys que els germans Portillo obren l'empresa Incanet de neteja d'edificis en general. Estan al carrer Pare Rafel Serra, 9 d'Inca. Tel. 625 281 633

MANCOR DE L'AVALL

Fa un any que en Joan Llaneres dirigeix l'oficina de SANOSTRA a la Plaça d'Abaix de Mancor de la Vall. Tel. 971 501 876

Na Patrícia Maroto i na Maria Buades fan manualitats i pinten sants, escuts etc., Venen el seu producte al mercat d'Inca, també donen classes a la gent que en vol aprendre. Tel. 628 406 169

FUTUR SOSTENIBLE, S.L.
VENDA I RECICLATGE DE CONSUMIBLES D'OFICINA
 Xisco Canals Muñoz
 Avinguda d'Alcúdia, 194 - Tel. 971 88 36 58 - Mòbil: 615 49 59 09
 07300 INCA (Illes Balears)

Viatges Massanella
 Teresa Fontanet Mateu
 tfontanet@viatgesmassanella.com
 Miguel Durán, 5 • 07300 Inca (Mallorca)
 Tel. 971 50 43 11 • Fax 971 50 44 50

FORMULA J.J.

- Lavado a mano
- Limpieza de tapicerías
- Limpieza de motores
- Cambios de aceite y filtros
- Servicio de neumáticos
- Servicio de frenos
- Amortiguadores
- Tubos de escape

Camí de Son Gotleu, 18 • Palma • Tel. 971 24 77 50

Decoración Interior
Tabiquería Seca
Techos Desmontables
Protección Pasiva al Fuego

General Weyler, 173 - 07300 Inca
 Tel./Fax: 971 501 205
 Mòbil: 678 559 711
 info@placotech.es
 www.placotech.es

CA'N PULIT
 ARTA - MALLORCA
 Juan Llaneras Bergas
 Margarita Bauzá Genovard
 Tel. 649 031 835 - 971 65 48 65
 canpulit@canpulit.org
 www.canpulit.org
 Afijo: 010483

Talleres CELAYA, S.L.

- MOBILIARIO ACERO INOXIDABLE
- CAMPANAS Y EXTRACCIONES DE HUMO
- BARANDILLAS EN ACERO INOXIDABLE
- HERRERÍA EN GENERAL Y ARTÍSTICA
- CARPINTERÍA DE ALUMINIO Y CRISTALERÍA (MAMPARAS BAÑO, PERSIANA MALLORQUINA...)

Llorenç Maria Durán, s/n - 07300 INCA Tel.: 971 505 014 - Fax: 971 883 159
 Josep Coll, 51 bajos - 07360 LLOSETA Tel.: 971 873 355
 tallerescelaya@wanadoo.es

OFIRAPID

Venta i distribució de material d'oficina

C/ José Vargas Ponce, 21 Coll d'en Rabassa Tel. 871 953 617
 C/ Vidal, 51 Inca Tel. 675 045 050

INCANET
 SERVEI DE NETEJA
 C/ Pare Rafel Serra, 9 • Inca
 Tels. 625 281633 - 625 281626

El call d'Espanya

Catalunya és el call d'Espanya, liquidat pels protonazis el 1717 i reascut amb la democràcia. Dos segles abans els protonazis liquidaven els calls jueus de Besalú, Girona i Barcelona. L'arquitecte jueva argentina Dominique Tomasov, que parla català a diferència de la racista espanyolista, l'uruguia Cristina Peri Rossi, m'ensenyà el call de Barcelona que ocupa un quadrant de la ciutat romana, amb inscripcions hebraïques fins i tot davant la Inquisició Espanyola, exclusivament castellana com mostra el decret dels Reis "Catòlics" expulsant els jueus: "Cuando un crimen detestable y poderoso es cometido por algunos miembros de algun grupo es razonable que el grupo sea absuelto o aniquilado." El castellà entra primer a Catalunya per la persecució religiosa.

La Inquisició Catalana poc té a veure amb la Inquisició castellana i en castellà que la va substituir. Perseguint refugiats albigesos entra

a Catalunya on el dominicà Ramon de Penyafort escrigué les regles dels nous inquisidors. L'historiador dels jueus sefardites James Finn reconeix: "Es va guanyar l'estimació de tots els jueus per la seva conducta esplèndida." Fundada el 1238, era inoperant el segle XV quan els nous inquisidors castellans immediatament perseguïen jueus conversos. El Papa Sixte IV fa una butlla increïble reprovant-la: "A Catalunya la Inquisició no es mou pel zel de la fe ni per la salvació de les ànimes, sinó pel desig de riquesa. Molts són condemnats, desposseïts i executats donant molt mal exemple i causant un gran fàstic de molts." Finalment el Papa cedeix a la pressió espanyola i nomena el sanguinari Torquemada Inquisidor General de Catalunya. Juan de Mariana de l'Escola de Salamanca criticava: "Lo que causó mayor sorpresa fue el hecho que los hijos eran considerados responsables de las culpas de los padres, que el acusador era con-

servado desconocido i nunca era confrontado con su víctima, las cuales cosas eran contrarias a la costumbre antigua."

Exiliat a Oxford Josep Trueta contrasta: "La Inquisició entre els catalans s'havia basat en la llei. Els processos jurídics van ser abolits i es van establir les formes més primitives de barbàrie pseudojurídica." Lleida es va aixecar en revolta a l'arribada dels primers inquisidors. Torquemada destitueix el cap català, Joan Comes, imposant el castellà Juan Franco amb les seves falanges de Torquemada. Destituït el primer Franco falangista per la revolta armada dels catalans, Torquemada nomena nou inquisidor. Els consellers protesten perquè feia víctimes a les famílies benestants de Barcelona per la seva riquesa.

L'historiador de la Inquisició Henry Kamen explica que l'oposició a Torquemada "com sempre fou liderada pels intractables catalans.

La van rebutjar totalment perquè era contrària a les seves constitucions i lleis, afegint que estaven disposats a oposar-s'hi amb les seves vides. No és d'estranyar que els inquisidors informessin desesperats que el poble català no restaria tranquil fins aconseguir foragitar la Inquisició del seu país." La Inquisició va empobrir ràpidament Catalunya espantant els jueus a emigrar. Els consellers de Barcelona protestaren contra els primers autos de fe: "Els reialmes estrangers es fan rics i gloriosos amb el despoblament d'aquest país que s'està quedant erm." Però Ferran II el Catòlic era inflexible: "Cap causa ni interès, per molt gran i ferm que sigui, farà que suspenguem la Inquisició." El Sultà de Turquia "es meravellava moltíssim de l'expulsió de jueus d'Espanya, perquè això era l'expulsió de la seva riquesa." Molts es salvaren. A l'auto de fe de Barcelona de 1491, en cremaren vius tres i 149 en efigie. A Mallorca el 1493, tres i 47 efigies. La majoria de jueus es convertí i per això Hitler ens menyspreava quan Josep Pla l'entrevista a la presó després del seu primer cop d'Estat fallit perquè ell liquidaria tots els jueus, encara que fossin cristians. Doblement liquidats, els degenerats catalans hem reascut al call democràtic d'Espanya.

Dilluns, 12 de novembre
Josep C. Vergés

Subvencions = Corrupcions i control polític

Coses d'Espanya "la fundació per a la defensa de la nació espanyola"

La Comunitat de Madrid dona ajuts a la Fundació para la Defensa de la Nación Española

El govern de la Comunitat de Madrid destinarà un ajut de mig milió d'euros a la Fundació para la Defensa de la Nación Española, liderada per Amando de Miguel, que va advertir fa un any de la «inevitable guerra civil a què conduïrien les polítiques» del govern de José Luis Rodríguez Zapatero. «No hi ha cap altra alternativa mentre una organització terrorista sigui la que decideixi per la resta dels ciutadans», també va assegurar De Miguel. L'Associació de Víctimes de l'11 de Març, la Fundació de Víctimes del Terrorisme, l'Associació de Víctimes del Terrorisme i l'Associació Dignitat i Justícia han estat les altres associacions que han rebut la subvenció. En el repartiment, l'associació que presideix Pilar Manjón, que aglutina la majoria dels afectats pels atemptats de l'11-M, s'ha tornat a quedar sense suport.

Una cosa és la bonica teoria de les "subvencions" (als pobres, necessitats, etc.) i una altra el que fa el PPSOE amb una teoria bonica

AMB MANGUELERS I LLADRES AL PODER SUBVENCIÓ ÉS CORRUPCIÓ.

I què hi ha bàsicament al poder a Espanya, si no lladres?

"L'autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre aquelles els incentius, els donatius i els beneficis" (Plutarc, 46 ó 47-119 ó 120, escriptor grec).

EFE. Madrid

http://www.vilaweb.cat/www/elput/noticia?p_idcmp=2624769

Catalanoparlants o catalanosilents?

Opino que si bé potser a vegades parlem massa; parlem massa entre nosaltres, no parlem prou allà on cal. I ho podríem fer sense dificultat.

No és una idea gens difícil d'aplicar. Es tracta simplement de parlar tant com es pugui. Quan entrem en un local, de la mena que sigui: "Bon dia", "Déu vos guard", "Què fem?" En topar accidentalment amb algú: "Perdoni, no l'havia vist". Quan sortim d'on sigui: "Adéu", "A reveure" I com això, quantes coses més no podem dir?

No sé si -en públic o allà on hi ha públic- els catalans o els catalanoparlants més aviat som "catalanosilents" o "catalanocallants". Per al nostre propòsit hem de ser tot el contrari: catalans i xerraires, en català, és clar: les dificultats ja prou que vénen soles.

Ramon Torrents

Borbons

El colon ecspanyol i l'indígena torracollons

La ficada de pota del Borbó, intentant fer callar al president Chavez, i després aixecant-se i cardar el camp, és probablement la mostra més fefaent de la manca de realisme en què viuen els ecspanyols. Encara a hores d'ara es pensen, quasi 200 anys després, que el continent americà és seu i que s'hi poden pixar amb gust i ganes... com es pixen dia sí i dia també damunt de la cara dels catalans i les catalanes. Però què s'ha pensat aquest individu? Però quins collons? Potser és que ja xoxeja? Qui es pensa que és per fer callar al president d'un país que, per cert, és una de les primeres potències petrolieres del món? Darrerament, el Borbó de marres no n'encerta ni una. Encabrita primer al rei del Marroc, anant a fer una visita colonialista a les ciutats nord-africanes de Sebta i Mililla. I pocs dies després creu el bassiot i va de xuloputas davant d'aquells que van donar per sac als seus avantpassats.

Ei, nano, desperta't del teu putó somni. Pensa, recapacita. En la constitució de 1812, es deia que la Nació ecspanyola estava formada per ecspanyols d'ambdós bàndols de l'Atlàntic. Vint anys després o trenta a més estirar, el 90% dels suposats ecspanyols havien deixat de ser-ho! Voleu algun exemple més rodó de dissolubilitat nacional? Quin riure, quin tip de riure! La veritat és que si els catalans i les catalanes no aprofitem aquesta conjuntura per allib-

erar-nos del jou que ens oprimeix, no tindrem perdó. Ah, i per cert, el pocapena d'Aznar no només és un feixista i un colpista, és un criminal de guerra que, tard o d'hora, donarà amb els seus ossos en el Tribunal Penal Internacional, pels seus crims a Iugoslàvia i a Iraq. Ja n'hi ha prou de tanta tonteria. Ja cal que t'amaguis ben amagat, que et caçarem com un conill.

Reproduït de <http://josepsort.blogspot.com/>

Acudits sobre el Borbó

Classificat com a: Notícies — ANNA @ 2:28 am

IME: FATIMA PREZME: AYISHA KHOMEINI DATUM I MJEŠTO RODENJA: 02.12.1972. KIRKUK, IRAK JMBG: 0212972335009 PREBIVALIŠTE: ZAGREB DUBRAVA 27 PU ZAGREBAČKA DOZVOLU IZDAO U: POTPIS: 07.12.1975. DANA: 06.12.2005. VRIJEDI DO: 0309123 BROJ: POTPIS VOZACA: Fatima Ayisha Khomani	KATEGORIJE VOZILA ZA KOJE VRIJEDI DOZVOLA: A Motocikli datum polaganja: M.P. B Vozila, osim vozila kategorije A, čija najveća dopuštena masa nije veća od 3.500 kg i koja nemaju više od osam sjedala za vozača. 11.04.1991. datum polaganja: M.P. C Vozila za prijevoz tereta čija je najveća dopuštena masa veća od 3.500 kg. datum polaganja: M.P. D Vozila za prijevoz osoba, koja, osim sjedala za vozača, imaju više od osam sjedala. datum polaganja: M.P. E Skupovi vozila čija vučna vozila spadaju u kategoriju B, C ili D, a priključna su vozila naprave dopuštene mase veće od 750 kg. datum polaganja: M.P.	VRSTE VOZILA ZA KOJE VRIJEDI DOZVOLA: F Tramvaj datum polaganja: I.P. G Traktori 11.04.1991. datum polaganja: M.P. H Radni strojevi i mopedi 11.04.1991. datum polaganja: M.P. NAPOMENA:
--	--	---

Si el Rei En Jaume no ens haguès alliberat dels musulmans el 1229, potser que les dones mallorquines haguessin d'anar d'aquesta manera avui encara.

afie s.l.
 ASSESSORIA FISCAL
 I D'EMPRESSES

General Luque, 277
 Telf. 971 50 34 62 - Fax 971 88 07 53
 E-mail: afiesa@afiesa.com
 07300 INCA - Mallorca

SASTRE

Embaldosados
 Pintura Decorativa
 Pintura en General
 Pulidos y Vitrificados

*Nuestro Trabajo
 nuestra mayor garantía*

Tel. 670 33 11 12
 Fax. 971 50 39 36

La fe com a força d'alliberament nacional: com?

“Les guerres independentistes balcàniques del s. XIX tingueren origen en indígenes passats a l'islam i després repenedits. Es lliuraven a les autoritats d'ocupació otomanes (en pla martiri noviolent per motius de consciència) que els acusaven d'”apòstates” i els mataren: en mataren un fum a Grècia, Bulgària, etc. durant el s. XIX. Això provocà la revolta que acabà en independència” “Religiositat i etnocentrisme van estretament relacionats (veieu els bascs o els castellans vells), així com colonització i manca de religiositat (típic del Mediterrani: catalans, andalusos...)” (Autocitació).

“La arreligiositat es només un component del paquet liberal que hem “comprat”. Durant els anys del franquisme, el principal reducte del catalanisme no era Comisiones Obreras com ara ens volen fer creure, sinó l'Església catalana, que era força més patriòtica i valenta a la Dictadura que no pas ara, i moltes organitzacions que en depenien, com la dels minyons escoltes, els xirucaires dels que tant se'n riuen els progres espanyols. Tots els líders catalanistes més destacats van sortir d'aquí, no pas del fòrums liberals ni dels marxistes” (fòrums).

“Si en aparença prenc part en política, això es deu exclusivament al fet que en l'actualitat la política ens envolta igual que l'abraçada d'una serp de la qual no podem desprendre'ns-en per molt que ho intentem. Per tant, desig lluitar amb la serp” “Comprenc que les nacions, igual que els individus, només poden formar-se per mitjà de l'agonia de la Creu i no d'altra manera” “Una nació capaç de sacrificis sense límit és capaç d'enlairar-se fins a altures il·limitades. Com més pur sia el sacrifici, més veloç el progrés” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

Dirigents creients per la llibertat nacional: caps i personatges catalans:

Gaudí, cristià i independentista: <http://www.e-cristians.net/gaudi/interactiva.htm>

<http://www.racocatala.com/cat1714/antonigaudi.htm>

La Sagrada Família d'en Gaudí, la seva obra cimera, en forma de les 4 barres de la senyera, símbol de les 4 lletres hebrees de J H W H (=Jahvè: Jo sóc el qui Existeix).

“Sense la independència no hi ha possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada” (Antoni Gaudí i Cornet, 1852-1926, geni de l'arquitectura mundial, cristià i independentista català).

“...quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers Orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feita” (Crònica de Jaume I, després de la rendició de la ciutat de València, 9 d'octubre de 1238). “Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l'amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne” (Jaume I el Conqueridor, 1208-1276, rei i creador dels Països Catalans).

“El ver cristianisme d'on surten les grans coses és així: generós. Com Llull, com Muntaner, com Torras i Bages, com Gaudí, com Vidal i Barraquer, com Xirinacs... fins i tot com en Gamper, en Pujol (de jove)... Naturalment que també hi ha molt cristianisme sociològic, de conveniència, potser la majoria. Però convé adonar-se molt bé de qui és un fanàtic integrista (com per ex. Vicent Ferrer, un home d'Estat, altrament) de qui és de vena místicocreativa (Llull, Gaudí...) o quin “cristià” ho és sols per conveniència social. Tanmateix, repasseu noms de cristians, agnòstics i ateus al llarg de la Història de Catalunya i sens dubte que les coses quedaran suficientment clares. Macià era creient -duia molt bé les relacions amb les esglésies-, Companys maçó com prou dirigents del s. XIX i principis del XX -si bé de catòlics nominals n'hi havien més-, Durruti i Comorena supòs que ateus” (Autocitació).

“En defensa de la Sancta Fè Catholica y la República si estan en gràcia de Déu” (Clergue català planteja gairebé com a una guerra santa les lleves de la Generalitat contra la invasió hispànica de la tardor del 1640 i promet la vida eterna a qui mori per la pàtria contra els soldats del rei que profanen també esglésies).

“(De Barcelona havien eixit 1000 ó 1500) mosqueters en la seva majoria frares ben armats” “Los ecclesiastichs y religiosos de Barcelona acuden per son torn a las murallas y portales per ser esta natural defensa y declarat per theolechs gravissims que la guerra es justa, y així ab amorós affecte de sa amada Patria, acudian des del Cor y el Altar, a la Porta y a la Muralla” (pamflet de J. Sacosta sobre la defensa de Barcelona el gener del 1641).

“Las parrochias y monestirs que eren numerosos (...) feren y formaren en cada una sa companyia, y los que no u eran se juntaven dos o tres en una (...) y cada una de las ditas companyas dels

ecclesiastichs tenia capità, alferes y sargento de ells mateixos; y de la del Capitol fonch capità lo Dr. Francesch Paga, canonge, Alferes, Fructuós Tos, sub-sentor (...) la dita companyia tenia dos sargentos qui foren Jaume Mora paborde y Bernat Achilles, beneficiat...” (D'un dietari coetani, 1641).

“Tanmateix, l'excepcionalitat del bisbe Deig, tant al llarg de la seva missió pastoral com ara en la seva vida relativament retirada, encara és més gran quan és fàcil constatar que no tan sols tenia paraules per al poble fidel, sinó que havia tingut la capacitat d'acostar-se a tothom. Antoni Deig havia aconseguit que fossin molts els qui, reconegudament agnòstics, fins i tot des de sensibilitats menjacapellans, el tinguessin pel “seu bisbe”. I organitzacions joves poc propenses a les sensibilitats clericals no havien tingut cap inconvenient a concedir-li les més grans distincions, com és el cas del recent premi Joan Coromines a la trajectòria personal en defensa de la llengua catalana de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL). Certament, això no tenia res a veure —en contra del que afirmava el seu successor Jaume Traserra a La Vanguardia— amb el fet que la diòcesi fos petita. Tot el contrari, malgrat les dimensions físiques, Deig va obrir i engrandir el bisbat de Solsona fins a fer-lo el de tots els catalans. I si ho va poder fer és perquè va saber comptar amb les aportacions del clergat de la diòcesi que inclou savis teòlegs, administradors honestos, escriptors i poetes de primer ordre, grans experts en pastoral i, és clar, pagesos murrís com el mateix Deig, carregats d'una intel·ligència pràctica plena de sentit comú, coratge i afecte” (Salvador Cardús “Deig, bisbe dels catalans”. Avui, 18.08.2003).

Caps i personatges d'arreu el món:

“No copsarem ni un borrall de la política d'en Gandhi si ignorem que la seva fita no és pas una victòria política sinó espiritual... Foragitar els anglesos de l'Índia fos una ambició ben mesquina i banal per a un savi tan gran com Gandhi. El seu deler és alliberar el poble dels propis mals (entre els quals els anglesos són el menor i el més visible). El seu afany és deslliurar de la ignomínia l'Ànima: viure, és a dir, ensenyar la veritat (“Ahimsa”)” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a “Peregrinatge a les fonts”).

“Si trobeu un home constant, des-pert a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com

la lluna ressegueix el camí dels estels” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit Dhammapada, “L'alegria” cap.15/207-208).

“Vassil Levski: Heroi de la independència búlgara. Geni, estrateg, místic, penjat pels turcs als 36 anys, no jurava sinó damunt la Bíblia, la pistola i la creu. Anomenat l'apòstol de la Llibertat, va implantar ell mateix cèl·lules revolucionaries al seu país, viatjant a peu i disfressat, amb 24 noms (falsos) distints” (Nota a “Guide du routier” sobre l'heroï nacional de la independència búlgara).

“Quan tenia deu anys, m'agenollí una nit vora el meu llit i prometí a Déu que havia de dedicar ma vida a l'esforç per l'alliberament del meu país. He mantingut aqueixa promesa... Assumeixc d'estar parlant a anglesos que valoren positivament llur pròpia llibertat, i que professen estar lluitant per la llibertat de Bèlgica i de Sèrbia. Penseu que també nosaltres ens estimem la llibertat i la desitgem. Fer-ne ús és més desitjable que cap altra cosa en el món. Si ara ens estronquen, renaixerem de bell nou, i renovellarem la nostra lluita. No podeu pas vèncer Irlanda, no podeu pas extingir la passió irlandesa per la llibertat; i si les nostres accions no han pas estat capaces d'atènyer-la, llavors nostres fills l'abastaran amb una gesta millor” (Pádraic Henry Pearse, 1879-1916, un dels afusellats pels anglesos per l'aixecament independentista del 1916 a Dublín).

“El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra).

“Vam començar a estudiar la Bíblia com un document principal. La Bíblia té moltes relacions com les que tenim amb els avantpassats nostres. És important d'integrar aqueixa realitat amb la nostra pròpia, la Bíblia no és per memoritzar, parlar o pregar només. A més, treiem una mica la imatge que teníem, com a catòlics o cristians, que Déu es troba allà dalt i que té un gran regne per a nosaltres, els pobres. Hem estudiat l'Èxode, l'hem analitzat: la vida de Moisès, que treu el seu poble de l'opressió. Comparàvem aquell Moisès als d'ara... La història del pastoret David quan derrotà Goliat va adreçada als nins de la nostra comunitat. Cerquem textos, psalms, que ens ensenyin a defensar-nos. Jo record que treia grans exemples de qualsevol text que servia a la meva comunitat per entendre la situació.

Hi apareixen grans reis, anem relligant caps amb la vida dels nostres avantpassats que van esser conquerits per tanta ambició de poder, torturats i assassinats... Si no neix del mateix poble, la religiositat és una de les principals armes del sistema. Però els cristians de teoria no entenen perquè hi donem un altre sentit, car no ha viscut la nostra realitat. Potser no saben analitzar els fets. Els assegurem que qualsevol de la nostra comunitat, gent analfabeta, sap treure gran conclusions d'un verset bíblic, ni que sols el tradueixen a la seva llengua, car no li costarà gens d'entendre què és real i la distinció entre el paradís del cel i la realitat que viu el poble... Cadascú ha de conèixer la realitat i optar pel proïsme. La Bíblia és el nostre estudi. Hem après que qualsevol ésser pot fer canviar l'home si hom està disposat a canviar. Considerem que la Bíblia és una arma fonamental per al nostre poble" ("Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia", de Rigoberta Menchú, *1959, líder maia filocatalana i premi Nobel de la Pau 1992).

??? "Som del tot conformes en admetre l'existència de Déu. Com puc dubtar d'allò que és d'Ell quan sóc convençut d'allò meu? Qui reconeix l'efecte reconeix la causa. Dubtar de Déu és dubtar de la pròpia consciència, i en conseqüència, seria dubtar de tot; i per què llavors hi ha la vida? Ara doncs, la meua fe en Déu, si el resultat d'una racionalització es pot anomenar fe, és cega, cega en el sentit de no saber res. Tampoc no crec ni dubt de les qualitats que molts li atribueixen; abans de les definicions dels teòlegs i els filòsofs i de les elucubracions sobre aquest inefable i inescrutable ésser em trob somrient. Plantejada la convicció de veure afrontant jo el Problema Suprem, que les veus confuses procuren explicar-me, no sé més que aquesta resposta: 'Podria ser; però el Déu que jo endivín és molt més gran, molt millor: Més Suprem!... Crec (en la revelació); però no en la revelació o revelacions que cada religió o les religions afirmen posseir. Examinant-les imparcialment, comparant-les i examinant-les, no pots evitar de discernir la petja humana i el segell del temps en què foren escrites... No, no fem Déu a la nostra imatge, pobres habitants que som d'un planeta distant perdut en l'espai infinit. Malgrat que brillant i sublim, la nostra intel·ligència és amb prou feines més que una espurneta que llueix i en un instant s'extingeix, i sols això pot donar-nos qualque idea d'aquella resplendor, d'aquell incendi, aquell oceà de llum. Crec en la revelació, però en aquella revelació de vida que ens envolta per tots els costats, en aquella veu, poderosa, eterna, incessant, incorruptible, clara, distinta, universal com és l'Ésser de qui prové, en aquella revelació que ens parla i ens penetra des del moment que naixem fins que morim. Quins llibres ens poden mostrar millor la bondat de Déu, el seu amor, la seva providència, la seva eternitat, la seva glòria, la seva saviesa? *'Els cels declaren la glòria de Déu! el firmament mostren la seva obra'* (Psalm 19)" (Traduït de Wikipedia en anglès, José Rizal, 1861-1896, metge, escriptor i independentista filipi, heroi nacional, afusellat pels espanyols).

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Dos mesos d'intens terrorisme espanyolarra al PV

El 2 de setembre, els vidres de Ca Revolta, al Carme de València, rebien l'impacte dels trets d'una escopeta d'aire comprimit, una amenaça? Dilluns 1 d'octubre, un grup d'ultrates del Grup d'Acció Valencianista (GAV) agredia alguns dels assistents a una exposició de l'Institut d'Estudis Catalans a la Universitat de València.

Dijous 4 d'octubre, joves blavers provocaren els assistents a la concentració antimonàrquica convocada pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans al jardí de la Facultat de Filosofia de València.

El 5 d'octubre, el Correllengua de Gandia patia diverses agressions d'un grup format per blavers del GAV i skins d'ultradreta simpatitzants d'Espanya 2000. Un càmera de Gandia TV fou agredit pels ultres. El Correllengua de Gandia venia precedit de la prohibició de l'Ajuntament del PP a Torrent perquè ningú utilitzés la

flama per cremar fotos del rei.

Espanya 2000, el partit de José Luis Roberto, propietari de prostíbuls i de Levantina de Seguridad, amenaça des del seu fòrum a Internet el periodista de L'Avanç Lluís Adell, especialista en extrema dreta. És la segona amenaça a L'Avanç, la primera, feta des d'ordinadors amb IP de la Direcció General de Policia.

La matinada del dilluns 8 al dimarts 9 d'octubre, la seu nacional del Bloc Nacionalista Valencià patia un atemptat amb bomba, no condemnat pel PP. Els darrers tres anys, el partit ha sofert més de 50 agressions físiques, amenaces o crema de vehicles a regidors; el darrer, Santiago Rosado, de Mislata, apallissat la matinada del dimecres 26 de setembre per joves feixistes després de ser assenyalat des de fòrums del web d'Espanya 2000.

La impunitat, quan no la pro-

tecció, ha estat la resposta que ha rebut des del poder la violència política dretana i espanyolista al País Valencià. Tot per fer impossible el redreçament que faria possible la construcció del nostre futur col·lectiu en llibertat. Sense copiar-los els mètodes, ens cal reaccionar. O ens recobrem en la nostra unitat o serem destruïts com a poble.

Jordi Martí Font

(Coordinador de la revista Catalunya de la CGT i militant independentista)

Esquerra es congratula que l'ONU hagi aprovat una moratòria universal de la pena de mort

Bernat Joan, secretari de Política Internacional d'Esquerra ha expressat la seua satisfacció per la resolució de l'ONU que estableix una moratòria universal de la pena de mort. La resolució fou aprovada amb 99 vots a favor, 52 en contra i 33 abstencions. "Això demostra que encara hi ha molts estats que no tenen clar que el dret a la vida sigui fonamental", ha manifestat Joan. "Malgrat tot, considerem que, d'acord amb l'autoritat moral de l'ONU, tots els estats haurien d'aplicar la moratòria".

El secretari de Política Internacional d'Esquerra ha remarcat que, «encara queda un estat a Europa que té plenament vigent la pena de mort –Bielorússia– i, per desgràcia, hi ha estats al món que la tenen vigent no només per a adults, sinó fins i tot per a adolescents. Entre aquests, destaca la legislació especialment dura a l'Iran, la Xina, Aràbia Saudita, Pakistan, Nigèria o Corea del Nord". Joan ha expressat la voluntat d'Esquerra que "s'estableixi efectivament la moratòria d'execucions arreu del món, i que aque-

st sigui el primer pas cap a la consecució d'un món en el qual la pena de mort hi sigui finalment del tot eradicada". Segons Bernat Joan, "la pena de mort atempta contra un dels drets fonamentals de la persona humana –sigui quina sigui la seua condició– i, a més, s'ha demostrat a bastament que no serveix en absolut per a allò que se suposa que ha estat establerta". "Un món sense pena de mort serà un món més just i, a la llarga, més segur i pacífic", ha acabat declarant Joan.

Es neguen a atendre l'Èric Beltran a Lloret

El periodista català Victor Alexandre explica en aquest article publicat a e-notícies el cas de discriminació lingüística que va patir Èric Beltran en un Burger King de Lloret de Mar. El jove es va dirigir a un dependent i aquest li va respondre que li parlara en castellà. Èric, aleshores, es va adreçar a un altre dependent que li va respondre de la mateixa man-

era. Finalment, va demanar a l'encarregat si algú de l'establiment entenia el català i aquest li va exigir que li parlara en castellà. Èric, va demanar el full de reclamacions i es van negar a lliurar-lo, per aquesta raó va telefonar, a les 21:55, als Mossos d'Esquadra.

La policia va arribar després que hagueren passat 45 minuts i segons Èric, li va aconsellar que deixara

córrer el tema. Finalment, a les 23:35, el Mossos aconseguiren el full de reclamació i Èric va exposar la seua queixa. El jove va explicar que l'encarregat no li havia volgut donar els fulls de reclamació i a més es van negar a atendre'l per parlar en català, incomplint la Llei del 2003.

www.pagina26.com

dissabte, 10 novembre de 2007

Agressions lingüístiques

Ramon Serra: Es recomana no visitar Espanya, el primer país terrorista contra els catalanoparlants

“Castilla ayer dominadora, hoy envuelta en harapos desprecia cuanto ignora” (Manuel Machado)

Des que de jovenet vaig entendre que Catalunya era un país ocupat he tingut molt clar que el problema més important d'Espanya és que es parli català. No dic que no n'hi hagi cap més, però sí que és el principal. Per qüestions professionals he viscut alguns anys a Espanya i pràcticament em conec la majoria de capitals de província. Per tant, parlo amb experiència i la conclusió d'ahir, d'avui i de sempre és que no hi ha res a fer, absolutament res. No hem de perdre més temps fent-nos comprendre sinó fent-nos respectar.

Naturalment, captenir-me en aquesta opinió m'ha causat alguns maldecaps. És el preu que s'ha de pagar per ser políticament incorrecte i per creure que només tenim una llengua, una mare i una pàtria. Desgraciadament el temps m'ha donat la raó. Alguns es pensaven que amb la mort d'en Franco s'obria una nova etapa. Però, ca Manela, les coses han anat cada dia empitjorant fins al punt que hem entrat en un cul de sac sense sortida: o som catalans o som espanyols amb totes les conseqüències. No hi ha mitges tintes.

Recordarem que l'inici de la guerra civil a Espanya va ser propiciat per aquests fets: problemes socials, especialment a Andalusia; el problema de l'agricultura; l'exèrcit d'una gran tradició colpista; l'església i finalment el problema de les nacionalitats, que aleshores en deien “regions”. És indiscutible que Espanya ha fet un gran salt en els últims anys en el capítol de drets. N'hi ha prou de recordar que si fa unes poques dècades algú hagués proposat el divorci o el casament homosexual l'haurien penjat com aquell qui diu. Espanya, doncs, ha avançat molt en el capítol de drets, cal reconèixer-ho, però gens i ni mica en la plurinacionalitat, tot i que en teoria hi hagi autonomies i llengües cooficials.

Santiago Carrillo, un dels pocs polítics

espanyols que va donar suport a l'Estatut sorgit del Parlament, diu que a Espanya només no han canviat dues coses: la dreta i l'església. I té tota la raó. Però com a bon espanyol s'oblida del problema de les nacions / nacionalitats, si bé l'espanyola església -seria absurd dir-ne església espanyola, perquè tota la cúria primer és espanyola que catòlica- i els del PP han atiat el foc d'una nova guerra civil presentant els catalans i sobretot la seva llengua com a culpables de tots els mals. Són uns genocides, uns terroristes que exerceixen el terrorisme legal que té la cobertura de l'Estat i la benedicció de l'església. Contra Catalunya tot s'hi val. Foteu-li aquí que és de Reus!

En aquestes condicions no és estrany que la massa espanyola reaccioni amb virulència contra tot el que faci olor a català. De sempre els catalans hem estat mal vistos a Espanya i l'anticatalanisme és com la borsa que puja o baixa segons el moment, però sempre es manté ens uns mínims. No cal que parlem del boicot als nostres productes, o de la negativa estatal que les empreses catalanes ocupessin llocs de poder en sectors estratègics, etc, etc.

Amb tot la virulència espanyolista ha estat i és especialment agressiva amb la nostra llengua. Si el menyspreu ha estat la seva moneda habitual ara ha arribat a uns límits insospitats, fet que no succeeix en cap altra part del món, potser amb l'excepció de Turquia amb els kurds. Doncs, vaja exemple!

Els catalanoparlants que han viatjat per Espanya ja saben quin pa s'hi dona quan els espanyols senten que parlem la nostra llengua encara que sigui entre nosaltres. I quan dic catalanoparlants em refereixo a tota l'àrea lingüística. Recordem que fa unes setmanes uns menorquins van tenir un incident en un restaurant de Cantàbria. Prou que ells deien “nosotros no somos catalanes, somos menorquinas”. Doncs, no, per als

espanyols el gran odi és la llengua catalana i no la procedència geogràfica de la gent. Ara s'ha estès la “moda” de cridar l'atenció de les persones que parlen en català només entre elles. El president Pujol ens acaba de recordar el cas de dos taxistes de Madrid que van fer baixar els clients per parlar en català. Quim Monzó escrivia fa poc sobre una persona que en un taxi a Sevilla va haver de dir que parlava en italià en un mòbil i no en català per tal de poder continuar el trajecte. A Burgos l'any passat van dir a uns clients que si parlaven en català anirien a cercar una escopeta. A Toledo un matrimoni va ser escridassat i insultat per la mateixa raó quan anava a comprar un diari. Uns familiars meus els va passar el mateix a un hotel de Granada. Podríem continuar amb mil i un exemples. I això sense oblidar les agressions de la guàrdia civil, policia espanyola, jutges, aparell de l'Estat...

O sigui que ja no podem parlar en català ni entre nosaltres a Espanya. Quan s'arriba a aquests límits demostra que som en un Estat primari, terrorista i genocida. I encara hi ha gent que els va bé!

D'altra banda, els Estats civilitzats d'un temps ençà acostumen a fer recomanacions per tal que el seus ciutadans no visitin certs països perquè s'exposen a grans perills. A mi m'agradaria que nosaltres tinguéssim un Govern Provisional fins a l'Autodeterminació com té Occitània. Estic segur que una de les seves funcions seria fer una llista de països no recomanables per visitar per culpa sobretot del terrorisme. I, sens dubte, en aque-

sta llista Espanya ocuparia el primer lloc dels països terroristes amb un gran perill per als catalanoparlants que hi vagin. Com que per desgràcia no tenim aquest Govern jo em veig en la necessitat de dir-vos-ho: per favor, no aneu a Espanya si no és en un cas de necessitat. Espanya és el primer país terrorista per als catalans. O encara en voleu més evidències?

Els catalans tenim fama de viatgers i és veritat. En lloc de visitar Espanya on serem agredits pel cap baix psicològicament potser podríem passar uns dies, per exemple, a la Catalunya del Nord que necessita del nostre ajut. Primer solidaritzem-nos amb nosaltres mateixos. No fem el joc als nostres enemics, uns terroristes de cap i peus. O és que som un país de masoquistes? Dels altres països ja se n'ocupen les ONG's, sempre pendents de tothom menys de nosaltres.

Esteu avisats. Com diem sempre, un dia més amb Espanya un dia menys de vida. Una veritat tan clara com el sol que ens il·lumina.

Reproduït de
www.radiocatalunya.ca
07.11.2007

El paperot brut del PP, Bon Dia, passa de diari a setmanari

Una vegada s'ha començat a tancar l'aixeta de doblers públics els mitjans de comunicació del PP ho comencen a passar puta. El que ara **Bon Dia**, que en mallorquí només hi té el títol, anunciï que deixa de ser diari i que passa a setmanari demostra fins a quin punt aquest paperot foraster estava finançat amb els doblers públics que el PP els desviava. El digital de **Perè Arguèl·le**, **balearesactualidad.com**, no va aguantar ni una setmana després de la derrota de **Matas**. El digital de don **Antonio Alemany**, **libertadbalea.com**, encara és viu perquè aguanta de les subvencions milionàries acumulades durant l'època **Matas**. Veurem, però si aguantarà fins després de Nadal!

Boicot al suposat trivial “en català”

(la veritat, tanmateix, és que no estem per a jocs sinó per a compromís pels PPCC)

...i una pàtria tan petita / que la imagino completa!

Una vella reivindicació, des de fa més de 20 anys, consistia en disposar d'un TRIVIAL CATALÀ. Això volia dir, no només 'en' català, sinó orientar el joc a la cultura catalana. Doncs bé (millor dit, molt malament!), ara s'ha anunciat que ja s'han distribuït més de 20.000 exemplars del nou joc i que es preveu vendre la meitat de l'edició aquest Nadal.

Us adjunt, acompanyada la notícia tal com l'ha publicat EFE, però les declaracions que he sentit per ràdio són esfereïdores, perquè suposen una afronta directa i una vexació contra la llengua i la cultura catalana que reclama una resposta social urgent!

No sols no és CATALÀ, sinó ni tan sols EN català. Segons han defensat per ràdio l'han volgut fer bilingüe 'para favorecer la integració' (de nosaltres, evidentment).

En segon lloc, és un conjunt de 1.800 preguntes provincianes per accentuar més l'esquarterament nacional (culturalment, ni que sigui) que patim.

Les preguntes són provincianes, reduccionistes, limitades al paper geogràfic del Principat de Catalunya.

Per fer-ho més fort i humiliant, ABANS del 'Trivial català' (que li podeu dir, amb més rigor, 'cataluñesco'), han editat 'l'andalús!'. Així, podrem tornar inventar l'Espanya de les Autonomies o, si fa al cas, retornar a les antigues províncies franquistes que, al cadavall, és exactament la mateixa cosa!

En fi, companyes i companys, seria molt interessant esbrinar quins noms han integrat el referenciat 'equipo multidisciplinar', autor d'aquesta nova endeme-

sa contra els catalans. Mai no arribam a saber els noms dels col·laboracionistes i és ben hora de saber qui són els judes de Catalunya que per, quatre monedes, ens traeixen. Els professionals de la comunicació farien bé d'adreçar-se a l'empresa editora i demanar els noms dels autors; d'aquests 'profesionales altamente cualificados de la docencia y otros sectores' (per reproduir, de memòria, la definició radiofònica dels editors).

De moment, des de Mallorca estant, des de la perifèria, reclam que es boicotegi el Trivial fins que rectifiquin! No volem una edició VIL-INGÜE, perquè és acceptar un nou esclavatge de submissió i beneir una nova agressió lingüística! No volem una edició regionalista, perquè significa acceptar l'esquarterament de la nostra cultura!

Teniu, més que la meva autorització, la meva súplica de difondre aquest correu. Crec que seria molt interessant fer arribar una petició especial a les cases de juguines i llibreries del país que promoguin la devolució d'aquest producte reclamant la seva revisió, d'acord als canons acceptats dins del 'marc cultural i lingüístic català'. Si tots actuam com toca, l'èxit d'aquesta acció ens acompanyarà!

EN DEFENSA DE LA LLENGUA,
LA CULTURA I LA NACIÓ CATALANA!
EN DEFENSA DE LA DIGNITAT!
BOICOT AL TRIVIAL CATALÀ!

Gràcies!

Bartomeu Mestre i Sureda, Balutxo

PS.- Els autors d'aquesta malifeta intencionada no poden al·legar ignorància. No hi ha excuses! En el sector dels jocs, gaudim de l'experiència d'ELSAVI. Un bon referent quant a l'orientació correcta pel que fa al concepte global de la cultura i del territori.

Penes d'entre 25 i 43 anys de presó per als assassins d'Isanta

Divendres, 23 de novembre

L'Audiència de Barcelona ha fet pública avui la sentència final sobre la mort del jove Josep Maria Isanta durant les festes de la Patum de Berga, l'any 2005. Fa alguns mesos la justícia ja va condemnar els autors dels fets que eren menors d'edat en aquell moment. Ara l'Audiència jutjava els majors d'edat que van participar a l'assassinat, i finalment ha condemnat a set dels nou joves acusats a 43 anys de presó cadascun, per un delictes d'assassinat i homicidi en grau de temptativa. Els altres 2 joves han estat condemnats a 25 anys de presó, ja que han comptat amb l'atenuant d'"alteració psíquica".

El tribunal ha rebutjat els arguments de la defensa, que afirmava que els acusats s'havien trobat de cop i volta en una baralla que no s'havia previst d'antuvi, i considera provat que tots ells van dur a terme una agressió planificada "concertada". Segons el jutge, el grup va preparar l'acció, que es va desenvolupar amb un "mecanisme grupal", agredint a la víctima i aconseguint

que caigués a terra. Segons la sentència, els agressors van formar aleshores dos cercles al voltant del jove, per a que mentre uns l'apunyalaven els altres impedissin que se l'auxiliés. Per tot això, el tribunal considera l'acció un assassinat i no un homicidi, ja que els fets van ser planificats, no de resultes d'una situació imprevista. Així mateix hi afegeix l'agreujant de traïdoria, ja que els acusats es van assegurar que la víctima no es pogués defensar.

La Covardia

La covardia, la mentalitat d'esclau, la ignorància històrica política fan que determinats "catalans" reaccionin d'una forma molt lamentable davant d'una determinada oratòria contundent en la defensa de la dignitat del poble català, en la defensa de l'espòli a tots nivells, en la imposició "por la fuerza de las armas" de la llengua castellana i la corresponent colonització.

La covardia, insisteixo, fa veure fantasmes a tots aquells catalans covards que sempre han llepat el cul del seu amo. El més trist és que quan sorgeix un col·lectiu de valents amb trempera sense pèls a la llengua a la defensa del poble català, alguns ens titllin de radicals feixistes.

De quina manera us penseu, catalans de merda, que han aconseguit la independència els altres pobles? Llepant el cul de l'amo com heu fet sempre? Penseu: Pot ésser que dialogant ens deixin els imperialistes espanyols aconseguir alguna cosa? No els coneixeu encara? Hem esgotat totes les possibilitats, ho sabeu? Nosaltres, la gent de Catalunyaacció, anem més lluny que l'Ibarreche. Sabem que davant de determinats col·lectius sectaris, constitucionalistes, i gens

democràtics, a les bones no hi ha res a fer. Això és el que cal que molts catalans acceptin i assumeixin. En el cas que no sigui així faré una reflexió: No hi ha res més trist que un home ignori o renegui de la seva història, i que ho faci amb aquella actitud passiva de no saber imposar la seva llengua a casa seva, que ignori per comoditat o covardia a tots aquells que varen donar la seva vida per Catalunya, silenciats i traïts per "catalans" col·laboracionistes i covards. Aquests mateixos ara són els que ens titllen de sectaris feixistes en la defensa de la dignitat del nostre poble.

Francament, companys, us trobeu bé? En podem parlar, sabeu? Nosaltres estem oberts al diàleg amb tots els veraders demòcrates, no com alguns que imposen la seva mentida per decret llei, i neguen la veritat dels altres "por cojonos".

Joaquim Pugnau Vidal.
Membre de Catalunyaacció.
[http://blocs.mesvilaweb-
cat/empordaaccio](http://blocs.mesvilaweb.cat/empordaaccio)
www.catalunyaaccio.org

Any 1644 (2ª part).

per Ricard Colom

LA GUERRA ES TRASLLADA A ESCÒCIA. BATALLA DECISIVA A NORTÚMBRIA. CAU LLEIDA.

Colònies, comerç i expedicions:

Acords de Goa: Portugal reconeix l'annexió de Ceilan pels holandesos. Holanda renuncia al Maranhão, al Brazil.

Les exportacions de sucre del Brasil arriben a 1.500.000 arroves (1 arrova = 14 kg).

Roger Williams, dissident, és desterrat pels puritans de Nova Anglaterra i funda Providence i Rhode Island. Es tracta del primer gran reivindicador de la llibertat religiosa i de consciència.

Expedició de Porter i Casanate a Califòrnia.

Començ del cultiu de la canya de sucre a les Antilles.

Les forces holandeses d'Antonie van Diemen capturen part de Ceilan.

Els holandesos s'instal·len a illa Maurici.

Naix l'almirall holandès (i després anglès) Godert de Ginkel.

Naix el comerciant i empresari anglès Thomas Britton.

Mor l'aventurer i erudit anglès George Sandys, viatger, colon i poeta (*1578).

Ciència:

Evangelista Toricelli construeix el primer baròmetre.

Marin Mersenne fa declaracions quant als nombres primers que sorgeixen d'una fórmula particular, publica la seva obra *Cogitata physico-mathematica*.

Mor el matemàtic anglès Richard Delamain.

Mor l'alquimista flamenc gen. Baptist van Helmont, descobridor del diòxid de carboni.

La facultat de medicina de París prohibeix les pràctiques a Théophraste Renaudot.

Naix l'astrònom danès Ole Christensen Römer.

Mor el gramàtic gal·lès John Davies.

Filosofia:

Descartes publica els Principis de la filosofia, obra a caràcter filosòfic en la qual, segons els seus termes, intenta «donar un fonament rigorós a la filosofia». Intro-

dueix una classificació de les ciències i de la filosofia radicalment diferent d'aquella adoptada anteriorment. És un esdeveniment distintiu del segon mil·lenni. Hi proclama el seu famós "cogito, ergo sum".

Gassendi publica: *Disquisitio Metaphysica, seu Dubitationes et Instantiae adversus Renati Cartesii Metaphysicam et Responsa*. Amsterdam.

Literatura i llibres:

Biathanatos, de John Donne.

Mort de Francis Quarles i George Sandys.

Al Japó, Mijamoto Musaixi, un dels espases samurais més important del Japó, mor. Durant l'anyada prèvia a la seva mort, Musashi es retira i viu com a ermità, tot escrivint una meditació el text clàssic, "El Llibre dels Cinc Anells", sobre la seva carrera i filosofia.

El *Pañchatantra*, recull de contes i faules en sànscrit, traduït a francès.

Llibres publicats:

Publicació d'"*Heresiography/Heresiografia*", d'Ephraim Pagitt

Publicació de Francis Quarles ' *The Shepherd's Oracle / L'Oracle del Pastor*

Publicació pòstuma de la *Third Part of the Institutes of the Lawes of England / Tercera Part dels Instituts de les Lleis d'Anglaterra*, per Sir Edward Coke. Publicació de la sàtira realista de John Cleveland en prosa, *The Character of a London Diurnal / El Caràcter d'un Londres Diürn* (reeditada a sovint, amb nombrosos afegits), i d' *Independency Examined / La Independència Examinada* de William Prynne. Publicació de John Milton: *The Judgement of Martin Bucer Concerning Divorce / El Judici de Martin Bucer pel que fa al Divorci*. ? "A tomb de l'Educació", pamflet de John Milton.

Teatre:

Jean-Baptiste Poquelin ajuda a establir i actuar la companyia "L' *Illustre Théâtre*". Adopta Molière com al seu "nom de plume"

Henry Glapthorne mor

El segon Teatre del "Globe" és demolit pel govern purità per fer espai a nous allotjaments. Trigarà 350 anys a ser reconstruït.

Poesia:

Naix el poeta d'haikú japonès Matsuo Munefusa.

Naix Matsuo Baixo, poeta japonès.

Naix el poeta nordamericà (nat a Anglaterra) Edward Taylor.

Arts:

Ceràmica i arquitectura:

Una urna funerària de vidre de camafeu "blanc-sobreblau" apareix a Itàlia. Això farà més tard via a Anglaterra i es famós com al "Gerro de Portland".

Sakaida Kakiemon presenta un estil epònim de porcellana vernissada al Japó.

Començ de la construcció del Jama Masjid a Delhi (finalitzat el 1656). El Xah Jahan comença la construcció d'una mesquida a Delhi la qual porta avui el seu nom.

"Port de mar i posta de sol", de C. Lorraine.

Pintura:

"Felipe IV a Fraga" per Velázquez.

El pintor francès Claude Lorraine pinta "Posta de sol en port de mar".

Moren els pintors italians Giovanni Baglione i Agostino Tassi.

Mor el pintor genovès Bernardo Strozzi.

Mor el pintor escocès George Jamesone.

Mor el pintor holandès gen. furgoneta der Beeck, més conegut com Torrentius Johannes,

Naix el pintor francès Jean-Baptiste Jouvenet.

Naix el pintor holandès Simon Verelst.

Naix el pintor anglès John Greenhill.

Música, òpera:

Luigi Rossi presenta *Orféo* a París.

L'òpera "Ormino", de Pietro Francesco Cavalli i Giovanni Faustini.

Naix el compositor italià Alessandro Stradella.

Naix el compositor italià Bartolomeo Girolamo Laurenti.

Naix el compositor espanyol Juan Bautista José Cabanilles.

Naix el músic alemany, compositor Johann Wolfgang Franck.

(aproximadament) Naix el fabricant de violins italià Antonio Stradivari.

OLIVER CROMWELL

Principis estiu·1644: Mercy el bàvar és encara considerablement superior en força als francesos, refusa la 1ª incursió de Turenne a la Selva Negra i assetja Freiburg. Turenne està esperant reforços, que han de venir a través de l'exèrcit d'Enguien.

2 a 5·7·1644: **Batalla de Marston Moor, la principal batalla de la Guerra Civil Anglesa.** El Príncep Rupert gairebé derrota l'exèrcit Parlamentarista i escocès a Marston Moor però persegueix la cavalleria en retirada fins a massa lluny. Això dona el comandant de cavalleria Roundhead Oliver Cromwell la possibilitat de capgirar la marea de batalla. També hi destaca Fairfax. El rei perd control de tot el nord d'Anglaterra, i probablement perd la guerra en aquesta batalla. El príncep Rupert rebateja Cromwell amb el renom d'"Ironside", que serà més tard aplicat al seu regiment de cavalleria.

7·1644: Gaston d'Orleans pren Gravelines (Flandes) als flamenco-hispànics. Charles de Batz-Castlemore (després, Comte d'Artagnan) hi és, del bàndol francès.

La reina regenta atorga la noblesa de 1r grau als magistrats del Parlament de París.

11·7·1644: L'Emperador ratifica el Tractat Preliminar d'Hamburg tot encetant les negociacions de pau de Westfàlia.

28·7·1644: Franz, *Freiherr* von Mercy pren Freiburg als francesos.

29·7·1644: Mor el Papa Urbà VIIIè (*1568).

31·7·1644: **Les tropes castellanques ocupen Lleida,** plaça militar molt important, i ja no la tornen a perdre fins al final de la guerra, encara que els franco-catalans contraataquen per recuperar-la fins al 1647. El monarca ho aprofita per a jurar-hi les constitucions de

Catalunya amb tots els privilegis i immunitats, i amnistia els presoners en un intent de reconciliació i de guerra propagandística.

2-8-1644: Louis II de Bourbon, Duc d'Enghien i el Mariscal Henri de la Tour d'Auvergne, Bescompte de Turenne s'apleguen a Breisach, els dos exèrcits units sols arriben a uns 17.000 homes. D'Enghien, com a príncep consanguini, s'hi fa càrrec del comandament suprem.

Felipe IV a Fraga (La Franja), per Velàzquez, 1644.

3-8-1644: Els francesos creuen el Rin i, a Baden-Württemberg, ataquen Franz von Mercy, qui era en una posició de gran força natural i artificial: Louis de Bourbon-Condé envia les seves tropes contra els bàvars atrinxerats davant Freiburg-im-Breisgau. Comença **la batalla més sangonosa de la Guerra dels 30 Anys, la de Freiburg o "dels 3 dies"**, perquè es desplega en 3 dies distints.

5-8-1644: "2on dia": Condé envia de bell nou les seves tropes en assalt frontal contra els bàvars de Freiburg.

6-8-1644: Naix Louise de Françoise de la Baume le Blanc, Duchesse de La Vallière (†1710), cortesana, amistançada del Rei Louis XIV de França, més tard el tema d'una novel·la d'Alexandre Dumas, fill.

9-8-1644: "3er dia": Finalment els francesos obtenen una complicada i costosa victòria sobre els bàvars, hi perden uns 20.000 homes (un poc menys de la meitat) per 15.000 bàvars (un terç de l'exèrcit defensor), però Freiburg cau en mans franceses i Mercy se n'ha de retirar.

D-8-1644: D'Enghien no el persegueix fins a les muntanyes, però després d'haver-se assegurat que no era menester de tenir por de veure's atacat, continua a la conquesta metòdica de les fortaleses del Rin mitjà (Philippsburg, Heidelberg, Mannheim, Magúncia...), i torna amb el seu propi exèrcit al Mosel·la, tot deixant Turenne i l'Exèrcit de Weimar a Spira. Van prenent el control del Baix Palatinat.

8-1644: Denúncia contra el sectarisme de les bandositats internes dels catalans al rei francès: *"La persecucion de los que llaman mal affectos a Francia que el virrey y el gobernador han emprendido y que tiene poco del servicio de S. M. y mucho de interés porque no han hallado ninguno que merezca la muerte y los que han presos o desterrados o se han redemido con dinero o los han sacado por los bandos antiguos de ñierros y cadels por ser cabeza de uno delos dicho governador y que se ve claro que son perseguidos y tratados como a mal affectos los que no son de su parcialidad..."*

En un altre informe (del Dr. Pont): *"Hay quexa publica (que Margarit) fomenta la parcialidad de los cadells y destruye la de los nyarros"*.

Hi ha contradiccions sobre si els «cadells» són més identificats com a prohispanics o antifrancesos i els «nyarros» és al revés.

La taxa "des Aisés" ("dels Fàcils") imposa un préstec sobre les fortunes a França, i afecta els parisencs eximits de talla, amb la indignació del Parlament.

Moltes discussions entre els cardenals espanyols i france-

sos, per a triar Papa, enmig la guerra.

Una força Reialista irlandesa duta per James Graham, marquès de Montrose marxa a través de les Terres Altes d'Escòcia cap a Perth.

1-9-1644: Els reialistes comencen llur campanya a Escòcia derrotant els covenanters d'Elcho a Tippermuir. Aquesta batalla reactiva la causa reialista a Escòcia. Perth es ret a continuació i és saquejada.

2-9-1644: El rei personalment porta l'exèrcit que envolta la infanteria de Lord Essex a Lostwithiel (Cornualla). Essex i la cavalleria escapen en vaixells, tot abandonant l'exèrcit, que es rendeix. La posició de Charles I cap a l'oest es reforça fins al punt que pot plantejar-se un atac contra Londres. Gran part del sud-oest d'Anglaterra passa a control reial. Es tracta, però, de la darrera victòria sonada reialista en la Guerra Civil.

7-9-1644: Mor el Cardenal Guido Bentivoglio, historiador.

8-9-1644: Mor Francis Quarles, poeta i cronista anglès.

9-9-1644: El capítol de Tortosa acorda *"...que-s venen al sr. bisbe les lloses que demana de Sant Joan del Camp, judicades per lo mestre de la present yglésia..."*, fet que ens pot indicar que l'església de Sant Joan havia estat efectivament derruïda i que es podien aprofitar les lloses per a noves obres.

12-9-1644: Turenne pren Philippsburg, allibera la riba esquerra del Rin i arrasa Suàbia.

La pintura de Morier "Culloden" mostra la càrrega dels de les Terres Altes des de les revoltes jacobites: Alasdair MacColla inicia la tàctica a la Guerra Civil escocesa.

13-9-1644: Nova victòria reialista: el comandant de la guarnició d'Aberdeen mata el tabaquer del Marquès de Montrose. Després d'una batalla campal, incloent-hi una (reeixida) càrrega dels escocesos de les terres altes armats amb *dirks* i *claymores* contra Covenanters amb rifles, Montrose entra i saqueja la ciutat. Els saqueigs reialistes són una gran imprudència, perquè fan hostil contra les seves forces una àrea on les simpaties reialistes havien estat fortes.

15-9-1644: Giambattista Pamfili (Innocenci X) és elegit nou Papa, el que fa 236 (fins al †1655). És escollit contra la voluntat de Mazari.

28-9-1644: Començament del setge de Candie pels turcs.

6-10-1644: Mor Isabel de Borbó (1603-1644), reina (1621-1644), esposa del monarca Felipe IV i filla del

rei francès Enric IV amb María de Medici. Durant els 24 anys que va durar el seu matrimoni (celebrat en 1615, abans que Felipe pujàs al tron), va tenir 6 filles i un fill, dels quals sols van sobreviure María Teresa i Baltasar Carlos. María-Teresa es va casar amb el sobirà francès Luis XIV, talment que quedarà reforçada la vinculació de la corona espanyola amb la francesa per a dissort de la nació catalana. Baltasar Carlos, príncep d'Astúries, morirà en 1646, als 17 anys. Isabel va tenir sempre una actitud de resignació i aires de dignitat davant les contínues i públiques infidelitats del seu marit. Es va oposar al gran poder que tenia el comte d'Olivares, aconsellant al seu espòs que limitàs les seves competències. En el seu testament va deixar part dels seus béns a la fundació d'una hospederia per a soldats pobres i a una escola dedicada a la formació de pilots per a l'Armada Real.

Tardor-1644: L'arquebisbe Laud és finalment jutjat en judici "parlamentari", on serà declarat culpable sense proves, perquè la Cambra dels "Commons" està determinada a executar-lo per haver estat conseller polític "pro-catòlic" del rei antiparlamentari.

27-10-1644: Victòria parlamentarista a la segona batalla de Newbury, però 3 exèrcits *roundheads* no poden capturar un rei poc protegit prop de Newbury. Arran d'això el Parlament es descoratja tant que decideix reorganitzar les seves forces en un Nou Model d'Exèrcit.

10-11-1644: Mor Luís Vélaz de Guevara, dramaturg i novel·lista.

23-11-1644: Torstenson porta el seu exèrcit per tercera vegada al cor d'Alemanya i derrota els imperials a la batalla de Jüterbog.

Publicació d'"*Aeropagítica*" de John Milton, defensa judicial per a la llibertat de premsa.

24-11-1644: La pitjor notícia per a Velazquez: la la mort del seu sogre i mestre Francisco Pacheco (pintor i escriptor).

4-12-1644: Obertura del congrés de Westfàlia, a Münster/Monstre per als catòlics i a Osnabrück per als protestants. Negociació de pau a Linz.

9 o 18-12-1644: Christina Vasa compleix els 18 anys i es converteix en reina de Suècia. Permet que els altres creguin que es casarà amb Carles-Gustau, mentre que ja, fins i tot en la seva coronació, està planejant secretament la seva abdicació i diu a les confidents que no desitja pas casar-se. A causa de les seves actituds pro-França i el seu compromís per la pau, Christina entra cada vegada més en conflicte amb el vell canceller Oxenstierna, el qual perdrà la seva influència però quedarà com a canceller fins a la seva mort en 1654. També es fa molt amb Ebba Sparre, (Belle), una aristocràtica jove, nova a la seva Cort.

12-1644: La plaga apareix a Edimburg.

MacColla insisteix a seguir la guerra dels MacDonald contra els Campbells a Argyll, a Escòcia occidental i els reialistes arrasen el país del Campbell, on maten uns 900 homes civils d'edat militar i els cremen les masies.

El Parlament anglès prohibeix les celebracions de Nadal tradicionals, per considerar-les festes d'arrel pagana.

19-12-1644: La Cambra dels municipis passa la "Self-denying Ordinance". La dels Lords la tornarà.

ARCHIBALD CAMPBELL, Covenanter i cap del clan Campbell.

1644-45: Pintures, dibuixos i aiguaforts de Rembrandt es llisten en inventaris pertot el país. Tanmateix, la seva producció, fins i tot dels autoretrats, ara redueix la seva velocitat a un fil.

1644-1646: Salvatge campanya de Montrose i els reialistes irlandesos i escocesos contra els covenanters escocesos i el clan Campbell. Els clans escocesos de l'oest d'Escòcia no es podrien persuadir de lluitar molt de temps fora de casa -veient com a enemic principal els Campbells més que no els Covenanters. Els reialistes també manquen de cavalleria, i són vulnerables en un país obert. Finalment, encara que guanyen una sèrie de victòries, els reialistes escocesos són incapaçs de retenir territoris després d'haver-los ocupats, i se'n retiren una i una altra vegada a la seguretat de les Terres Altes.

1644-1647: President de la Generalitat nº 97. Gispert d'Amat i Desbosc de Sant Vicenç.

Guerra Civil escocesa, part d'un conflicte més ampli conegut com a "les Guerres dels Tres Regnes", que inclouen les "Guerres de Bisbes", la "Guerra Civil Anglesa" i "Guerres Confederades Irlandeses". Les parts enfrontades són els reialistes escocesos (seguidors de Charles I), comandats per James Graham, 1r Marquès de Montrose, i els Covenanters (Presbiterians) que havien controlat Escòcia des del 1639 i s'havien aliat amb el Parlament anglès. Els Roialistes escocesos són ajudats per tropes irlandeses, tenen una ràpida sèrie de victòries en 1644-45, però són finalment derrotats pel Covenanters.

Tanmateix, els mateixos Covenanters mateixos es troben enfrontats amb el Parlament anglès i donen suport a les reclamacions de Charles II als trons d'Anglaterra i Escòcia. Això porta a la Tercera Guerra Civil anglesa, quan Escòcia és envaïda i ocupada pel Nou Exèrcit Modèlic Parlamentari comandat Oliver Cromwell.

1644-1649: Migració de Virginians cap a Maryland

1644-1652: El visitador occità Pèire de Marca és el representant del poder francès al Principat: dirigeix una dura política repressiva contra clergues i nobles discrepans amb les pràctiques franceses.

1644-1655: Papat d'Innocenci X, nat a Roma: enormes tributs al poble.

1644-1661: Els Ming resisteixen al Sud-Est a la nova Dinastia Manxú.

1644-1663: Àsia central: Començament del regnat d'Abu'l Ghazi Bahadur, khan de Khiva.

1644-1696: Vida de Jean Labouisse-Rocheforte, escriptor i polític francès.

1644-1718: Vida de William Penn, colon i polític quàquer anglès, fundador de l'Estat interracial i desmilitaritzat de Pennsilvània, Nordamèrica.

1644-1912: Dinastia Qing o Manxú governarà a Xina.

DAFNE VELOÇ, SIRINGA FUGITIVA... ,
per Francesc Fontanella

Dafne veloç, siringa fugitiva,
de Febo i Pan castiguen l'esperança,
braços una vegeta a la venjança
i l'altra llengües a la queixa aviva.

Mes falta als braços força venjativa
i emmudeix a les llengües la mudança
quan mal desenganyat Amor alcança
harmonia vocal, corona altiva.

Oh, desdítia feliç, feliç tristesa,
per qui brota corones la porfia
i nous consuelos l'harmonia dóna!

Ai de mi, que perdent major bellesa
me resta lo plorar per harmonia
i sols la mort espero per corona.

Colonialisme

Les parelles lingüístiques provoquen els brams d'ase dels fatxes forasters de mallorcadiario.com

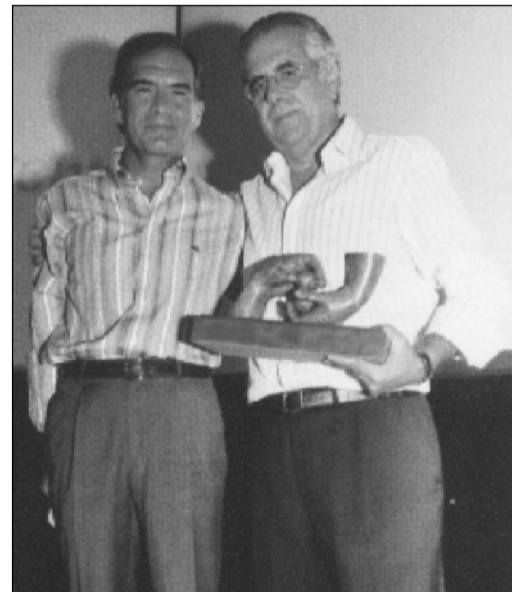
La sombra catalana

domingo, 18 de noviembre de 2007

El Govern promocionarà la fórmula de las "parejas lingüísticas", dice un periódico de Palma. No se trata de una guerra —que podía serlo— sino de que el Govern creará un colectivo de personas que, con **sueldo público**, acompañará a sus parejas a todos lados, instruyéndole cómo se dice en **catalán** lo que ellos conocen o utilizan en **castellano**. La iniciativa, que tiene precedentes en Cataluña, es simplemente **surrealista**, costosa, **absurda** y, evidentemente, sólo puede ser parida por una mentalidad **intervencionista**. Esperemos que no lleguemos a la situación en que las parejas tengan que explicar cómo se dice "papel higiénico".

Joan Gomila

Reproduït de www.mallorcadiario.com

Un llibre exposa els draps bruts del rei d'Espanya, Joan Carles I

Una mena de cort dels miracles. La Zarzuela és un niu d'intrigues, negocis foscos i liaisons perilloses, segons Josep Carles Clemente, especialista en els Borbons i autor del llibre *El pecado original de la familia real española* (Styria), que acaba d'aparèixer. L'obra té el mèrit d'aplegar el gros de la informació més crítica apareguda els darrers anys sobre els integrants de la família reial. Una de les coses que cal agrair al llibre és el seu atreviment. Com a novetat hi ha la manera desacomplexada com narra les suposades infidelitats del rei Joan Carles. Sempre havien corregut rumors sobre les «sortides» del monarca, que tant havien neguitjat l'antic cap de la Casa Reial, el general Sabino Fernández Campo.

Aquest fins i tot havia suggerit que Joan Carles canviés el destí de les seves vacances, Mallorca, per Santander. Però no se'n va sortir.

Marta Gayà

El nom de la catalana Marta Gayà és el que apareix més en el llibre. Filla d'una família acabada de les Illes, amb do de gents i estil aristocràtic, Gayà hauria entrat de ple en la vida del Borbó, de qui s'hauria convertit en una mena de musa. Es dedica a la representació de marques de joies i assessora empreses de decoració en qüestió d'imatge. La seva discreció va blindar durant algun temps la seva amistat amb el rei.

Clemente esmenta altres noms en el llibre. Un d'ells és el de Bárbara Rey, sempre present quan es

parla dels amors del monarca i que en algun moment sembla que va pressionar el monarca per aconseguir alguna contraprestació. L'autor narra una llarga absència del monarca durant l'etapa del Govern de Felipe González. El 1992, estant Fernández Ordóñez a les portes de la mort, va demanar al líder socialista la seva sortida del ministeri d'Exteriors. Javier Solana era el substitut. Però, de manera estranya, el nomenament s'ajornava enmig dels rumors. En una trobada amb periodistes, Felipe González va dir de manera enigmàtica: «El rey no está». Finalment, el van poder localitzar. Segons l'autor, possiblement estava amb Marta Gayà fora d'Espanya.

P.M

www.eldebat.cat

El robatori

Estimat professor Muñoz i Espinalt:

Espero que des de la vostra tomba de Montesquiú, haureu escoltat per TV3 al President del Foment del Treball (dijous 8 de Novembre de 2007) quan assegurava que Espanya ens roba.

Com que vostè ja ho deia amb vehemència (de vegades cridant i tot) a mitjans del segle passat, i els seus deixebles ho van repetint any darrera any, és per el què us felicito per les vostres dots de profeta.

El que passa és que el sr. Rossell no ho diu amb les paraules adients i, seguint el llenguatge de molts dels nostres polítics, ho proclama amb els eufemismes repetits i coneguts:

Catalunya ha hecho y hace un ejercicio de solidaridad exagerado, recibe un trato desfavorable, se lanzan sobre ella insultos y mentiras, no se hacen públicas las balanzas fiscales... etc.

Però a la fi el resultat clar i net és el que vostè denunciava fa més de mig segle amb la callada per resposta de la nostra actual classe dirigent: *ENS HAN ROBAT, ENS ROBEN I SEGUIRAN ROBANT-NOS fins que ens IN—DE—PEN—DIT—ZEEEEEM !!!*

FRANK DUBÉ (Novembre 2007)

Eroscatalà

Sexe a Internet Chinaski (09/11/2007)
Sexe i natura en harmonia

L'etern retorn a la natura és una de les fantasies que independentment d'anar acompanyat o no de la sexualitat, sempre ha atret a l'home. Està clar doncs que si a més de l'atractiu que ja té de per si, hi afegim la morbositat de noies conilles de pèl a pèl com les de la foto, ens trobem davant d'un dels gèneres eròtics amb més adeptes a la xarxa. polla xica pica camacurta i ballarica.

Música Gwen Stacy (16/11/2007)
La BBC censura un videoclip de les Spice Girls

Les ressucitades Spice Girls tornen amb polèmica. Un dels seus nous videoclips ha estat censurat per la BBC1, sobretot per una escena en què Victoria Adams hi apareix en roba interior, insinuant-se davant la càmera.

Segons sembla, els responsables de la televisió pública, ho consideren excessivament provocatiu i insinuant, i han fet servir les tisorres per negar la seva emissió. Doncs així van aquests també.

Música Remöhead (10/11/2007)
"Cançó de pagès" de Loquillo i Trogloditas

Ah si tu vinguessis a la Plana de Vic t'ensenyaria tots els marges del voltant

mentre tu me l'estàs pelant.
 Avui tots el pagesos baixen cap el mercat amb la butxaca plena el cap ben enlairat a casa de les meuques han parat.
 De les muntanyes tots baixaran a les muntanyes tots tornaran mes si tu arribes a mitja nit ens trobaràs en el brogit.
 La Maria de Vic et posarà a to encara que resti resti retentiva és bona és bona de debò.
 En Ton el bordegàs diu que a ell li agrada el Johnny Cash també diu que escolta country, western i blue gras més autèntic que ell no el trobaràs.
 De les muntanyes... Aquesta és la meva terra i aquí em plantaran espero que tots plorin... els quatre trujots que quedaran.
 Bones botifarres tenim nena, "tienes que venir" que en cap altre lloc altre lloc d'España trobaràs millors embotits.

Actualitat Renzo Montagnani II (15/11/2007)
El cossos envejats de Connery i Loren

Un sondeig elaborat entre més de 1800 professio-

nals dedicats a la salutiforma física de Premier Training International, han situat a dos ancians com Sean Connery i Sofia Loren, entre els més envejats pel seu cos. Amb una edat de 77 i

73 anys respectivament, el Connery i la Loren (que acaba d'aparèixer en un seductor calendari Pirelli) han superat a individus molt més joves i d'actualitat. La llista dels nois l'encapçala aquest cop l'actor Daniel Craig mentre que Connery és el desè. A la femenina la primera és Myleene Klass, amb la Loren en cinquè lloc. La veritat és que si que encara fan caure la salivera.

Premsa Gwen Stacy (13/11/2007)
Jolie i Miller els més eròtics segons Entertainment Weekly

La revista Entertainment Weekly ha triat a l'actriu Angelina Jolie i a l'actor Wentworth Miller com a símbols sexuals més eròtics de tots els temps. Sobta que tots dos siguin representants del món del cinema, i a més de rabiosa actualitat. Deu ser que això de "tots els temps" es redueix en realitat a "molts pocs temps" i encara menys "sectors laborals". Perquè hi ha alguna secretària al meu poble, que no està gens malament... Per cert que a continuació de la Jolie, hi ha la Raquel Welch i la Monroe, mentre que per darrera de Miller, hi trobem a Christian Bale i a Josh Holloway. Enhorabona.

Poesia

Abraçats damunt de l'herba

Un relat de Carme Cabús (06-11-2007)

Poesia del repte visual

Abraçats damunt de l'herba
Home i dona nus dormint
abraçats damunt de l'herba.

A vol d'ocell el vent riu
i els compon aquesta gesta:

_Sou finibles,
sou fungibles,
sou finits,

àngels caiguts,
teniu còrpora marcible,
sou fulla a mercè del temps,
però amb la vostra abraçada
desafieu tots els déus_.

Corre, corre't

Un relat de silvia_peratallada (06-03-2007)

Corre, no et paris,
no miris enrere,
no agafis la mà de l'oblit,
no insisteixis, no val la pena.

Corre't, que no és dolent,
dins teu, i fora de tu
dues lletres sempre et frenen.

Digues que si, crida al destí
fuma, balla i beu,
folla, juga amb mi
que si preguntes,
sentiràs un sí.

De la Història d'Algaida

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

D'antic a Algaida hi hagué
Molt grossa monotonia;
La gent en es camp vivia
Cuidant el seu sementer.
Se idea que dugué:
A missa primera anar,
I el diumenge a combregar,
Aquesta obra va fer.

Després de passats molt d'anys,,
Nova gent los va sortir,
Per el jovent divertir
Amb uns sistemes estranys.
Els empraven els bells cants,
Amb cançons improvisades;
Eren molt ben escoltades,
Pels joves i les gents grans.

Mestre Llorenç Capellà,
Que vengué de Llucmajor,
Va ser el gran promotor
Que el nou sistema implantà.
Ell se feu molt popular,
A dins sa nostra Mallorca
Va ser com la fina rosa,
Que el seu aroma escampà.

Se va saber enfrontar,
Amb sos que més despuntaven;
A moltes festes anaven
Que molt de gust varen dar.
Ell se feu molt popular
Amb sa cançó improvisada,
En el públic agradava,
Que l'anava a escoltar.

En comèdia sortigué,
En Bartomeu Montserrat,
Dins un ordre remarcad,
Unes quantes obres fe
Fent feina de sabater,
Se mostrà intel·ligent,
Amb ses coves de Galdent,
Un gran èxit ell tingué.

Entre comèdia i cançó,
A sa gent conquistarien,
Alguns grups se formarien,
Que foren admiració,
Però mancava un factor:
Els cap local no tenien
Però prest decidiren,
Un teatre aixecar-lo.

Ajudat per personal
Que volgué contribuir,
Impuls volgueren dar-li
Invertint son capital.
Feren obra magistral,
Que als algaidins divertien;
A comèdies assistien
I a glosat fenomenal.

Després vuitanta anys passà,
Vella tornà l'estructura;
se va prendre sa mesura
de voler-lo esbucar,
i en el trast aixecar,
una nova residència,
obra plena d'excel·lència,
per la gent vella ajudar.

Se gastaren molts milions,
En ses seves investides,
Fallaren ses seves mides,
Com jocs de picatalons,
Hi deixaren uns salons,
Polits sense cap defecte,
Només se tenen un defecte,
Per fer hi reunions.

A on és sa residència
Que la varen senyalar?
Per sa gent major ajudar
Per no patir inclemència?
El poble té paciència
Respectant s'autoritat,
El moment però ha arribat,
Que romprà el seu silenci.

Refransys

- Per Sant Martí no va ni forn ni molí.	- Pel juny la falç al puny.	- Qui no bat al juliol no bat quan vol.	a les set ja és fosc.
- Al maig, cada dia un raig.	- Per Santa Magdalena l'avellana és plena.	- Si vols tenir bon nap per Sant Jaume ha de ser nat. Jo el faré per Sant Bartomeu i serà millor que el teu.	- Fred a l'octubre mata l'eruga.
- Sant Isidre favater, a robar faves qui no en té.	- Per Sant Feliu, l'avellana surt del niu. Per Sant Roc, l'avellana surt del floc.	- La millor col és la sembrada al juliol	- Santa Llúcia la Bisbal tretze dies per Nadal.
- Quan el presseguer floreix i madura nit i dia està a mesura.	- A l'estiu tota cuca viu.	- No es pot dir gla ni oliva que de l'agost sigui eixida.	- Per Santa Llúcia pas de puça.
	- Al juliol, ni cuca ni caragol.	- A l'agost	- Per Nadal, pas de pardal.
			- Per Nadal cada ovella al seu corral.

Salut

Louis Pasteur Francès microbiòleg i químic

Louis Pasteur (27 de desembre 1822 – 28 de setembre 1895) fou un microbiòleg i químic francès. Fou conegut pel públic en general per la seva demostració de la teoria del germen d'una malaltia i les seves tècniques de desenvolupament i d'inoculació, més notablement la primera vacuna contra la ràbia; tanmateix, també féu una descoberta essencial en el camp de química, sobre la polarització de la llum per molècules asimètriques.

Una famosa frase de Pasteur: *Le hasard favorise l'esprit préparé* ("La casualitat afavoreix l'esprit preparat")

Primera història

Louis Pasteur va néixer a Dole, al departament de Jura a França, el fill d'un adobador. Els seus pares eren Jean Joseph i Jeanne Pasteur i les seves germanes eren Virginie, Josephine, i Emilie Pasteur. La seva germana Emilie tenia una malaltia que li produïa un retard mental, i tot i que creixia a mida adulta encara tenia la ment d'un nen de cinc anys. Louis Pasteur va anar a escola a l'École Normale Supérieure a París el 1843 i va aconseguir el grau doctoral el 1846. Va estudiar química, però no semblava una promesa al principi (un dels seus professors el descrivia com "mediocre"). No obstant això, es va convertir en un científic.

Treball sobre quiralitat i la polarització de la llum

En el seu primer treball com a químic va resoldre un problema pel que fa a la natura de l'àcid tartàric (1849). Una solució d'aquest compost derivat d'organismes vius (específicament residus de vi) girava el pla de polarització de la llum que passa a través d'ell. El misteri era que l'àcid tartàric que es derivava de la síntesi química no tenia cap efecte, tot i que les seves reaccions eren idèntiques i la seva composició elemental era la mateixa.

Pasteur s'adonà, examinant els cristalls minúsculs d'àcid tartàric, que aquests tenien dues formes asimètriques que eren imatges especulars l'una de l'altra. Tediosament, va ordenar els cristalls a mà, obtenint dues formes d'àcid tartàric: les solucions d'una forma feien girar llum polaritzat en el sentit de les agulles del rellotge, mentre que l'altra forma feia girar llum en el sentit contrari de les agulles del rellotge. Una combinació igual dels dos no tenia cap efecte sobre la llum polaritzada. Pasteur va deduir correctament que la molècula d'àcid tartàric era asimètrica, i podia existir en dues formes que s'assemblen l'una a l'altra de la mateixa manera que un guant dret s'assembla a l'esquerre. Era la primera

demostració de molècules quirals, una consecució important.

Per la seva tesi doctoral en cristal·lografia va aconseguir una posició de professor de química a la *Facultat* (Universitat) d'Estrasburg. El 1854, se l'anomenava Degà de la nova Universitat de Ciència en Lille. El 1857, se l'feia administrador i director d'estudis científics de l'École Normale Supérieure.

Teoria dels gèrmens

Louis Pasteur va demostrar que el procés de fermentació és causat pel creixement de microorganismes, i que el creixement de microorganismes en brous de nutrient no és degut a la generació espontània.

Va exposar brous bullits i airejats en vasos que contenien filtres per impedir l'accés a totes les partícules i fins i tot vasos sense cap filtre, admetent aire que passava via un tub llarg i tortuós que no permetria passar la pols de les partícules. Res creixia als brous; per això, va demostrar que els organismes vius que creixien als brous venien de fora, com espores en la pols, i no es generaven pas espontàniament en el brou. Així, Pasteur donava el cop de mort a la teoria de la generació espontània i confirmava la teoria dels gèrmens.

Abans que Louis Pasteur desenvolupés la seva teoria dels gèrmens, Girolamo Fracastoro, Friedrich Henle i d'altres havien suggerit aquesta teoria, però ell va dirigir els experiments que clarament indicaven la seva correcció, i va aconseguir convèncer molts científics d'Europa que era veritable.

La recerca de Pasteur també mostrà que alguns microorganismes contaminaven les begudes que fermentaven. Amb això, inventà un procés en el qual els líquids com la llet s'escalfaven per matar tots els bacteris i les floridures ja presents dins d'ells. Ell i Claude Bernard completen la primera prova el 20 d'abril, 1862. Aquest procés fou després conegut com pasteurització.

La contaminació de begudes portava Pasteur a concloure que els microorganismes infectaven tant animals com humans. Proposava evitant l'entrada de microorganismes al cos humà, destacant a en Joseph Lister a desenvolupar mètodes

antisèptics en cirurgia.

El 1865, una malaltia anomenada pebrine estava matant grans nombres de cucs de seda. Pasteur va treballar uns quants anys per demostrar que era un microbi atacant els ous dels cucs de seda que provocaven la malaltia, i que eliminant aquest microbi dins dels criadors de cucs de seda eradicarien la malaltia.

Pasteur també descobria que alguns microorganismes anaeròbics es poden desenvolupar i viure sense aire o oxigen.

Immunologia

La seva feina posterior sobre malalties va incloure treballs amb pollastres sobre el còlera. Durant aquest treball, no va aconseguir provocar la malaltia en alguns dels pollastres que estava infectant. En reutilitzar aquests pollastres sans, Pasteur va descobrir que no els podia infectar, ni tan sols amb bacteris frescos: els bacteris debilitats havien provocat la defensa als pollastres i esdevien immunes a la malaltia, encara que no havien provocat de fet la malaltia. El 1870 va aplicar aquest mètode d'immunització a l'àntrax, que afectava a vedells.

La idea d'una forma dèbil de malaltia que provoca immunitat a la versió virulent no era nova: això havia estat conegut molt temps enrere per la verola. Se sabia que la inoculació amb la verola ocasionava molta menys mortalitat que amb la malaltia naturalment adquirida. Edward Jenner també havia descobert que la vacunació, amb verola vacuna donava immunitat a la verola, i abans del temps de Pasteur, això havia reemplaçat generalment l'ús de material de verola

present en la inoculació. La diferència amb el còlera de pollastre i l'àntrax era que la forma debilitada de l'organisme de malaltia havia estat "generada artificialment". Així, no calia aïllar una forma naturalment dèbil del bacteri.

Aquesta descoberta revolucionava el treball en malalties contagioses, i Pasteur donava a aquestes malalties debilitades artificialment el nom genèric de "vacunes", per complir la descoberta de Jenner. Pasteur va produir la primera vacuna per a la ràbia desenvolupant el virus en conills i llavors debilitant-lo assecant el teixit nerviós afectat. Aquesta vacuna s'utilitzà primer del noi de 9 anys, Joseph Meister, el 6 de juliol de 1885, després que el noi fos atacat per un gos rabiós. Això es feia amb risc personal per a Pasteur, per que no tenia llicència per exercir de metge i es podria haver encarat amb un processament per tractar el noi. Afortunadament, el tractament va demostrar ser un èxit espectacular, ja que Meister va evitar la malaltia; així, Pasteur es va aclamar com un heroi i la qüestió legal no es va aplicar. L'èxit del tractament va establir els fonaments per a la fabricació de moltes altres vacunes. El principi de l'Institut Pasteur fou construït sobre la base d'aquesta consecució.

Honors i evaluacions

Pasteur guanyà la Medalla Leeuwenhoek, el més gran honor en microbiologia, el 1895.

Morí el 1895 prop de París de complicacions provocades per una sèrie d'atacs de feridura que l'havien començat a turmentar el 1868. El van enterrar en la Catedral de Notre Dame, però les seves restes es posaren aviat en una cripta en l'Institut Pasteur, de París.

El mètode de Pasteur d'immunització era eficaç i era emprat per molts altres metges, finalment conduint a l'eradicació de les malalties del tifus i pólio com amenaces. La pasteurització portava a l'eliminació de llet contaminada i unes altres begudes com fonts de malaltia. De fet, Pasteur inaugurava l'edat moderna dels medicaments, portant un augment significatiu en la qualitat de la vida humana i una explosió demogràfica sorprenent. D'acord amb això, se l'ha aclamat com el "Pare de Medicina moderna" i un "Benefactor de la Humanitat." Cràters a Mart Lluna són anomenats en el seu honor. En la cultura popular, Pasteur és el més gran científic francès. Hi ha una pel·lícula biogràfica de la seva vida, titulada "La Història de Louis Pasteur"

Viquipèdia

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Calad'Or, veng casa adossada, 96 m². tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

Se traspasa restaurant en ple rendiment, caixes demostrables a la zona del General Luque d'Inca. Tel. 971 883 856

Costitx Sencelles, casa preciosa dins mitja quarterada de terreny, amb vistes a la serra de Tramuntana. Un dormitori, bany, cuina menjador, ximenea, bomba de calor i de fred, electricitat de Gesa. Tancada de paret... 210.000 €. Tel. 661 427 008

Sant Joaquim, Ciutat. Venc pis gran, cuina, gran galeria, menjador, terrassa, pàrquet, bones vistes. 240.000 € negociables. Tel. 654 909 400

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

Traspàs tenda en el centre de Manacor. Excel·lent parròquia, totalment equipada, local de 60 m². més magatzem. Única en les seves característiques. 20.000 € negociables. 606 047 283.

Venc xalet 250 m². útils dins una quarterada de terreny. Piscina i forn de pedra, ximenea, arbres fruiters i palmeres, 5 habitacions, 3 banys a la zona des Pil·larí 800.000 € Tel. 971 743 159.

Pis en venda a Porto Cristo. 1ª línia Costa den Blau. 4 habitacions dobles, 2 banys, gran sala, tot exterior, terrassa, amb traster i aparcament. Vistes a la mar. Informació 678 80 97 32.

Rei Sanç. Palma. Es lloga aparcament.

100 euros mensuals, gastos inclosos. 696991058.

Passeig Marítim, veng pis 130 m². 3 habitacions, 2 banys, sala menjador, vistes a la mar. 300.000 € Tel. 871 949 471.

Rei Sanç, zona 31 de desembre, es lloga aparcament per cotxe petit. 100 euros mensuals. Telèfon 696991058.

A Alcúdia zona de Mercadona veng fabulós àtic a estrenar amb ascensor. 90m² construïts. Dos dormitoris, 2 banys, preinstal·lació bomba fred i calor. Terrassa amb molt de sol. 163.000€ Tel. 666 741 601

A Petra, es ven solar de 720 m² edificable. Vistes magnifiques. Zona molt tranquil·la. Tel. 971 561 612.

Traspàs local d'estètica a Bunyola, en ple rendiment. 971 14 82 20.

Pis en venda a Porto Cristo. 1ª línia. Costa d'en Blau. 4 habitacions dobles, cuina, dos banys, gran sala, tot exterior, terrassa, amb traster i aparcament. Vistes a la mar. Informació 678809732.

Traspàs local de 50m², llest per entrar-hi, porta blindada a Eusebi Estada, al costat de Mercadona. Tel. 971 901 888

Es traspasa ferreteria-Montuïri, Plaça Major (ple rendiment). Tel. 971 64 62 50.

SERVEIS PROFESSIONALS

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Cerc professor/a d'alemany per que me doni classes particulars. Tel. 899 954 284.

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233 892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Llanterner, electricista, mecànic, picapedrer... Manteniment en general... s'ofereix home que viu a Vilafranca parlant anglès. Tel. 635 164 341.

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al·lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 21 24 04.

Marger s'ofereix per feines de paret seca, forros, restauracions, esbol-dregs... pedra i fang. tel. 639 204 770.

Se fan classes de repàs de llatí i de grec a la comarca de Llevant de Mallorca. Tel. 629 422 098.

Cerc pianista per a local nocturn al Terreno. Tel. 971 455 352.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar hora-baixes al 617 005 901

Fadrina de 38 anys de la Ciutat de Mallorca cerca parella de la mateixa edat i fins al 45 anys. Me criden Bea. Tel. 664 757 790

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més Jove. Si et trobes sola, crídam Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Electrocorreu xmuntaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Electrocorreu: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb

home aff. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901.

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al·lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interèsats Telefonar 971757831 665246023.

Empresari, mallorquí, vol conèixer dona de 30 a 45 anys per a possible relació seriosa. Imprescindible viure a Mallorca. Contactar al telèfon 971 900 140.

Senyora mallorquina de 50 anys, separada, sense lligams de cap tipus, li agradaria trobar una bona persona per compartir amistat i una relació de futur si es possible. Podeu telefonar al 971900140.

Hola, som un jove de 35 anys i m'agradaria conèixer al·lotes de sa meva edat més o menys per arribar a trobar sa meva mitja taronja. Tel. 971 900 140.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@. servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripapera (en foraster) gratuïtament escriu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellington Dukea, 2- 01020 Victoria Gastet.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Unitat Nacional Catalana és un partit independentista de recent creació. Som un partit de centre, democràtic i obert a tothom, per tal d'assolir la llibertat nacional de tot Catalunya. La nostra web és www.unitat.org. Si esteu interessats en militar-hi o rebre informació, podeu escriure a: correu@unitat.org.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

Caçadors: veng cussa bretona, de dos anys amb totes les vacunes, molt bona per caçar i cussa polenquilla andalusa molt caçadora. Preu a convenir. Tel. 639 442 332

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 E. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200 €. Tel. 655 417 727 Joan.

Veng cotxe Renault Nevada diesel, molt barato. Tel. 971865407.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom .....DNI.....

Cognoms .....Tel. ....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Cigrons amb bacallà i romesco

Ingredients:

Cigrons cuits, una mica de bacallà esqueixat, romesco, oli i sal.

Preparació:

Es remulla el bacallà esqueixat, durant una bona estona. Quan és dessalat, s'escorre i es barreja amb els cigrons.

Es barreja en una tassa el romesco, l'oli i la sal i es remena bé. S'aboca damunt els cigrons i el bacallà i ja es pot servir.

Trempó

L'amanida mallorquina per excel·lència. No se sap perquè, dalt d'una barca encara és més bo.

Ingredients:

Tomàquet madur, ceba, pebrot verd tendre, olives, tàperes, oli i sal.

Preparació:

En una plata fonda o un bol gros, s'hi posen, trinxats a daus, el tomàquet, la ceba i el pebrot tendre. S'hi afegeixen les olives i unes quantes tàperes. S'amaneix (es trempa) amb sal i oli, es remena. Es deixa reposar una estona i es serveix. El suc que fa és boníssim per sucari-hi pa. Antigament, s'usava com a cullera una llesca de pa lleugerament doblegada, per a que fes concavitat. De tant en tant, es mossegava el tros sucari del pa.

Cargols a la brutesca (o a la petarrellada)

Ingredients:

Cargols, tomàquets, pebrots envinagrats, ceba tendra, olives arbequines, oli i sal. Allioli per acompanyar.

Preparació:

Es posen els cargols, dejunats i rentats, sobre una llosa o una rajola, de cara cap amunt. Es salen bé, procurant que la sal entri dins les closques i es tapen amb un bon munt de palla i algun branquilló d'olivera. S'hi cala foc i es deixa cremar completament. Mentre, es prepara una amanida amb el tomàquet, la ceba i el pebrot, trossets, i les olives, que s'amaneix amb oli i sal. Per menjar-los, es treu el cargol, després de bufar-li la cendra, es suca en allioli i es va acompanyant d'amanida.

Allipebre

Anguila ofegada, versió valenciana.

Ingredients:

Anguila, patates, alls, pebre vermell, pa sec, vi blanc, oli i sal.

Preparació:

Es fregeixen, en una cassola amb oli i un pessic de sal, les patates, tallades a llesques, rentades i eixugades. Quan són rosses, s'abaixa el foc i s'hi tira els alls pelats i trinxats, una bona cullerada de pebre vermell, una llesca de pa sec esmicolat, un bon raig de vi blanc, l'anguila, neta i tallada a trossos (v. recepta anterior) i la sal. Es deixa coure l'anguila i es serveix.

Trinxat cerdà amb rosta

Esmorzar tradicional de la Cerdanya, fet amb la col i patata que quedava del sopar.

Ingredients:

Col i patata bullides, cansalada, all, julivert, sal i oli.

Preparació:

Es trinxen la col i la patata bullides i es reserva. En una paella amb un raig d'oli, es fregeixen uns talls de cansalada i es reserven, també. En el mateix oli, s'hi fregeix lleugerament una picada d'all i julivert. Llavors s'hi afegeix la col i la patata, remenant-ho i xafant-ho amb l'escumadora, fins que agafi una mica de color. Després es posa en una plata i es decora amb els talls de cansalada fregits.

Pollastre amb absenta

Ingredients:

Pollastre, all, julivert, ametlles torrades, pebre negre, sal, oli i absenta.

Preparació:

Es socarrima i es renta el pollastre; després es talla en trossos petits i es fregeix, amb oli i un pessic de sal i pebre, en una cassola. Quan es comença a fer ros, s'hi afegeix all i el julivert trinxats i les ametlles, picades al morter. Quan la picada és rossa, s'hi tira un bon raig d'absenta, es tapa la cassola i, passats dos minuts, s'apaga el foc.

Beixamel

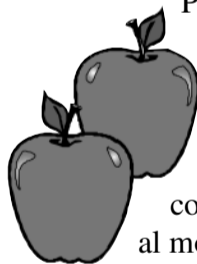
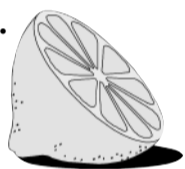
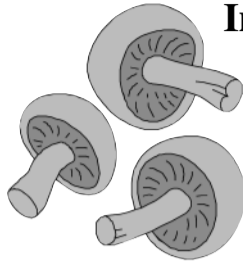
Per a ous, pasta, petxines de peix, etc.

Ingredients:

Farina, mantega, llet, sal i pebre blanc.

Preparació:

Es fa arrencar el bull a mig litre de llet. En una paella, es fon un bon dau de mantega i s'hi deixata el pes equivalent de farina. Quan és ben desfet i sense parar de remenar, per a què no faci grumolls, s'hi afegeix la llet a raig. Quan està ben dissolt, s'hi tira la sal i el pebre blanc. Es continua remenant fins que agafi una mica de cos; llavors s'apaga el foc i es continua remenant durant una estona, a fi de que no posi tel. Després, se li va donant una remenada de tant en tant; quan es refredi acabarà d'espessir. Quan sigui tèbia, ja es pot usar.

E S D I J O U S B O

Fa 2 anys que na Maria del Mar Pulido ha obert la botiga per a majoristes Ofirapit al carrer de José Vargas Ponce, 23 del Coll d'en Rabassa. La trobarem al Dijous bo. Tel. 871 953 617

N'Hernan Villanueva i na Joana Guzman acaben d'obrir el Restaurant Bar Xilè El Estribo al carrer Sant Bartomeu, 27 d'Inca. Despatxen menús a 6'90. Servei a la carta i menjar per endur-se'n. Reservau al 871 912 616

Refranyes

- Per Nadal, per caçar bé vés a caçar al galliner.
  - Un bon pollastre o capó et farà el Nadal millor.
  - Si el Nadal no et va prou fi pren-te oli de ricí.
  - Per Nadal no te'n vagis al Pont Alt.
  - Pels Reis
- ase és qui no ho coneix.
  - Per Sant Silvestre no encara és matí, que és vespre.
  - Per Sant Antoni pas de dimoni.
  - Quan el dia creix el fred neix.
  - Quan canta el cucut al matí mullat
- i al vespre eixut.
  - Si vols collir vi i gra sembla aviat i poda tardà.
  - El dilluns, faves a munts.
  - El dimarts, faves amb naps.
  - El dimecres, faves a faneques.

- El dijous, faves amb ous.
  - El divendres, faves tendres.
  - El dissabte, tot ho capta.
  - El diumenge, tot s'ho menja.
  - Boira a les muntanyes aigua al pla.
  - Per Sant Andreu pluges, neu o fred molt greu.
  - Cel rogent pluja o vent.
  - Plou, plou carreguina, caragol. Demà farà bon sol pel camí de l'Albiol.
  - Llevant la mou ponent la plou.
  - Any ventós any avellanós.
  - Una oreneta no fa estiu.
  - Si tens fred posa't la capa de Sant Josep.
  - Quan el cel fa brometes la terra fa pastetes.
  - No duus manta ni paraigua? gira el ruc que ve un ram d'aigua.
  - Pluja d'agost a desdir fica aigua al vi.
  - Quan Sant Pere bufa Sant Pau estarrufa.
  - Pluja seguida i petita és la que més s'aprofita.
  - Any de neu any de Déu.
  - La bona collita despatxa mossos i espanta gossos.
  - De faveres amb pugó no ens en deu, Senyor!
  - No diguis blat que no sigui al sac i ben fermat.
  - Si vols naps i plantes cols no colliràs pas fesols.
  - Quan el raïm és madur al cap està més segur.
  - Quan cauen les avellanes
- cal treballar sense ganys.
  - Amb les olives de terra tindràs mal oli a la gerra.
  - Cigrons amb cel emboirat, hi perds fins el que has sembrat.
  - Bajoca amb fils fregalls a mils.
  - Amb tomaques de seca poc pa t'hi podràs sucra.
  - L'any de moltes avellanes es fa feina sense ganys.
  - Olivers rapats, dits untats!
  - L'avellana rossa tapa el forat a la bossa.
  - Moresc sense aigua? Mànecs de paraigua!
  - A la vora de cap riu no t'hi facis mai el niu.
  - Si vols fer dreuera no deixis la carretera.
  - Tens una cara que no és cara ni barata.
  - Quan siguis vell cobreix-te bé la pell.
  - Amb això del cop de puny malament acabaràs. Si tu arribes més lluny més ho farà el teu nas. Ai, Tomàs! Sense nas quina fila fotaràs!
  - Si els petonets florissin com floreix el julivert, la cara de moltes nenes semblaria un jardinet.
  - Abans de prendre muller pensa-ho si és que et convé.
  - Llarg festeig et veig i no et veig.
  - Amor de senyor, aigua en cistelló; i si fos barrut, aigua en un embut.
  - Si vols estar ben casat casa't al veïnat.
  - Noia que no és recatada molt festeig i mai casada.
  - Festeig de cantó no és sempre el millor.
  - Costa més pescar un marit que enfilat al vol un mosquit.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Adreça.....

C.P. .... Població .....

C.I.F..... Tel .....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)